SAMUEL L. JACKSON ▪ MILES TELLER ▪ ALEKSANDER ŠINIGOJ

PLAYBOY

VSE, KAR MOŠKE ZABAVA

Oktober 2016
5,99 €

▶ INTERVJU

SLOVENSKI VODILNI MOJSTER NLP

ALEKSANDER ŠINIGOJ

»SPREMENIMO MISLI, SPREMENIMO ŽIVLJENJE«

▶ 20V

MILES TELLER

JUNAK FILMA VOJNI PSI

SVETLANA CIGOJ

SEKSI BLONDINKA IZ SONČNE AJDOVŠČINE

MAGIČNI MAROKO

DEŽELA PRIPOVEDOVALCEV ZGODB

S POKALNIM TWINGOM NA VZTRAJNOSTNO DIRKO NA GROBNIK

KLUB K4

PODTALNO SRCE URBANE LJUBLJANE

EDINI SLO PROFI SKEJTAR TIMOTEJ LAMPE IGNJIĆ

SAMUEL L. JACKSON

»VČASIH SEM RESNIČNO NAVDUŠEN NAD SABO«

15 LET

www.playboy.si

NOVI JAGUAR F-PACE

PREDVSEM, TO JE JAGUAR!

F-Pace je svoj navdih našel v slavnem predhodniku C-X17. Seveda ima vse Jaguarjeve lastnosti, zlasti legendarne vozne lastnosti in udobje, prostornost in uporabnost.

Tehnološko napreden in športno odziven je F-Pace v samem vrhu Jaguarjeve družine.

Vrhunski užitki v vožnji in praktična vsakodnevna učinkovitost, to je F-Pace. Vsa danes potrebna tehnologija vozniku omogoča visoko varnost, vso potrebno povezljivost in predvsem zabavo.

Pričakal vas bo pripravljen na vse možne razmere cestišč in brezpotij, sledil bo različnim stilom vašega življenja in zadovoljno predel. F-Pace Jaguar je model, ki ste ga zase in svojo družino iskali že dolgo časa.

Obiščite nas v salonu in z veseljem vam ga bomo predstavili.

A-Cosmos d.d., Ekskluzivni prodajalec in pooblaščeni serviser JLR
Celovška cesta 182, 1000 Ljubljana, www.jaguarslovenija.si

THE ART OF PERFORMANCE

Povprečna poraba goriva: 4,9 - 8,9 l/100 km. Emisije CO_2: 129 - 209 g/km. Uradna vrednost emisijske stopnje: EURO 6b. Specifične emisije NO_x: 3,1 - 75 g/km. Vrednost specifične emisije trdnih delcev pri dizelskih motorjih: 0,11 - 0,29 g/km. Število delcev pri dizelskih motorjih: 0,03E11 - 1.06E11. Ogljikov dioksid (CO_2) je najpomembnejši toplogredni plin, ki povzroča globalno segrevanje. Emisije onesnaževal zunanjega zraka iz prometa pomembno prispevajo k poslabšanju kakovosti zunanjega zraka. Prispevajo zlasti k čezmerno povišanim koncentracijam prizemnega ozona, delcev PM_{10} in $PM_{2,5}$ ter dušikovih oksidov. Slika je simbolna.

JAGUAR

PLAYBOY

NAJBOLJŠE NASLOVNICE

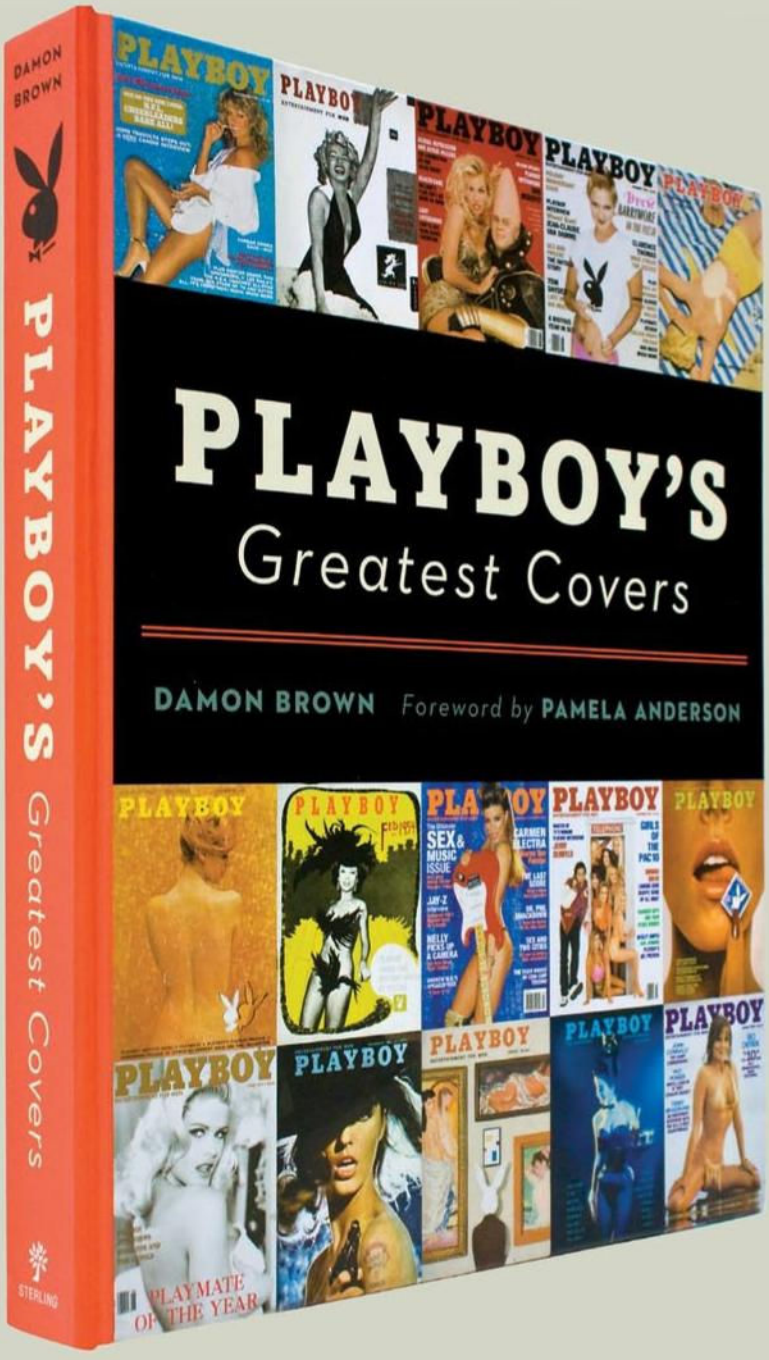

Playboy že skoraj 60 let vzbuja pozornost s svojimi odštekanimi naslovnicami. Zdaj so prvič ameriške vse zbrane v knjigi, posvečeni tej ameriški ikoni.

Plus: stotine barvnih fotografij in prizorov s fotografiranj za Playboyevo naslovnico.

Uvod Pamela Anderson, besedilo Damon Brown.
Sterling Publishing.
310 strani. 22,86 x 27,94 cm. 29,95 evra.
Naročite na amazon.com.

Glavni in odgovorni urednik: **Borut Omerzel**
Izvršna urednica: **Tina Torelli**
Art direktor: **Gojko Zrimšek**
Likovna in tehnična urednica: **Renata Grabner Čapelnik**
Urednik fotografije: **Saša Kapetanovič**
Digitalna obdelava fotografij: **Aleš Makovec, Simon Kjostarov**

Skeniranje: **AM LJUBLJANA, d. o. o.**

Sodelavci: Mišo Alkalaj, Nika Arsovski, Esad Babačić, Branko Božič, Andrej Bučar, Dejan Burja, Noah Charney, Tina Curk, Neja Drozg, Jasmina Dvoršek, Igor Fabjan, Darjo Hrib, Matevž Hribar, Špela Jambrek, Jakica Jesih, Primož Jurman, Brane Kastelic, Gaber Keržišnik, Urška Košir, Hermina Kovačič, Špela Kožar, Goran Krstič, Danaja Lorenčič. Dušan Lukič, Dijana Matković, Max Modic, Bojan Levič, Jaka Lucu, Gregor Pavšič, Stjepan Pervan, Sebastjan Plevnjak, Lora Power, Petra Rozman, Vasja Semolič, David Stropnik, Tina Torelli, Zvone Šeruga, Erik Šifrer, Nataša Zajc, Gregor Zalokar, Marjan Žiberna

Fotografi: Andraž Blaznik, Aleš Bravničar, Bor Dobrin, Matej Grošelj, Saša Kapetanovič, Helena Kermelj, Urška Košir, Ivana Krešić, Marko Ocepek, Aleš Pavletič, Uroš Podlogar, Primož Predalič, Črt Slavec, Boštjan Vidrajz

Izdaja: ADRIA MEDIA LJUBLJANA, založništvo in trženje, d. o. o., Bleiweisova cesta 30, 1000 Ljubljana, www.adriamedia.si

Predsednik uprave: **Tomaž Drozg**
Uredniška direktorica: **Meta Kač**
Direktorica prodaje in marketinga: **Špela Gutnik**
Svetovalka uprave za oglasno trženje: **Gordana Lapadatović**

Oglasno trženje:
ADRIA MEDIA LJUBLJANA, založništvo in trženje, d. o. o., Bleiweisova cesta 30, 1000 Ljubljana, tel.: 3000 731, faks: 3000 715,
trženje revije: **Uroš Jakopič,** 01/3000 770; uros.jakopic@adriamedia.si
trženje spletnih strani: **Nina Pranjič**, 01/300 06 35; nina.pranjic@adriamedia.si

Naročniška služba:
Informacije o naročninah: 01/3000 789, 01/3000 762
Telefonsko naročanje: 04/511 64 44
Spletno naročanje: http://www.adriamedia.si/; narocnine@adriamedia.si

Naročanje starejših izvodov: 01 3000 789;
Pri naročanju starejših izvodov revij poštnina ni vključena v ceno.

Uredništvo:
Playboy, Bleiweisova c. 30, 5. nadstropje, 1000 Ljubljana, tel.: 01 3000 700, faks: 01 3000 713, e-pošta: playboy@adriamedia.si

Tisk: **Radin print, d. o. o., Sveta nedelja, Hrvaška**

Distribucija: **Delo prodaja, d. d.**

PLAYBOY ENTERPRISES, INTERNATIONAL
Hugh M. Hefner – Editor-in-Chief

U. S. PLAYBOY
Ben Kohn – Chief Executive Officer
David G. Israel – Chief Operating Officer/ Chief Financial Officer
Jared Dougherty – Chief Marketing Officer
Philip Morelock – Chief Digital Officer/ Chief Revenue Officer
Cooper Hefner – Chief Creative Officer
Jason Buhrmester – Editorial Director
Mac Lewis – Art Director
Rebecca Black – Photo Director

PLAYBOY INTERNATIONAL PUBLISHING
Mike Violano – SVP/Content Rights & Licensing
Mary Nastos – Director/International Operations
Gabriela Cifuentes – Digital Asset Manager

PLAYBOY, PLAYMATE, PLAYMATE OF THE MONTH, PLAYMATE OF THE YEAR, RABBIT HEAD DESIGN and FEMLIN DESIGN are trademarks of and used under license from Playboy Enterprises International, Inc.

© 2016 AM LJUBLJANA, d. o. o.

© 2016 PLAYBOY, as to material published in the May 2016; June 2016, July/August 2016; September 2016 U.S. Editions of PLAYBOY.

Na podlagi drugega odstavka 41. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 117/06) in prvega odstavka 52. člena Pravilnika o izvajanju zakona na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 141/06 in 52/07), sodi revija med izdelke, za katere se obračuna in plačuje davek na dodano vrednost po stopnji 9,5 %.

Naklada: 5.800 izvodov

ISSN: 1580-6294

Fotografija na naslovnici: **Julia Skalozub**

ADRIAMEDIA
LJUBLJANA

PODTALNA LJUBEZEN

Gregor Zalokar je članek o klubu K4, v katerega sem na začetku devetdesetih občasno zahajal tudi sam, naslovil *Podtalno srce urbane Ljubljane*. Pridevnik podtalen lahko prosto po SSKJ razumemo kot *prikrit* oziroma *skrit* ali kot *ilegalen*. Slednje, torej ilegalen, klub K4 nikoli ni bil, so se pa v njem razbijali in nemara tudi razbili kakšni tabuji. Torej lahko rečemo, da je bil klub za večinski del slovenske družbe skrit oziroma je bila večini prikrita njegova družbena vloga. Kakor je nekoč bila oziroma morda še vedno je vloga Radia Študent, s katerim je bil K4 nekako konceptualno povezan. Kaže pa , da se je K4 po dolgih letih tavanja spomnil svoje prvinske vloge in identitete ter pomena, ki ga je imel ne samo za prestolnico, ampak tudi za celotno državico, in bo septembra nemara res poletel kot feniks. Strinjam se z vsemi, ki jih je Gregor zbral na kup, da Ljubljana ta klub poleg Kina Šiške nujno potrebuje. Še najbolj pa se strinjam z Aido Kurtović. Da vam ne bi pokvaril užitka, sami na strani 73 preberite, kaj je povedala prva didžejka kluba K4.

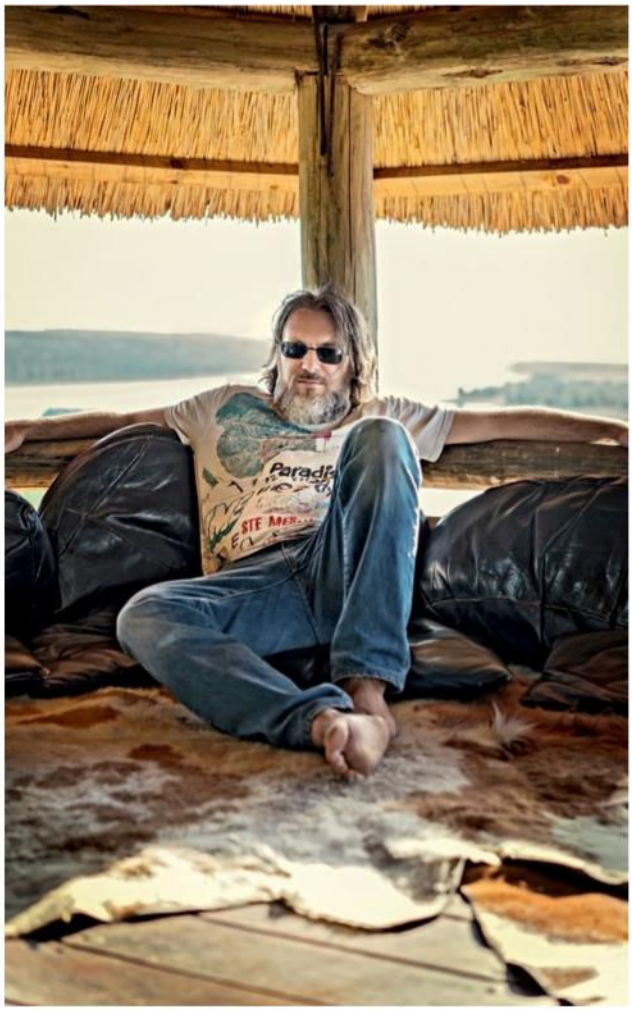

Aleš Bravničar & Svetlana Cigoj

Tina Torelli

Darjo Hrib

Gregor Zalokar

Jasmina Dvoršek

David Stropnik

Veliki intervju: dr. Aleksander Šinigoj

V tokratnem velikem intervjuju se je naša novinarka Jakica Jesih pogovarjala s trenerjem nevrolingvističnega programiranja, hipnoze in samohipnoze ter motivatorjem dr. Aleksandrom Šinigojem. Naš sogovornik je prepričan, da ni vsak učitelj primeren za vsakega učenca in da zato tudi on ne ustreza vsem. Dr. Šinigoj ima za seboj nastope pred večtisočglavimi množicami v 19 državah na štirih celinah, izbran je bil v skupino asistentov dr. Richarda Bandlerja, več let pa se je kot član ekipe prostovoljcev učil tudi od Anthonyja Robbinsa, enega najbolj priznanih motivatorjev na svetu.

006 TOP TVITI
008 SANJSKO DEKLE: SVETLANA CIGOJ
032 MAGNET: GLASBA
034 MAGNET: FILM
036 ALINA MAYER: BREZ MASKE
044 KARIBSKA AVANTURA V SEDLU VODNEGA SKUTERJA
050 VELIKI INTERVJU
058 TIMOTEJ LAMPE IGNJIĆ: NAŠ EDINI PROFI SKEJTER
062 FILMSKA LEGENDA: SAMUEL L. JACKSON
066 INSTITUCIJA K4: PODTALNO SRCE URBANE LJUBLJANE
074 THAIS BIANCA IN NJENO ŽIVLJENJE V ROŽNATEM
088 20 VPRAŠANJ IGRALCU MILESU TELLERJU
092 OBJEKTIV: TIM NOVAK
094 Z BRAVNIČARJEM V MAROKU, DEŽELI PRIPOVEDOVALCEV ZGODB
100 ZAPELJIVA MARTA KORCZ
110 DIRKAŠKA ZGODBA S POKALNIM TWINGOM V GLAVNI VLOGI
116 VINILKE
118 PLAYBACK

Dvoboj skuterjev v Karibskem morju

»Če obstaja svet onkraj običajnih poletnih užitkov, je to najverjetneje svet vodne zabave na eksotični lokaciji s čim več adrenalina in igrivosti. Med valovi Karibskega morja smo zato poskušali najti odgovor na večno vprašanje, ali za srečo potrebujemo vzburjenje nevarnosti ali preproste užitke, mimogrede pa premaknili še nekaj svojih hitrostnih in akrobatskih rekordov na Sea-Doojevih vodnih skuterjih nove generacije,« v uvodu v svoj članek zapiše novinar za ekstremne športe in testni voznik David Stropnik.

SECTOR

NO LIMITS

SECTOR BREZMEJNA STRAST

720 - NERJAVEČE JEKLO - KRONOGRAF - WR 100 M

SECTORNOLIMITS.COM

SLOWATCH D.O.O., PODUTIŠKA 152, LJUBLJANA

www.slowatch.si

#Playboyev izbor

V Playboyu sledimo najboljšim tvitom po absolutno subjektivem uredniškem izboru. Da pa bi subjektivnost še povečali, vabimo vas, bralci in bralke, da nam namignete, kateri sveže pečeni tvit si po vašem mnenju zasluži objavo v tej rubriki. To nam sporočite na e-naslov: *playboy@adriamedia.si.* Ima pa, seveda, tudi slovenski Playboy svoj tviterski naslov – smelo nam sledite na: *twitter.com/playboysi*.

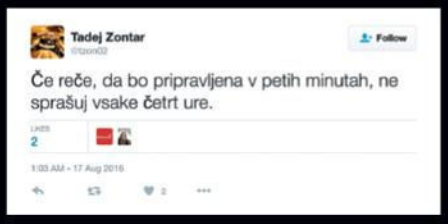

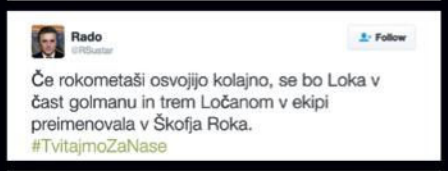

Official Sponsor TIM Developed with ADVANCE Powered by PIRELLI

Novi Ducati Multistrada Pikes Peak

Na cesti in izven v vrhunski formi

Nova Multistrada 1200 Pikes Peak je pripravljena na najtežje izzive. Evolucija motocikla, ki je kar štirikrat zmagal na znameniti dirki na Pikes Peak. V tradicionalni dirkaški poslikavi in z najboljšim Öhlins vzmetenjem ne skriva svojih ambicij. Lahke komponente iz ogljikovih vlaken in homologiran Ducati Performance by Termignoni izpušni lonec še dodatno poudarijo njeno tekmovalno naravo. Multistrada 1200 Pikes Peak je dejansko dirkaška replika motocikla, ki v sebi skriva povsem različne talente. Vgrajeno ima vrhunsko serijsko opremo kot tudi LED svetila in barvni TFT zaslon. Nova Multistrada 1200 Pikes Peak. Brez omejitev.

Testastretta DVT agregat | sistem proti blokiranju koles tudi v nagibu ABS 9ME | 8-stopenjski sistem proti zdrsu zadnjega kolesa Ducati Traction Control | sistem proti vzpenjanju na zadnje kolo Ducati Wheelie Control | luči, ki svetijo v ovinek Ducati Cornering Lights | tempomat Cruise Control | kompletna LED svetila | barvni TFT zaslon | multimedijski sistem Ducati | načini vožnje Ducati Riding Modes | vžig brez vstavljanja ključa | Öhlins vzmetenje | homologiran Termignoni izpušni lonec | deli iz lahkih ogljikovih vlaken | paketi originalne dodatne opreme

AS DOMŽALE MOTO CENTER

AS Domžale Moto center d.o.o.
Blatnica 3a, 1236 OIC Trzin
Tel.: 01 562 37 00 | www.ducati.si | info@ascenter.si
Ducati Slovenija Official

DUCATI

PLAYBOY

SVETLANA CIGOJ

FOTO **ALEŠ BRAVNIČAR** TEKST **DARJO HRIB**

Seksi blondinka je po rodu morda res iz Ukrajine, a jo dandanes slovenski mediji že dobro poznajo. Lepotica je v domačem Kijevu končala univerzitetno izobraževanje in se vrsto let profesionalno ukvarjala s plesom. Veliko je potovala, se udeleževala različnih plesnih tekmovanj, potem pa jo je življenjska pot pripeljala k nam, v Slovenijo. Ne po naključju – to si je sama želela. »Hotela sem spremeniti svoje življenje in se preseliti v tujino, nekam na novo. In tako sem sedaj v lepi Sloveniji,« nasmejano pove Svetlana, ki je svojo novo strast odkrila v delu vizažistke, dom pa si je uredila v sončni Ajdovščini.

PB: Na katere dosežke v življenju si najbolj ponosna?

SC: Seveda sem najbolj ponosna na svoje plesne dosežke in da sem lahko obenem postala tudi učiteljica plesa, da to znanje zdaj širim naprej. Sem pa prav tako ponosna na svoje delo vizažistke, ker v tem resnično uživam.

PB: Katera življenjska izkušnja je bila tudi največja lekcija?

SC: Vsekakor selitev v Slovenijo. Takrat ob sebi nisem imela nobenega prijatelja, nobenega znanca, ki bi mi lahko kakorkoli pomagal. Morala sem začeti povsem z začetka in si na novo zgraditi življenje. Ampak bilo je vredno.

PB: Plesalka, manekenka, mama – kako je videti danes tvoj povprečni vsakdanjik?

SC: Zelo aktivno. Zbudim se zelo zgodaj, da si lahko privoščim fitnes vadbo s trenerjem Mihom Golobom, potem me čaka delo vizažistke v salonu HM'S, popoldne pa tečaji plesov v plesni šoli Urška na Gospodarskem razstavišču.

PB: Za kateri del svojega telesa prejmeš največ pohval?

SC: (smeh) Ne vem, kateri del mojega telesa je v resnici najbolj všeč moškim, mi pa velikokrat rečejo, da imam lepe modre oči.

PB: Katere stvari te na moškem najbolj prepričajo?

SC: Že od nekdaj me privlačijo samozavestni moški s toplim srcem.

ASISTENT FOTOGRAFA (STUDIO): Nataša Naneva, LIČENJE: Svetlana Cigoj, STILIRANJE: Inja Savski.
Bodi in nogavice American Apparel, kopalke Nancy Beachwear (izdelano po meri), top H&M, hlačne nogavice Calzedonia, očala in trak last fotografa, čevlji last modela.
Za gostoljubje in prijazen sprejem se zahvaljujemo studiu ZoomZoom iz Ljubljane (www.zoomzoom.si).

FOTO **ATISHA PAULSON**

»Samo zato, ker sem dekle, še ne pomeni, da hočem nekaj nežnega in rožnatega.«

»Odrasla sem kot fantovsko dekle v New Yorku. Izhajam iz revne družine. Nisem si mogla privoščiti izdelkov znanih znamk, zato sem hodila v trgovine z uporabljenimi stvarmi in si tam kupila kakšen klasičen modni kos ali pa sem si obleko izdelala kar sama. Biti umetnica zame ni pomenilo samo izražanje same sebe, to je bil tudi način preživetja. Ko sem leta 2008 začela s svojo lastno linijo oblačil Violette, sem koncept prestavila kot modno znamko uniseks oblačil. Čeprav smo različni, je ženskam všeč veliko enakih stvari kot moškim. Nikoli nisem razumela, zakaj modne znamke ne izdelujejo istih kosov oblačil v moških in ženskih številkah. Celo v svetu superg je bila predolgo dominantna ideja, da vzamejo kul par moških športnih copat, jim zmanjšajo številko, jih prebarvajo v rožnato barvo in to ponudijo ženskam. V zadnjih letih so uniseks oblačila le stopila v ospredje. Stigma se počasi razblinja.«

Vashtie Kola je režiserka, didžejka in oblikovalka, ki je delala za znamke Nike, Puma in Ray-Ban.

COSMOPOLITAN 15 let //
Uradni after Teka v petkah
Petek, 30. 9. @ klub Cirkus, LJ

Potem ko se je Playboy v Cirkusu že uspešno zasidral z razvpitim Easter Bunny Huntom, je skrajni čas, da dobi svoj epski žur v Cirkusu tudi naša sestrska revija, Cosmopolitan. Ob 50-letnici Cosmopolitana in 15-letki slovenske edicije boste lahko nazdravili z vrhunskimi koktejli, minglali z dolgonogimi lepoticami in domačimi zvezdnicami, ki so že krasile Cosmove naslovnice, ob aktualnih plesnih hitih ter enkratnih Sax in the City vložkih pa se obeta tudi tematski plesni šov. Skratka, ultimativni žur za punce! A kot ni Playboyevega žura brez družbe fajn punc, ni Cosmo žura brez vrhunskega moškega elementa. Partner dogodka je Slowatch z vročo modno linijo znamke Daniel Wellington.

FOTO **MARKO DELBELLO OCEPEK**

Enostavna povezljivost

www.nikon.si

Fotografski profesionalci za svoje delo uporabljajo hude makine, navadni smrtniki, ki želimo vstopiti v svet fotografije D-SLR in nemara z njim celo kje tekmovati, pa moramo za začetek imeti na voljo nekaj ... primernega začetnikom. Takšen je Nikonov D3400, ki zastopa novo generacijo vstopnega modela fotoaparatov D-SLR te znamke. Od Nikonovih fotoaparatov višjega razreda je prevzel tehnologijo za povezljivost snapbridge, samodejna sinhronizacija pa že med samim fotografiranjem in videosnemanjem omogoča, da lahko pravkar zajete fotografije in videoposnetke takoj delite s svetom. In da boste kaj hitro ustvarjali čim bolje, ima D3400 vgrajen način vodnika, ki vam pomaga pri nastavitvah za optimalne fotografije in videoposnetke. Pri Nikonu pravijo, da veliko tipalo formata DX s 24,2 milijona slikovnih točk in razponom ISO-občutljivosti od ISO 100 do 25.600, zmogljiv procesor Expeed 4 in hiter ter natančen sistem samodejnega ostrenja zagotavljajo, da fotografije in videoposnetki ne bodo zgolj povprečni. Novi fotošKljoc je naprodaj v različnih kompletih z enim ali dvema objektivoma znamke Nikkor, med drugim tudi v kompletu z novim zum objektivom AF-P DX 70–300 mm, ki je s koračnim motorčkom, ki prinaša gladko, zvezno in brezšumno samodejno ostrenje, krasna izbira za videografe. Samo ohišje stane 493 evrov, v kompletu z objektivom AF-P 18–55 VR 603 evre in z objektivom AF-S 18–105 VR 768 evrov. Ni kaj, kar ugoden vstop v svet D-SLR, menimo na uredništvu. (P. B.)

TEKST **PLAYBOY**

OKREPČEVALNICA LUDA

Noro okusna in zabavna izkušnja

Na Poljanski cesti 11 stoji Luda. Za Ludo stojita Luka Nagode in Urška Dvoraček. Kuharja, ki pripravljata točno takšno hrano, kot jo najraje jesta tudi sama. Brez pompa, brez drame, brez umetnih dodatkov.

■ Ura je šest zvečer in iz prostora, v katerem še najbolj izstopa omamno dober vonj, se obračajo vsi, ki mize niso rezervirali ... že pred časom. Playboy se ni ustrašil navala ter se na lastne oči in usta prepričal, da je naval – upravičen. Minimalizem spletne strani, samega prostora ter drže obeh kuharjev se v ustih namreč spremeni v maksimalizem nepričakovanih, a ne preveč ekstravagantnih kombinacij naravnih, polnih okusov. Ravno prav posebnih, posebno okusnih, domiselnih, niti ne trendnih, zato pa moderno staromodnih. Pa tega občutka ne vzbujajo le majhni krožniki in skodelice iz babičine dote.

Kaj smo jedli? Za začetek v Ludini kuhinji narejeno maslo s soljo in poprom, ki smo ga mazali na ravnokar spečen kruh. Odžejali smo se s hrustljavo lubenico v kombinaciji s skuto, pinjolami in čilijevim oljem. Po grlu nam je poleg ekoloških vin iz hiš Šumenjak in Burja stekel osvežilen gazpačo z lardom Patanegra. V ustih se nam je stopil jajčevec s kremo iz ovčjega jogurta, bottargo, drobtinami iz posušenega inčuna in prekrit z aromatično rdečo baziliko. Jedli smo najboljše možne sveže torteline s špinačo, skuto in tartufi. Veliko tartufov, veliko mesne in sirove omake ter veliko rjavega masla! Zadišal nam je oslič s Krka s krebuljico, pehtranom, koprcem in masleno omako iz dagenj. Še krvav je na mizo prišel zrezek iz teletine angus, z dišečim pirejem iz jurčkov, ajdovo kašo in porovo majonezo. Čisto za konec sta na mizo zašli še dve božanski sladici. Ni besed, da bi jih prav opisali, mogoče je kot opis še najbolj na mestu kar ime okrepčevalnice.

ZAČINJENO S STRASTJO...

Restavracija diVino združuje le najboljše, kar ponuja skupina Dulcis Gourmet.

Ambient restavracije odlično ponazarja koncept diVina, saj združuje moderno arhitekturo in rustikalnost - prav tako, kot je to moč občutiti v kulinariki chefa **Matjaža Cotiča** (kuharska reprezentanca Slovenije, oddaja Dobro Jutro, Academia Barilla).

Naše jedi na eni strani spoštujejo **izročilo tradicionalne kulinarike Goriških brd**, kjer so naše korenine, na drugi pa se spogledujejo s sodobnimi trendi priprave hrane.

diVino pa je še veliko več kot restavracija. V pritličju restavracije se nahaja trgovina z **dobrotami lastne proizvodnje**, ki jih s pridom uporabljamo tudi pri zasnovi naših jedi. Na zeleni terasi restavracije organiziramo **nepozabna druženja in divje zabave**, za zaključene družbe pa z našim izkušenim osebjem in sodobno opremo nudimo **catering na najvišjem nivoju**.

Obiščite nas. Poskrbeli bomo, da bo vaše doživetje **začinjeno s strastjo**...

diVino
RESTAURANT&BAR

diVino restaurant & bar,

Ameriška 8, BTC City LJ,
031 768 062, info@divino.si

www.divino.si

Restavracija diVino je del skupine Dulcis Gourmet.

Legenda v novi podobi

www.gorenje.com

Nekoč, nje-ga dni v rajnki Jugi, smo Volkswagnove T1, znane tudi po vzdevku bulli, videli vozi-ti tudi po naših cestah, poleg legendarnega hrošča, s kate-rim imata kar nekaj skupnih oblikovalskih potez. Kdor je imel T1 v šest-desetih letih 20. stoletja, je vsaj v Nemčiji gotovo veljal za uspešnega podjetnika, da-nes pa je tisti, ki ga ima, frajer, tako v Nemčiji kot pri nas. Kul frajer pa je tudi tisti, ki ima doma kulerja iz linije ekskluzivne serije hladilnikov Gore-nje Retro, ki jo odlikuje ikonična podoba, značilna za T1. Vaša kuhinja dobi z njegovim prednjim delom v obliki črke V, vintidž videzom, zaobljeni-mi linijami in sijajem brušenega kroma ter z Gorenjevo vrhunsko tehnolo-gijo hlajenja ION generation čisto novo podobo. Pravi frajer si ga bo v *baby* modri ali bordo rdeči barvi v kombinaciji z barvo šampanjca parkiral v svojo kuhinjo, pa četudi bo za to vzel še en kredit! Novi hladilnik bo slovenski velikan Gorenje ta mesec premierno predstavil na sejmu IFA v Berlinu. (P. B.)

FOTO GORENJE, PROFIMEDIA

Vse najboljše, SHAKESPEARE

Že več kot desetletje pri Mont Blancu vsako leto predstavijo pero, s katerim se poklonijo kakšnemu velikemu literatu. Letošnjega so izdelali ob štiristoti obletnici smrti Williama Shakespearja. Pokrovček ima osem oglišč in ponazarja gledališče Globe Theater, kombinacija rdeče in črne simbolizira zastave, s kakršnimi so v gledališču označili, ali igrajo zgodovinsko dramo ali tragedijo. Na stranicah umetelnega peresa so nežne gravure, ki predstavljajo njegova najznamenitejša dela, vse pa sklene eminentno ime – nalivno pero montblanc william shakespeare 1597. Izdelali bodo le 1597 peres. Letnica v imenu označuje leto, ko so prvič zaigrali Romea in Julijo. (D. H.)

www.montblanc.com

Prihodnost na DVEH KOLESIH

www.cyclotronbike.com

Kot namigne že ime, cyclotron (začetna cena 2800 evrov), so kolo naredili veliki obožavalci filma Tron. Tri leta so snovali ta nenavadni dvokolesnik, ga testirali in optimizirali, da je postal izjemna kombinacija modernih form in elektronske priročnosti. Ogrodje je izdelano iz ogljikovih vlaken in pritrjeno na kolesi brez običajnih naper. V kolesi je integrirana osvetlitev, ki ji daje življenje skrit akumulator, ki se seveda polni, medtem ko vrtite pedala. Zračnice pravzaprav to niso, saj v njih ni zraka. Na voljo imate priključke za vse mogoče naprave, saj se za cyclotron povezati z vsem mogočim, in je za povrh še pameten, če boste z njim uporabljali kakšno aplikacijo. (D. H.)

Pametna MERITEV

www.bagel-labs.com

Vendarle se je nekdo spomnil, da običajni metri potrebujejo nadgradnjo. Upogibajo se, ko ni treba, z naporom preštevamo črtice, da odmerimo točno dolžino, potem se pa z jezičkom še zataknejo tja, kamor ni treba, in nam parajo živce. Bagel smart tape measure (65 evrov) je pametni meter za ljudi z nizko stopnjo potrpežljivosti in z željo po modernizaciji vsakdana. Najprej je tu vrvica, ki deluje kot običajni meter, a omogoča, da merite tudi neravne površine (recimo svoj vamp). Potem je tudi t. i. kolesni način, ko z baglom preprosto drsite po površini in tako izmerite razdaljo, ne glede na ukrivljenost površine. Tretja možnost je daljinsko merjenje z laserjem, ki meri daljše razdalje ali objekte, ki so zelo oddaljeni, zato bi vi siromak sicer morali stopati na stole ali mize, da bi jih dosegli. Nič več siromak, bodite merilni junak! Do sto meritev se shrani v metru, vse pa lahko sproti naložite v pametni telefon, za kar seveda obstaja progamček. Pametni meter se polni z USB-kablom. (D. H.)

FOTO KLAUS MELLENTHIN

PAN-POT

Ambasada Gavioli, Izola @ 17. september

V sezoni, ko si mešalne mize v izolskem Gavioliju, podajajo sama vroča imena podtalne elektronike (Solomun, Nina Kraviz, Seth Troxler), bo k nam zajadral tudi berlinski tandem Pan-Pot. Fanta sta vroča roba festivalov, kot so Awakenigs, Time Warp in Sonus, potem ko sta se leta 2007 prebila z albumom Pan-O-Rama, pa sta zlezla pod kožo vsem, ki v tehnu stavijo na energijo, trde base, melodiko in dinamiko, s filigransko plasiranimi vokali. Ali kot pravita temu sama: kinetični tehno s temne strani sile. Svoj zvok sta definirala pri založbah Mobilee, Einmaleins in Soma, širita ga tudi z etiketo Second State, a najboljša sta v živo, ko se dve telesi in uma zlijeta v eno in jima sledi plesišče. (P. B.)

Zvok za aktivne

Slušalke, četudi so še tako majhne, so med treningom lahko še kako nadležne. Kabel, ki vam iz ušes teče do telefona v žepu, le zato, da lahko med tekom ali razmetavanjem uteži poslušate novega Eminema, je nenehno v napoto, vsak premik glave pa slušalke izklopi ali pa vam jih potegne iz ušes. Rešitev ponujajo pri Bang & Olufsenu. Slušalke beoplay H5 (225 evrov), ki se s pametnim telefonom povežejo prek bluetootha, so izdelane iz obdelane gume in polimerov, tako da so odporne proti vlagi in prahu. Na voljo so različni nastavki, glede na to, kako zelo udobno in tesno prilegajoče si jih želite zariniti v uho. Ko jih ne uporabljate, jih lahko nosite okoli vratu, saj se ušesna dela z notranjim magnetom povežeta v enodelno verižico, tako da jih ne morete izgubiti. Z enim polnjenjem delujejo pet ur, kar je verjetno precej več kot vaš povprečni trening. Na voljo so v črni in temno rožnati barvi. Kul. (D. H.)

www.beoplay.com

TUDI V RAJU PRETIJO NEVARNOSTI

Prihaja nov, ekstremni resničnostni šov Survivor, v katerem se bodo pogumni tekmovalci skupaj z Miranom Stanovnikom podali na rajske, a neusmiljene Filipine. Kdo izmed njih bo kos peklenskim naporom in iz pravega testa za zmago? Spremljajte napet boj v raju!

pop

SURVIVOR

SRE–PET OB 21.00

PRO PLUS, d.o.o., Kranjčeva 29, 1521 Ljubljana

Napredek, ki presega MEJE RAZUMNEGA

Težko pričakovana generacija novih Suuntovih multišportnih ur spartan ultra prinaša štiri modele: suunto spartan ultra all black titanium, suunto spartan ultra stealth titanium, suunto spartan ultra white in suunto spartan ultra black. Ure ročno izdelujejo na Finskem, kjer jamčijo, da navdušijo uporabnike tudi v najtežjih razmerah. Vsaka je na voljo s senzorjem suunto smart za merjenje srčnega utripa ali brez njega, je vodotesna do 100 metrov, ima vrhunski barvni zaslon, občutljiv za dotik, s širokim vidnim poljem, baterija pa je izjemno vzdržljiva. To so nekatere od lastnosti, s katerimi so ure spartan ultra najmanj za korak pred tekmicami drugih znamk. Ne pozabimo utemeljiti, zakaj so prave multišportnice: GPS, FusedSpeed™, merjenje srčnega utripa ter integriran merilec pospeška natančno merijo potek treninga in zagotavljajo vsestranske informacije o vašem napredku. Do konca septembra bo na voljo na desetine športnih načinov za triatlon, plavanje, kolesarjenje, tek, za zimske športe ... in vsi bodo imeli specifične funkcije, prilagojene posameznemu športu, načinu treninga oziroma tekmi. Na uri boste lahko spremljali grafični prikaz svoje obremenitve med športom in priporočeni čas regeneracije. Po koncu treninga boste lahko zabeležili tudi svoje občutke po vadbi. Uporabniki pametnih telefonov iphone in android boste uro lahko povezali s svojim mobilnikom in tako iz njega prejemali obvestila.

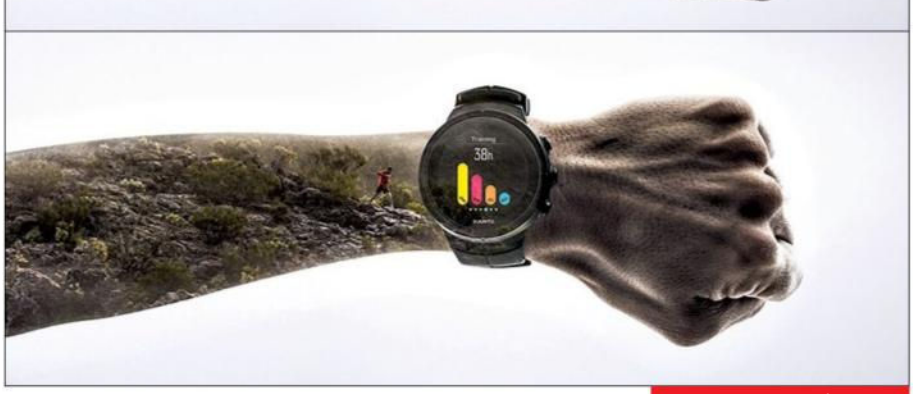

www.suunto.com/spartan

Portal Suunto Movescount prenovljen in posodobljen

www.movescount.com

Pri Suuntu se niso osredotočili samo na nove instrumente, ampak bo do konca septembra posodobljen tudi portal Movescount.com, kjer boste najprej opazili nove toplotne zemljevide (heatmaps). Mape temeljijo na milijonih uporabnikov, ki označujejo najpogosteje uporabljene trase za posamezen šport. Tako boste lahko izbirali in raziskovali nove poti, ne glede na to, na katerem koncu sveta boste trenirali. Največja prednost pa je, da boste imeli natančno analizo treningov za obilico različnih športov.

Enostavno odkrivanje novih poti

Če so vaši treningi in cilji jasni, boste vedno želeli najti najboljše kraje in poti za vadbo. Mape se razvijajo in dopolnjujejo iz dneva v dan. Na podlagi objavljenih toplotnih zemljevidov (heatmaps) lahko načrtujete tudi svoje poti, jih prenesete v uro, da vas bo kasneje navigirala, tako da boste ostali na pravi poti.

Moč napredka je v skupini

Suunto je analiziral na desetine milijonov vzdržljivostnih športnih aktivnosti, da bi zadovoljil tako obstoječe kot nove stranke, ki si rade postavljajo vprašanje: Ali napredujem? Na prenovljenem portalu boste lahko primerjali svoje treninge in športne dosežke z drugimi uporabniki in svojimi vrstniki. Tako boste laže načrtovali optimalen trening.

Poenostavljeni uporabniška izkušnja in analiza treningov

Obnova storitev na portalu je zdaj obogatena tudi za uporabnike mobilne aplikacije, saj je stran prilagojena in odzivna tudi za mobilne telefone in druge pametne naprave. Enostavno, hitro, uporabno in vse na enem mestu! Izboljšave so bile narejene na podlagi komentarjev uporabnikov in strank, tako da je zdaj aplikacija veliko preglednejša. Novi bodo tudi vpogledi v vaš napredek treninga, da boste vedno na tekočem, ali ste na pravi poti.

Prava naprava za pravo nalogo!

Posebna jesenska ponudba 29.8. - 16.10.2016

Priprava drv za kurjavo je zahtevna naloga in njen rezultat je močno odvisen od izbire prave naprave. Predlagamo, da za to izkoristite znanje in izkušnje enega od naših pooblaščenih trgovcev STIHL. Njegovi nasveti in priporočila vam bodo v pomoč pri izbiri naprave, ki bo lahko kos zastavljeni nalogi.
V tokratni jesenski ponudbi vam ob nakupu katerekoli žage STIHL podarimo rezervno verigo.
Obiščite enega od naših pooblaščenih trgovcev STIHL in se prepričajte o široki ponudbi kvalitetnih in zanesljivih pomočnikov STIHL.

Darilo za vas

UNICOMMERCE
www.unicommerce.si
MODRA ŠTEVILKA
080 88 23

STIHL®

FOTO **DAVID PRINCE**

NOVI VAL KLASIČNIH BRITVIC

OBRITI DO MILIMETRA – IN TO POPOLNOMA BREZ TEŽAV. BRITVICE Z DVOSTRANSKIMI REZILI SE VRAČAJO V VELIKEM SLOGU.

Za odlično britje ne potrebujete 27 rezil ali članstva v brivski zbornici. Nove različice varnih britvic so elegantna nadgradnja tega klasičnega moškega pripomočka. Medtem ko plastične britvice zahtevajo precejšen pritisk med britjem, težje kovinske večino dela opravijo same. In čeprav imajo nekoliko višjo izhodiščno ceno, je menjava klasičnih dvostranskih britvic veliko cenejša kot kupovanje nastavkov. In ko eno takšno klasično britvico pustite na umivalniku v kopalnici, deluje še kot edinstveno minimalističen dekor.

STROGO ČRNA
Omejena različica varne britvice R106 znamke Muhle iz Nemčije se ponaša s črnim ročajem in krom prevleko, kar bo pritegnilo vse novodobne brivce, ki retro radi mešajo s futurizmom. (ok. 62 €, theartofshaving.com)

NAJ ZASIJE
Polirana krom prevleka za prenovljeno klasično britvico, s kakršno so se nekdaj brili naši očetje. Tale na fotografiji je znamke Baxter iz Kalifornije – naj postane svetla točka vaše jutranje rutine. (ok. 58 €, mrporter.com)

PREPOVEDANI UŽITKI
Pravi plejboji se najbolje zbudijo v odsevu zlata, zato bo ravno pravšnja varna britvica 34G znamke Merkur iz Nemčije. S širokim in nedrsečim ročajem je pripravljena na resno delo. (ok. 46 €, westcoastshaving.com).

ta teden

z Juretom Godlerjem

Tako se je v resnici zgodilo.
V četrtek ob 21:15.

www.planet.si

PLANET

Antenna TV SI, d.o.o., Stegne 19, 1000 Ljubljana

Cartierjev lepotec

Drive de Cartier ima vodoodporno ohišje iz 18-karatnega rožnatega zlata ali nerjavnega jekla (ta izvedba stane 6000 evrov), ki je dolgo 40 in široko 41 milimetrov. Srebrna številčnica z vzorcem guilloché je na voljo v črni, sivi ali beli barvi. Hišni mehanski mehanizem 1904 MC je na voljo v dveh izvedbah: lahko kaže ure, minute in male sekunde ter ima datumsko okence pri tretji uri ali pa se ponaša z drugo časovno cono, malimi sekundami, indikatorjem dneva in noči ob poltretji uri ter z retrogradnimi sekundami pri deseti uri ter z velikim datumom pri 12. uri. Pozor, sladokusci! Na voljo je tudi različica z ohišjem iz 18-karatnega zlata in s krono s safirjem cabochon ter čudovito komplikacijo, enostransko uležajenim tourbillonom 9452 MC z ročnim navijanjem. Tourbillonska kletka je v obliki črke C! Tako ura sama kot mehanizem se lahko pohvalita z ženevskim pečatom. Cena? Takšna, kot si jo tak krasen horološki primerek zasluži. Pri nas so Cartierjeve ure na voljo v Slowatchevi trgovini 1991 na Čopovi 1 v Ljubljani. (P. B.)

Psst!

Denis prihaja na Budilko...

Preklopi na HIT.

radio hit

TEKST **PETER KAVČIČ** FOTO **PROIZVAJALEC**

DUCATI SCRAMBLER

Jesenski roadtrip s scramblerjem

Motoristična sezona še zdaleč ni končana, četudi sonce ni več tako radodarno s svojo energijo. Jesen je čudovita in čarobna, s pasteli nas navdušuje, pomirja in vabi na roadtrip brez pretiranega načrtovanja. Zato se prepustite spontanosti, zajahajte motocikel in zapeljite na cesto, na katero še niste. Ducati scrambler je z izvedbami icon, classic in urban enduro idealen za avanturistično potovanje. Celo sixty2, ki je namenjen začetnikom in ženskam, bo korektno opravil svoje delo. Pri Ducatiju Slovenija vam bodo z veseljem zagotovili testno vožnjo. Zato potegnite zadrgo do vrha na stari usnjeni jakni, si nataknite čelado in v najbolj zguljenih kavbojkah, pri katerih ni škode, če se zasvinjajo z blatom, jo mahnite na pot. Če ste volk samotar, boste uživali v bobnenju Ducatijevega dvovaljnika, če pa se raje zapeljete z najboljšim prijatelj-

jem, bo zvočna kulisa še bolj polna. Utrip 75 'konjev' pod ritjo vam bo pospešil ritem srca in pričaral nasmeh na obraz, ko boste oželi ročico plina na asfaltni cesti. Priporočamo pa tudi, da zavijete na makadam, na poti, ki jih sicer ne bi nikoli obiskali. Smer? Notranjska, Kočevsko, Kras ali Prekmurje v tem času vabijo v svoja nedrja, če želite drugačno izkušnjo od poletne norije, saj ponujajo samoto, ki nahrani dušo. Ne pozabite se ustaviti v lokalnih gostilnah ali kmečkem turizmu, ko je čas za malico, da bosta sita duša in telo.

www.ducati.si

moto katalog 2016

25
MOTO
TESTOV

KAKO KUPITI
DOBER RABLJEN
MOTOCIKEL

MOTOGP
SPECIAL

moto
katalog 2016
www.moto-magazin.si

AM Ljubljana, d. o. o., Bleiweisova cesta 30, 1000 Ljubljana foto: Shutterstock

TEKST **MARCUS AMICK** FOTO **CHANTAL ANDERSON**

PAJKOVA VRNITEV

Fiat 124 spider abarth daje klasičnemu italijanskemu roadsterju nov zagon.

Ustvariti privlačen nov videz uveljavljene klasike je teže, kot si mislimo. Ne glede na to, da morda zdaj iznenada občudujete očetov modni slog iz sedemdesetih le zato, ker ste cel vikend gledali TV-serije *Vinyl*, verjetno v tisti psihedelični srajci živi ne bi hoteli stopiti na ulico.

No, vsaj ne bi smeli, če vam je kdaj do dobrega okusa.

Pri Fiatu to zelo dobro razumejo, zato so se vrnitve svojega znamenitega roadsterja lotili še kako resno. Novi fiat 124 spider letnik 2017 je tako končno le dobil novo obliko.

Osveženi videz tega klasičnega italijanskega kabrioleta ne ohranja le duha prejšnje različice, ki je pred 50 leti to čudovito jekleno bitje naredil za eno najbolj vročih zbirateljskih želja, ampak uspe prepričati tudi novodobnega skeptika, ki se ga prejšnji model ni dotaknil v srce. Mnogi ob tem sicer želijo novega spiderja odpisati kot predelano četrto generacijo mazde miate, a bodite prepričani, da je italijanski roadster popolnoma druga zver kot japonski malček, čeprav si oba avtomobila delita isto platformo.

To se še najbolje pokaže, ko sedete za volan novega 124 spiderja abartha (na fotografiji). Od treh novih različic spiderja (če ne štejemo prima edizione, omejene različice, ki bo na voljo v le 124 primerkih), je Abarthova izvedba daleč najbolj živahna interpretacija kabrioleta. Preostala modela sta classica, čistejša, začetniška verzija, in bolj ekstravagantni lusso, kar v italijanščini pomeni luksuz.

Vsi trije imajo turbo pogon štirivaljnega motorja s približno enako pogonsko močjo – 164 'konj' v abarthu in 160 'konj' v drugih dveh variantah. A 124 spider abarth je veliko boljša izbira za voznike, ki od večne klasike pričakujejo malce več drznosti.

Poleg unikatnih oblikovalskih pristopov, ki vključujejo kovinske elemente in mat črne pokrove, abarth prinaša številne nadgradnje pri samem delovanju – Bilsteinovo športno vzmetenje in globoko hromeč izpušni sistem s štirimi zaključki, dva nujna elementa za še zabavnejšo vožnjo.

K sreči pa ta predelava prinaša tudi vse moderne tehnološke dodatke, ki jih v sodobnih avtomobilih pričakujemo: USB-vtiče, bluetooh, kamero za vzvratno parkiranje. Edino, kar pogrešamo, je povezava v spletne glasbene knjižnice, a to za pravi športni avtomobil ni nikakršen greh.

POTOVANJE
EKOLOGIJA, MESTA
IN DIRKANJE

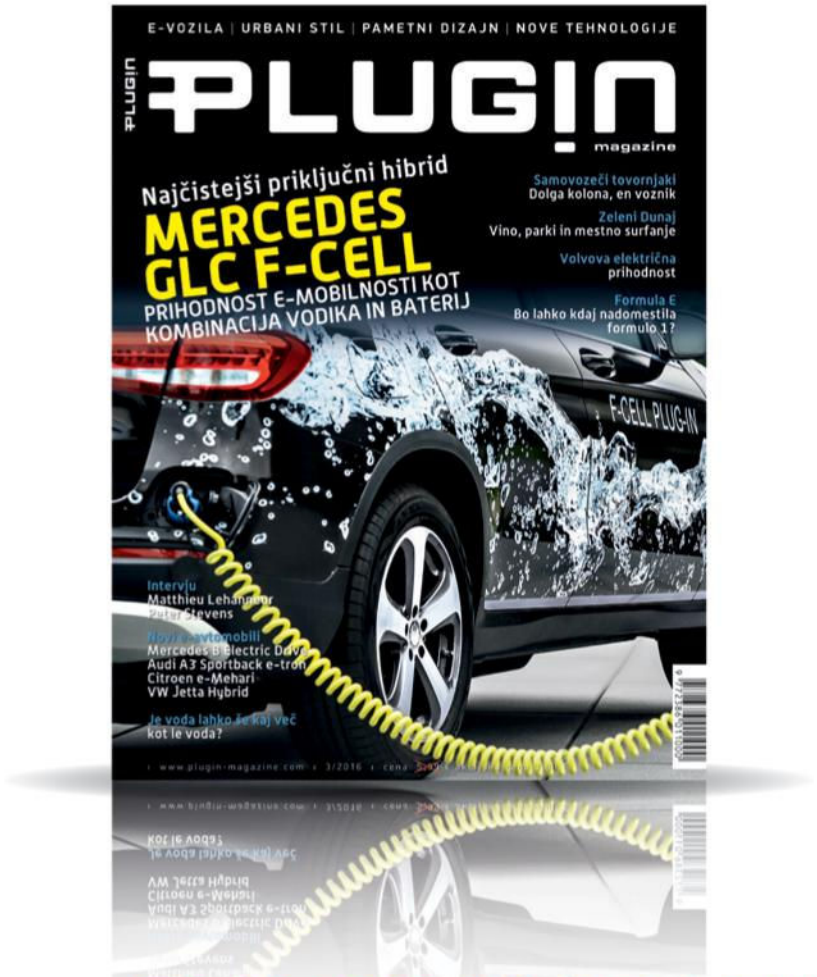

NOVI PLUGIN MAGAZINE

Z najnovejšimi in najzanimivejšimi zgodbami iz sveta električnih vozil, urbanega stila, pametnega dizajna in novih tehnologij.

www.plugin-magazine.com

AM Ljubljana, d. o. o., Blekweisova cesta 30, 1000 Ljubljana

TEKST DARJO HRIB FOTO PROFIMEDIA, PROMOCIJSKE FOTOGRAFIJE

Starešina newyorške glasbene scene

Kdo: TERRY RILEY
Kdaj: 13. SEPTEMBRA
Kje: KINO ŠIŠKA, LJUBLJANA

Glasbeni Gandalf, izjemni starček, z belo brado in prepoznavnim pokrivalom, je pionir newyorške downtown scene, glasbeni inovator in tisti možakar, ki je vplival tudi na premnoge rok skupine, vključujoč *The Who* in *The Soft Machine*. Osemdeset let jih šteje, za seboj pa ima glasbeno zgodovino, brez katere bi si težko predstavljali marsikateri današnji zvok. Tokrat nastopa s sinom Gyanom.

Prismojenci v Križankah

Kdo: PRISMOJENI PROFESORJI BLUESA Kdaj: 16. SEPTEMBRA
Kje: KRIŽANKE, LJUBLJANA

Zanimivi, drugačni in zelo hitro izstreljeni na vrh glasbenih zanimivosti naše glasbeno vedno bolj rodovitne domovine, Prismojenci zdaj korakajo naravnost na oder ljubljanskih Križank. V začetku leta so izdali svoj prvi album *Family*, sicer pa ta zabavni kvartet, ki že napoveduje turnejo po ZDA, žinga vse od leta 2009. Bluz malce drugače, predvsem pa zelo domače, za vse glasbene gurmane.

Ugriznimo v jabolko

Kdo: CRVENA JABUKA Kdaj: 24. SEPTEMBRA
Kje: KRIŽANKE, LJUBLJANA

Sarajevski rokerji, ki so vzklili sredi osemdesetih in do danes zamenjali že osem članov, žingajo naprej. V letošnjo jesen bodo vstopili v ljubljanskih Križankah, skupaj s Halidom Bešličem in Mejaši, da bo klapa popolna in žur primerno nostalgičen za vse, ki jim tovrstni zvoki obujajo spomine na bratstvo in enotnost naše nekdanje skupne federacije.

Kdo: PSIHOMODO POP Kdaj: 24. SEPTEMBRA
Kje: CVETLIČARNA, LJUBLJANA

Na stičišču popa in panka

Frida je morda res bila njihova kraljična brez kralja, a Psihomodo Pop, ki so se leta 1983 po priključitvi vokalista Davorja Gobaca razvili iz benda Neron, so v treh desetletjih nedvomno postavili veliko več glasbenih spominkov na tleh bivše Juge – pa čeprav si verjetno še vedno najraje zavrtimo prav *Frido*. Hrvaški rokerji, ki so svoj zvok osnovali ob poslušanju The Rolling Stonesov, Velvet Undergrounda, Iggyja in njegovih The Stooges, pa tudi bolj pankerskih Ramonesov, so vsekakor dobrodošla koncertna entiteta na tej strani Kolpe. Kar najbolj privlači pri tem skorajšnjem snidenju z njimi v živo, je brž kone to, da gre za *the best of* projekt, ki je za tako dolgo uveljavljeno zasedbo vsekakor svojevrsten podvig – pobrskati so morali po arhivu vse od leta 1988, ko je izšel njihov prvi album *Godina zmaja*, in sestaviti koncertni aranžma, v katerem so združili vse svoje pop pankerske zgodbe v enkratno doživetje. Deset studijskih albumov, kup albumov s posnetki v živo in ultimativna kolekcija na dveh zgoščenkah, ki so jo izdali leta 2007, je nabor, iz katerega se bo rodil njihov nastop v Cvetličarni. Vsekakor nam poleg že omenjene *Fride* ne uidejo zimzeleni hiti, kot so *Kad sam imao 16*, *Osjećam se haj*, *mozak baj, baj*, pa *Natrag u garažu*, *Telegram Sam*, *Ramona* in seveda *Ja volim samo sebe*. Psihomodo Pop so sicer svoj zadnji studijski album *Ćiribu Ćiriba* izdali leta 2014. Saj pravimo, pop pank nikoli ne umre.

Psihomodo Pop – pop pank nikoli ne umre. V Cvetličarni.

Na čelu benda

Karizmatični Davor Gobac je že od samih začetkov alfa in omega zasedbe Psihomodo Pop. V glasbeni skupini je prvič nastopil pri trinajstih letih v bendu Klinska Pomora, v katerem so mulci žgali le najtrše pankovske zvoke. Danes je avtor večine pesmi pod okriljem Psihomodo Popa, obenem pa tudi prava enciklopedija panka in glasbe nasploh. Ko ne poje, slika. Originale poklanja prijateljem, grafike pa so običajno naprodaj – za visoko ceno.

ViP prevozi

Drive with style

Poslovneži, skupina na poti doma ali v tujini?
Namenjeni na sejem, prireditev, dogodek ...

Zagotavljamo vam brezskrben prevoz oseb in skupin z udobnimi in komfortno opremljenimi vozili višjega cenovnega razreda, na relacijah po Sloveniji in Evropi.

Limo services | Limo service | ViP Noleggio | ViP перевозки

☎ +386 51 23 99 28
e: vip.prevozi@gmail.com
f: www.facebook.com/VipPrevozi

www.vip-prevozi.si

Praznik neke GENERACIJE

35 let glasbenega programa MTV nas spomni, kako smo glasbo poslušali včasih.

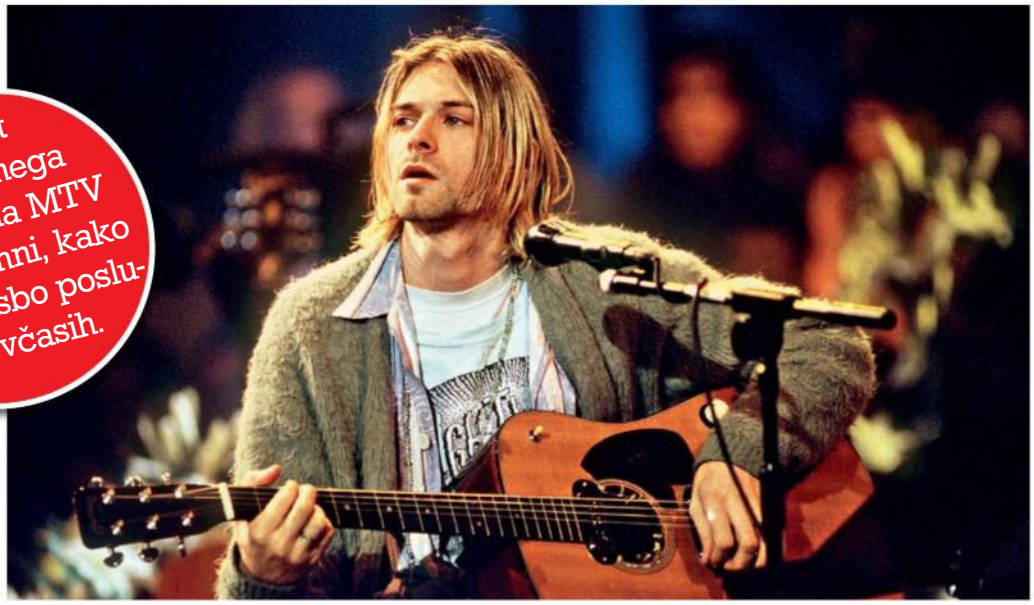

Prejšnji mesec je glasbeni program MTV praznoval 35 let obstoja, kar je bil nekakšen časovni pokazatelj tudi za mnogo predstavnikov generacije X. Tiste generacije, ki je v tranziciji iz videospota v MP3 in internetno distribucijo glasbi še zmogla posvečati nekaj več pozornosti – preprosto že zato, ker si na MTV vedno moral počakati, da je en komad minil, preden si lahko slišal naslednjega. Ta disciplina nas je zdresirala v to, da znamo nešteto komadov iz devetdesetih nemudoma prepoznati že po prvih notah ali pa le nekaj sekundah uvoda v videospot. MTV je bil naš radio.

MTV so leta 1981 zagnali s komadom *Video Killed the Radio Star* skupine **Buggles**, kar je

bilo sprva mišljeno kot bistroumna šala, a se je kaj hitro izkazalo za prav preroško, saj si glasbe brez videospota kmalu nismo več znali predstavljati. Če si hotel biti opažen, si moral imeti videospot, ki je postal tudi nova umetniška forma. Glasbo smo tako v dokaj revolucionarnem preskoku ne le poslušali, ampak po novem tudi gledali, zato je bila vizualna forma izjemnega pomena. Tako smo dobili Jacksonov *Thriller* in potem v devetdesetih presežke, kot so provokativni *Sleep Now In The Fire*, ki ga je za **Rage Against the Machine** leta 1999 režiral Michael Moore, odštekani *Just* skupine **Radiohead**, vse tja do večne klasike *Sabotage* **Beastie Boys** in halucinogenega *Black Hole*

Sun **Soundgarden**. Če ste živeli v devetdesetih, ste glasbo poznali z ušesi in očmi.

Toda 35. rojstni dan MTV ni le obletnica, ki bi nas dražila z nostalgijo. S seboj nosi tudi majhno, a zelo ključno spremembo. Ob tej priložnosti so se namreč pomembneži na sedežu MTV-ja v ZDA odločili, da glasbeni program VH1 Classics (kjer smo se nekoč zgražali nad antičnimi videospoti, danes pa tam ujamemo komade, s katerimi smo odraščali mi, in se zato zgražamo iz drugih razlogov) preimenujejo v MTV Classic. Na njem bodo oživeli MTV, kot ga je nekoč poznala generacija X.

Če se mimo današnje inkarnacije MTV-ja na svojih sprehodih po TV-kanalih sprehodite le redko, verjetno ne veste, da se je MTV v zadnjem času popolnoma odmaknil od predvajanja glasbenih videospotov in se raje posvetil zastrupljanju s svojo lastno produkcijo resničnostnih šovov, v katerih predstavljajo vse, kar pesti moderne najstnike – slabe zmenke, napumpane najstnice, krizo identitete in kukanje v življenja nemarno bogatih, razvajenih mladostnikov. MTV Classic se bo tako vrnil v čas, ko je glasbeni program še predvajal tisto, čemur je bil namenjen – glasbo.

Torej se bomo lahko spet zleknili pred televizor in gledali **R.E.M.** v *Losing My Religion*, v zraku

bobnali ob poslušanju **The Cranberries** in njihovega *Zombie* ter

uživali v posnetku **Nirvane** v izštekani različici (ja, dodali bodo tudi vse pretekle unplugged runde).

A uživanje v videospotih naše mladosti ne bo edino, kar se vrača v celostnem paketu klasičnega MTV. Prišlo bo tudi tisto, na kar smo z veseljem pozabili.

Vrnili bodo namreč še animirano serijo Beavis & Butthead, ki je takrat morda bila pionir provokativne animacije, a kaj, ko imamo danes veliko bolj dodelani South Park. In vrnili bodo tudi resničnostni šov The Real World, četudi ima z današnjo resničnostjo bore malo skupnega.

Kaj nas torej spomni oživljanje klasičnega MTV? Da smo nekoč znali veliko bolj sproščeno uživati v glasbi, da smo jo znali absorbirati z vsemi čuti in da je to tisto, kar pogrešamo. Spomni pa nas tudi na to, da so se nekatere stvari vendarle spremenile tudi na bolje – in da kakšna stvar lahko mirno ostane v preteklosti.

Prvih pet spotov, ki so se zvrstili na MTV: Buggles z *Video Killed The Radio Star*, Pat Benatar z *You Better Run*, Rod Stewart s *She Won't Dance With Me*, The Who z *You Better You Bet* in Ph.D z *Little Sussie's On Top*.

Bend, ki je rodil VELIKANE

Ravnokar čakamo na šesti studijski album skupine **PIXIES**, kar je po svoje zelo nizka številka za bend, ki ga žinga že od sredine osemdesetih, seveda z dolgoletnim vmesnim premorom. Toda Pixies niso potrebovali desetine albumov, da so premaknili za celo desetletje roka. Ko se je žagalo grandž in alternativni rok v devetdesetih, se ga je žagalo na podlagi prav teh bostonskih posebnežev, ki so vplivali na skorajda čisto vse velikane roka tistega časa. Pri Pixies je namreč nekako veljalo pravilo, da jih sicer ni poslušalo veliko ljudi, tisti, ki so jih, so pa potem želeli imeti svoj bend. Kurt Cobain je nekoč celo dejal, da je bil tako tesno povezan s tem bendom, da bi moral biti v njem. »Ko sem pisal *Smells Like Teen Spirit*, sem v bistvu hotel napisati ultimativno pop skladbo tako, da sem kopiral Pixiese,« je Cobain leta 1994 povedal za revije Rolling Stone. Bono Vox iz U2 je Pixies označil za največji ameriški bend vseh časov, njihov vpliv pa se je razlezel tudi v zvok Davida Bowieja, PJ Harvey, Alice in Chains, Weezer in britanske grandžerje Bush. Thom Yorke iz skupine Radiohead je dejal, da so Pixies v času njegovega šolanja »spremenili njegovo življenje«. To je bilo njihovo poslanstvo – da na njihovem zvoku zrastejo velikani. Za uvod si zato zavrtimo spominčico *Here Comes Your Man* in nekoliko bolj mračnjaški *Where Is My Mind*, definicijo grandžerskih temeljev, potem pa se predajmo njihovim novim stvaritvam najnovejšega projekta *Head Carrier*. Stari rokerji, ki se jim imamo zahvaliti za marsikaj.

KO PRAZNUJE TONY BENNETT

Tony Bennett, legendarni zabavljač, pevec popularne in džezovske glasbe, predvsem pa ikona ameriškega šov biznisa, je praznoval 90. rojstni dan. Žurka je bila na vrhu Rockefellerjevega centra, Empire State Building pa je bil na ta dan osvetljen v barvah italijanske in ameriške zastave. Kruha in iger, torej! No, čestitali so mu premnogi zvezdniki, tudi Stevie Wonder in Martin Scorsese ter seveda Lady Gaga, ki je na tviter zapisala. »Devetdeseta so nova dvajseta.« Tony načrtuje še rojstnodnevni koncert, na katerem bodo nastopili Aretha Franklin, Billy Joel, Elton John, Lady Gaga, Michael Buble in drugi.

BON JOVI
This House Is Not For Sale

Bon Jovi sicer nikoli niso zares zaspali, a kaj dosti na glasbenem radarju zadnja leta niso utripali. Za letošnjo jesen so napovedali nov album, štirinajsti po vrsti, ki bo naslovljen identično kot ta otvoritveni singel, ki je na prvo poslušanje strašansko enostaven, a v sebi skriva vso čarobnost bonjovijevskega zvoka, ki nas navdušuje že od sredine osemdesetih. Ta hiša ni naprodaj – in ta hiša je večdimenzionalna metafora. Ni le spomin, je esenca nečesa pristnega, odličnega, večnega. In tega ni mogoče prodati. Bon Jovi so morda res zvok nekega drugega časa – o čemer priča tudi siva griva Jon Bon Jovija v videospotu, a ta napoved težko pričakovanega studijskega albuma je ušesom nadvse prijetna asimilacija starih rokerjev v sceno modernega zvoka.

DAWES
When The Tequila Runs Out

Kalifornijski rokerji so bili neka čisto svoja glasbena struktura znotraj pop rok scene in bazo oboževalcev so si vse od leta 2009, ko so izdali prvi album *North Hills*, vztrajno gradili prav s tem, da niso odstopali od svojega prepoznavnega zvoka. Zdaj so se stvari očitno spremenile. Ali so preveč poslušali Taylor Swift in se jim je zazdelo, da so pesmi lahko le niz površinskih razmišljanj o življenju pretencioznih milenijcev, ki »pijejo šampanjec, ko zmanjka tekile«, ali pa se s preobratom v precej drugačen, zelo plastičen rokovski zvok, poskušajo prebiti iz obrobja in zaobjeti še kakšno spregledano generacijo slušateljev, ki še vedno mislijo, da so lasne fige na moških totalno odštekana zadeva. Komad, ki hitro pride in še hitreje gre.

SOPHIE v vseh barvah

Simpatična britanska pevka **SOPHIE ELLIS-BEXTOR** ima štiri otroke in šest albumov. Kar pomeni, da če ni noseča, verjetno snema album. Njen zadnji je primerno naslovljen *Familia*. Družina. A ne le zato, ker je družina poglavitni del njenega življenja, ampak tudi zato, ker namiguje na nekoliko drugačen zvok. Če se Sophie še najbolj spominjate kot dekleta, ki je glas posodilo zvezdniškemu didžeju za kakšen house komad, potem je to pravi čas, da jo spoznate še v njeni pravi zvočni podobi. Udobno nameščena v plesnem popu, nekakšnem novem disku, Sophie na albumu *Familia* (in prednostno s prvim singlom *Come With Us*, v katerem nam že izreka dobrodošlico v družini) osvežuje tisto, kar je utemeljila že leta 2007 z odličnim projektom *Trip the Light Fantastic*. Živopisna ličila, premnogo barv okoli njenih izrazito modrih oči, slog pa, kot pravi sama, bolj italijanski, celo španski. Iz krajev, kjer družina pomeni največ. 37-letna Sophie je v zaseben življenju morda odrasla v odgovorno mamo, njena umetniška osebnost pa ostaja igriva, plesna in predvsem radostno energična. Tudi če nam september vremensko ne bo naklonjen, bo Sophie brez težav ohranila poletne vibracije.

Ko Amerika napade Slovenijo

Michael Moore spet počne tisto, kar počne najbolje – provocira rodno grudo. V namišljeni iluziji si zaželi, da bi ameriški poveljnik vojaških sil za svoje zavojevalne dejavnosti namesto marincev raje uporabil njega. In tako se, opremljen z ameriško zastavo, odpravi v Evropo, da na stari celini pokrade vse dobre ideje in jih odvleče v ZDA. Njegov obisk, tu in tam celo nepopačeno komičen, je zavit v idejo invazije. Michael je v igranem dokumentarcu **KOGA NAPASTI ZDAJ (WHERE TO INVADE NEXT)** ameriški osvajalec, ki pod plapolajočo rdečebelo-modro zastavo z zvezdicami Združenih držav arogantno pleni najboljše, kar ima ponuditi Evropa, medtem ko mu, ironično, tega nihče ne brani. Kot Moore večkrat ugotovi, so dobre ideje v Evropi največkrat že bile skopirane iz, hja, ZDA.

Tam pa so danes taiste ideje zavoljo novodobnega suženjstva v obliki krvoločnih študentskih kreditov in podobnih pohlepnih zablod korporativizma le še otožen spomin.

Michael Moore v tem tipično zgovornem dokumentarcu sicer ne koplje prav globoko. Vsako idejo, ki jo odkrije in zavzame v imenu ZDA, predstavi dokaj pavšalno, celo površno, a dovolj jasno, da v primerjavi s sistemom onstran Atlantika pokaže, da si socialni aspekti nekaterih evropskih držav res zaslužijo odliko, četudi jih morda imamo tu za popolnoma samoumevne in še zdaleč ne popolne.

Moore obišče Norveško in se tam čudi odprtim zaporom in maksimalni zaporni kazni le 21 let, tudi za umor, medtem ko imajo tam tudi izredno nizko stopnjo kriminala. Obišče Italijo in obnemelo posluša o trinajsti plači in tem, da v Italiji delavci za čas kosila za dve uri odidejo domov, da lahko kosijo s svojo družino. Obišče tudi Nemčijo, kjer ga fascinira, kako jim je uspelo sprejeti svojo temačno zgodovino in se pred njo ne skrivajo, kot to morda počnejo ZDA s suženjstvom. Obišče celo Portugalsko, kjer s simpatičnima policistoma poklepeta o tem, da so tam vse droge popolnoma legalne, in ju pri tem draži, da ima v žepu kokain.

In ja, Moore obišče tudi Slovenijo (ki jo, kot se v vseh šalah o Sloveniji spodobi, pobalinsko okliče za Slovaško), da za zaprtimi vrati podeli nekaj besed z našim predsednikom Pahorjem (kamera ni imela vstopa, ker … razlogi?), medtem ko mu nekdanji minister Ivan Svetlik podari idrijsko čipko v steklu, na kar Moore seveda pripomni: *Še noben moški mi ni podaril čipke*. A čipka ni edino, kar Moora fascinira v Sloveniji – pri nas svojo plenilsko zastavo zapiči v sistem brezplačnega študija, tudi za tuje študente. V prehodu med stavbama ekonomske fakultete ujame celo ameriško študentko, ki študira pri nas, in potem večino informacij o Sloveniji dejansko dobi od nje. Zdi se, da bi se morali na tale obisk malce bolje pripraviti.

Kaj bi Michael Moore za svojo domovino ukradel v Sloveniji?

V dobrih dveh urah Moore svoj idejni kolonializem zaključi ob berlinskem zidu v intenzivnem dialogu o Ameriki zdaj in nekoč, o Zahodu zdaj in nekoč ter o tem, kako je svoj čas ljudstvo stopilo v kup, da brani ne le tisto, kar mu pripada, ampak predvsem tisto, kar je prav. Kar je nedotakljivo. Tisto, kar si je v senci pohlepa, zaslužka in potrebi po vedno več, pustilo odvzeti. Dokumentarec *Koga napasti zdaj* ne šokira in ne razdraži, ker pokaže svet, ki nam je v bistvu zelo znan. In nas spomni, da smo lahko srečni, da tu, kjer smo, še imamo nekaj človečnosti. Ker tam, na cilju, proti kateremu tako vztrajno drvimo v prepričanju, da bomo doživeli med, mleko in nebeški obstoj, je v resnici le še pogorišče vsega, kar je nekoč bilo dostojno življenje.

Produkcija filma ***Koga napasti*** zdaj je bila skrivnost, da se v obiskanih državah ne bi mogli pripraviti na Moorov obisk. V dokumentarec je vključenih osem evropskih in ena afriška država (Tunizija).

DOJENČEK BRIDGET JONES

R: Sharon Maguire
I: Renee Zellweger, Colin Firth, Patrick Dempsey

Na svoj žalostni način simpatična Bridget Jones je pač dekle – pardon, ženska –, ki dela napake. Če jih ne bi, potem ne bi imeli razloga, da so že tretjič obudili to prvenstveno čisto užitno, potem pa bolj ali manj izpeto romantično komedijo, ki jo rešujejo predvsem privlačni angleški naglasi in dejstvo, da se Britanci še znajo šaliti brez večjega strahu pred žolčno evforijo vedno užaljenih milenijcev. Napaka Bridget Jones je tokrat ta, da je v kratkem spala z obema moškima, ki sta ji mežikala že v prvo, pri tem pa očitno pozabila, da seks lahko vodi do oploditve. Bridget je tako noseča, a ne ve, s kom ji je to uspelo. Ker za test DNK še niso slišali, se dva moška zdaj bojujeta za njeno pozornost, da pa je zmeda še večja, se ta nerodni trikotnik vleče tudi h ginekologinji in na dihalne vaje. Seveda. Da je smešno, pa čeprav popolnoma iracionalno. Zato se gledati štirideset-in-nekaj let staro žensko, ki počne iste napake, kot jih je pred petnajstimi leti, zdi kot popolna izguba časa.

Ocena: ¥ ¥

Izvirni naslov: **Bridget Jones's Baby**

SNOWDEN

R: Oliver Stone
I: Joseph Gordon-Levitt, Zachary Quinto, Tom Wilkinson

Koliko ironije je v tem, da bodo milijoni Američanov plačali za ogled filma, ki jih bo podučil o tem, kako jim je njihova vlada življenje spremenila v resničnostni šov? Fiasko, ki ga je na vrhu sveta povzročil Edward Snowden, se še ni popolnoma pomiril. Če nič drugega, zdaj razumemo, da so svobode, ki jih sprejemamo kot samoumevne, popolna iluzija. Simulacija. Kako smo do tega spoznanja prišli, pa nam Oliver Stone poskuša razložiti v tej hollywoodsko olepšani štoriji o možakarju, ki ga ima pol sveta za heroja, druga polovica pa za izdajalca. A Edward je le nekdanji vojak, ki je želel služiti domovini, pa mu tega njegove krhke kosti niso dovolile. Zato se je podal v CIO, kjer so ga kot genija sprejeli odprtih rok. Ne vedoč, da z njegovo visoko inteligenco rekrutirajo tudi visoko moralo. Ta pa nikakor ni združljiva s stvarmi, ki jih je Edward odkril v ozadju delovanja ameriških obveščevalnih agencij. »Prisluškujejo *vsem* mobilnim telefonom,« zaskrbljeno reče, potem pa v svoji Rubikovi kocki iz stavbe pretihotapi ukradene informacije in nam za vselej spremeni pogled na ta čudoviti tehnološki svet.

> »Prisluškujejo vsem mobilnim telefonom,« zaskrbljeno reče, potem pa v svoji Rubikovi kocki iz stavbe pretihotapi ukradene informacije ...

Ocena: ¥ ¥ ¥ ¥

Izvirni naslov: **Snowden**

SEDEM VELIČASTNIH

R: Antoine Fuqua
I: Denzel Washington, Chris Pratt, Ethan Hawke

Hollywood ima rad številke, ker številke v naslovih narekujejo, da bomo gledali eksploziven, pompozen, spektakularen film. Po osmih osovraženih, hitrih in drznih pet in fantastičnih štirih imamo zdaj še sedem veličastnih, ki pa so videti kot superjunaki Divjega zahoda. Sukajo pištole in se družijo z Indijancem, ker je to pač kul in ker bi jih sicer bilo šest, šest pa ni tako fina številka kot sedem. Njihova naloga je, da v zameno za denar iz ljubkega mesteca izženejo krvoločnega bogatuna, ki kakopak pooseblja moderne korporacije in njihovo brezvestno rovarjenje po življenju nedolžnih ljudi. Sedem veličastnih je torej pravzaprav sedem plačancev, sedem delinkventov, ki živijo zunaj zakonov in so zato ravno pravšnji naslov, da počistijo s tistimi, ki zakone pišejo. Zvezdniška zasedba in mojster akcije Antoine Fuqua (*Dan za trening, Kralj Artur, Sončeve solze*) na režiserskem stolčku pa so jamstvo, da bo ta paša za oči čisto všečen strelski romp – z malce smeha in veliko poka.

Ocena: ¥ ¥ ¥

Izvirni naslov: **The Magnificent Seven**

FOTO **JULIA SKALOZUB** VIZAŽISTKA **ELENA PROSYANIK** PRIČESKA **VARVARA BARTO**

Brez maske

Alina se je osvobodila klišejev malega provincialnega mesta, ki leži tam, koder se je nekoč širilo svobodno stepsko prostranstvo ukrajinskih in južnoruskih kozakov, in se nam pokazala kot očarljiva diva svobodnega duha. Njena lepota nas je prevzela!

SEA-DOO
SEA-DOO
SEA-DOO

DVOBOJ najhitrejšega in najzabavnejšega vodnega SKUTERJA

TEKST **DAVID STROPNIK** FOTO **DAVID STROPNIK IN BRP**

Če obstaja svet onkraj običajnih poletnih užitkov, je to najverjetneje svet vodne zabave na eksotični lokaciji s čim več adrenalina in igrivosti. Med valovi Karibskega morja smo zato poskušali najti odgovor na večno vprašanje, ali za srečo potrebujemo vzburjenje nevarnosti ali preproste užitke, mimogrede pa premaknili še nekaj svojih hitrostnih in akrobatskih rekordov na Sea-Doojevih vodnih skuterjih nove generacije.

Odsev zelene vode v očeh, mehkoba belega peska pod stopali, toplota tropskega sonca na koži in možgani, zaposleni le z odločanjem o okusu koktajla – to je za večino predstava sanjskih počitnic. A mi smo onkraj Atlantika odšli z drugačno predstavo. Prišli smo po tisto belo črto razpenjenih mehurčkov pred to obalo z ležalniki in koktajli. Črto, na kateri se zdi kopno le zabrisana podoba nečesa, kar drsi v pozabo, ko drviš za svojimi sanjami proti obzorju. In če govorimo o drvenju, seveda ne mislimo na jahte in gliserje, ker tudi na kopnem za hitrostno zabavo ne uporabljamo avtodomov in družinskih avtomobilov. Govorimo namreč o drvenju, pri katerem te stiska v želodcu, možganih in predvsem zapestjih, ki poskušajo obdržati telo na vozilu, ko se voda za njim spreminja v zrak! Govorimo o trenutkih na najhitrejšem serijskem vodnem skuterju Sea-Doo RXT-X 300.

Na obali je videti kot zverinska mišičasta gmota polikarbonata in ogljikovih vlaken in že na prvi pogled daje vedeti, da v sebi skriva zajetno konjušnico. Ob tristoglavi čredi pravzaprav sploh nisi začuden, ko te armaturna plošča pomenljivo vpraša, ali misliš resno aktivirati športni vozni program. Pri polnem plinu se namreč zdi, da se ne premika skuter, ampak da svet zdrsne mimo. Da ga odpihne iz misli, kajti v manj kot štirih sekundah si onkraj stotih kilometrov na uro. Zračna in vodna turbina tlačita zrak v motor oziroma vodo v rekcijsko šobo s takšno silo, da slišiš, kako ti iz grla uhaja otroški smeh, ki si ga zadrževal vse od takrat, ko so ti starši pripovedovali, da se z raketo pač ni mogoče peljati. Zdaj vidiš, da to je mogoče, saj jo jahaš nad valovi in se zato sploh ne čudiš, da preplašiš jato delfinov, pelikanov in ribičev in da avtomobili na obalni avtocesti niti približno ne sledijo tvojemu premikanju.

Sea-Doo RXT-X 300 je videti kot mišičasta gmota polikarbonata in ogljikovih vlaken in že na prvi pogled daje vedeti, da v sebi skriva zajetno konjušnico.

Ja, vem, tekmovanje z avtomobili, ki imajo na floridskih avtocestah omejitev pod 110

SEA-DOO SPARK TRIXX

Je evolucija Sea-Doojevega sparka, ki je začel revolucijo z 'downsizingom' mase, moči in cene, ne da bi to vplivalo na vozniški užitek. Je revolucionarni križanec med stoječim in sedečim skuterjem in združuje najboljše iz obeh svetov, brez slabosti enega ali drugega. Zabava na še tako zmogljivih stoječih vodnih skuterjih ima namreč mejo, ki jo postavlja njihova masa in neraznolikost uporabe, stoječe skuterje pa omejuje znanje povprečnega voznika, saj so za večino prezahtevni. Trixx pa je kot kaskaderski motocikel s pomožnimi koleščki, ki omogoča vsakemu vožnjo in trike, ki so bili do zdaj le v domeni profesionalcev. Njegova skrivnost je prav v lahkotnosti vožnje, pri čemer mu pomagajo majhna masa, odziven pogonski agregat in tri novosti: dvakrat večji nagib izpušnega curka vode, ki omogoča lahkotno dvigovanje nosa, dodatna stopala za pokončno vožnjo in po višini nastavljivo krmilo v razponu 15 centimetrov. Ima le 279 cm dolžine in 192 kg mase, kar ni igrivo le na vodi, ampak tudi pri transportu. 67-kilovatni motor pospeši do 80 km/h. kar je za večino dovolj, še posebno ker največ veselja ponuja pri igranju z veliko manjšimi hitrostmi. In vse to za zelo sprejemljivo ceno.

km/h, ni fer. In motocikli so na brezpotju lahko hitrejši, ampak na njih hitrosti ne doživljamo z vetrom v laseh in kopalkah na zadnjici. Obalna straža v Ameriki vodno hitrost sicer omejuje na 120 km/h, a omejitev pri tako zmogljivih strojih je tako ali tako v telesu. Trup, prilagojen zmogljivostim pogonskega sklopa, omogoča v zavojih kljubovanje silam, enakim poldrugi zemeljski težnosti. Ampak to zagotavlja proizvajalec materiala, in ne človeškega telesa. Več bi bilo nesmiselno predvsem za telo. Manj pa ... hmh, nezanimivo? Res?

Ta manj se namreč materializira. Pojavi se kot fatamorgana. Iz vodnega prša nasproti pripelje skoraj povsem pokončno postavljen skuter, počasi, kot da bi lebdel, in lahkotno, kot da ga resnično vozi drobna blondinka. »Po ta zadnjem« bi rekli v motorističnem žargonu in v naslednjem hipu voznica z otročjo lahkoto vse skupaj potopi in ponovno zavije v belo vodno peno. Moj z adrenalinom in vzvišenimi občutki kralja morja nahranjen ego se potopi in razleti kot razpršene vodne kapljice. Doživetja strašljivih hitrosti in adrenalinske poplave na RXT-ju so pozabljena. Zdelo se je, da to, kar se je pripeljalo mimo, daje pri hitrosti pešca več navdušujočih občutkov in užitka kot preostali skuterji pri 100 km/h. Da to ponuja več zgodb kot karkoli ... In obsedla me je le ena misel – to moram poskusiti. To? Skuter, seveda!

In to ima ime. Trixx. Ime, ki namiguje na trike, ki jih omogoča s tem, ko je pol metra krajši, več kot pol lažji in cenejši ter od pol

do tretjino manj zmogljiv od običajnih 'jetov'. Je mešanica med sedečim in stoječim skuterjem in ... Že lepo in prav, in to se super bere v katalogu s specifikacijami, ampak v praksi pa meji na čudež. Tukaj v tropskem raju sicer z lahkoto začenjaš verjeti v čudeže, a kljub temu veš, da se osnov fizike ne da goljufati in da pod tistimi bikinkami, ki so se igrale s Trixxom, ni bilo več kot 50 kil in nobenega imidža kakšne mojstrice prostega sloga. Torej?

Večina res dobrih zgodb se začne s stavkom: primi mi kozarec in poglej, kako naredim to ... In Trixx ponuja več priobalnih morskih zgodb kot katerokoli plovilo, zato je bilo treba narediti točno to. Sesti nanj, se postaviti v stoječ položaj na zadaj nameščene dodatne opornike in potegniti ročico plina. Ja, jasno je, da se fizikalnih zakonov ne da goljufati, da pa je mogoče s tehniko nadgraditi telesne primanjkljaje. Celo z enim samim stikalom, ki nadzoruje vertikalni nagib reakcijske šobe. Ta je tukaj podvojen, kar pomeni, da za dvig na rep potrebujemo manj napora in natančnosti kot za dvig kozarca s koktajlom. Torej? Kaj bi želeli? Igranje z delfini?

Sea-Doojev spark trixx ponuja več priobalnih morskih zgodb kot katerokoli plovilo, zato je treba sesti nanj, se postaviti v stoječ položaj na zadaj nameščene dodatne opornike in potegniti ročico plina.

Seveda. Igranje z blondinko za hrbtom? Prav mogoče! Igranje s svojimi strahovi in znanjem pri izvajanju trikov, ki si jih doslej videl le na YouTubu? Jasno! Saj je videti, kaj je skupni imenovalec – igranje! In trixx je točno to – igrača.

Ampak igrača je tudi RXT-X 300. Že, ampak drugačna. Tako kot sta oba s svojo skrajnostjo drugačna od vsega povprečja med njima. Kralj vodne hitrosti ni lahkotno uporaben kot večina sea-doojev, ampak surov dirkalnik, na katerem se nam bo ob napaki in padcu v vodo brez neoprensko zaščitene zadnjice zdela rektoskopija kot kakšen blagodejni termalnih spa program. In tudi trixx morda ni tako praktičen v potovalnem smislu kot večina preostalih sedečih skuterjev, ampak zato za relativno majhen denar ponuja največ zabave, kar si jo lahko privoščimo v neoprenu.

Brez dvoma sta oba brezkompromisni igrači za velike fante. In dileme med izbiro adrenalinske srhljive hitrosti in zabavnostjo lahkotne igrivosti nismo rešili med valovi. Niti pod palmami, niti med bikiniji, niti med kozarci v baru. Pravzaprav je verjetno tudi nikoli ne bomo, ker je preveč subjektivna in relativna. Smo se pa med iskanje zabavali bolj, kot se običajno zdi mogoče. In spoznali realno objektivno dejstvo, da obema ploviloma manjkata opozorili: da vožnja z njima zasvoji in da nikakor nista za sramežljive. Kajti na enem ali drugem nas ne bodo opazili le tisti, ki so na plaži zakopani z glavo v pesek ali z masko raziskujejo svet na drugi strani vodne gladine.

Jeep festival 2016

Jeep

Praznujte z nami in osvojite vikend z Jeepom!

Ste pripravljeni na nepozabno doživetje sredi čudovite narave? Ameriški Jeep letos praznuje 75 let!

Pustolovščina za vso družino!

Jeep festival je dogodek, kjer bo uživala vsa družina! Preizkusite se v terenski vožnji, doživite čisto pravo avanturo in uživajte v legendarnih zmogljivostih vozil Jeep.

Doživite adrenalinsko vožnjo z legendarnimi terenskimi avtomobili Jeep.

Štirje srečneži pa bodo lahko en konec tedna Jeep Renegade tudi sami preizkusili.

Vstop je prost, obvezne prijave. Število mest je omejeno.

Doživetja:

Za polnoletne: Terenske vožnje z vozili Jeep z izkušenimi Jeep inštruktorji.
Za najmlajše: Napihljivi grad in izkušeni animatorji ter šola motokrosa z ekipo Myteam.
Za malo večje: Taktična steza air soft s tekmovanjem v streljanju na tarče.
Za drzne: Simulator deskanja na vodi in rodeo bik ter predstavitev ameriškega nogometa z enim od najboljših evropskih klubov, Ljubljana Silverhawks.

Jeep festival 2016

10. septembra ob 10. uri na motokros poligonu v Šentvidu pri Stični

Na dogodek se prijavite na aktivni.si/jeep75

Najboljše za vašega jeklenega konjička:
predstavljamo vse orodje za avto FISKARS ter novo AKU linijo izdelkov STIHL.

AM Ljubljana, d. o. o., Bleiweisova cesta 30, 1000 Ljubljana

aktivni.si

70 LET AMD ŠENTVID

AVTO TRIGLAV

STIHL

FISKARS

MY TEAM MOTOCROSS
RENT > LEARN > RIDE

TEKST JAKICA JESIH
FOTO TOMI MEGLENOV, MATIC SLEMIČ, SABEL CARRILLO – GONZALEZ, OSEBNI ARHIV

DR. ALEKSANDER ŠINIGOJ

»Spremenimo misli, spremenimo življenje«

Trener nevrolingvističnega programiranja, hipnoze in samohipnoze, motivator. Pravi, da ni vsak učitelj primeren za vsakega učenca in da zato tudi on ne ustreza vsem. Misel bi iz ust koga drugega zvenela kot lažna skromnost, toda on takšnih manevrov ne potrebuje. Za seboj ima nastope pred večtisočglavimi množicami v 19 državah na štirih celinah, izbran je bil v skupino asistentov dr. Richarda Bandlerja, soustanovitelja nevrolingvističnega programiranja. Več let se je kot član ekipe prostovoljcev učil od Anthonyja Robbinsa, enega najbolj priznanih motivatorjev na svetu, med učitelje pa šteje tudi sira Richarda Bransona, Briana Tracyja in Boba Proctorja, če omenimo samo tiste bolj znane tudi pri nas. Je avtor okrog 400 knjig, zadnja, ki je izšla nedavno, ima naslov *Odloči se za srečo*.

PB: Ravno ko sem se začela pripravljati na tale intervju, sem od tvoje Mastermind akademije prejela sporočilo, v katerem ljudi nagovarjaš, naj napišejo knjigo. Je res tako enostavno – ne samo jo napisati, ampak tudi prodati?
AŠ: Verjamem, da ja. Vsak ima zgodbo v sebi, sporočilo, ki bi ga morali drugi slišati. Morda težko situacijo, ki mu jo je uspelo premagati in bi ta zgodba lahko komu pomagala. Bom dal primer. Ko predavam po svetu, se vedno najde skupina ljudi, ki želi nekaj slišati točno od mene. Moja predavanja obiščejo večkrat in na različnih lokacijah, spremljajo me po internetu, sledijo mi po socialnih omrežjih. Zanimiv primer se mi je zgodil recimo v Turčiji, kjer sem prvič predaval leta 2011. Ko sem se tja vrnil leta 2015, je k meni pristopil podjetnik in povedal, da me nenehno spremlja in z Googlovim prevajalnikom prevaja, kar objavljam v slovenščini. Ko sem imel dve identični delavnici v Egiptu in Kuvajtu, so ju obiskali isti ljudje. Iz Brazilije še danes dobivam prošnje, da bi bil mentor. Isto opažam pri mojih mentorjih – kjerkoli na svetu predavajo, se tam znajde skupina Špancev, skupina Rusov, Kitajcev ... ki jih spremljajo, kamorkoli gredo. Zato z gotovostjo trdim, da obstaja na vsem planetu Zemlja določena skupina ljudi, ki mora slišati nekaj inspirativnega od točno določene, konkretne osebe. Da imamo sami svoje sledilce ali sorodne duše, ki so enakomerno razdeljene po Zemlji. Zato verjamem, da zagotovo obstaja za vsakogar, ki bere tale intervju in čuti v sebi neko sporočilo, ki bi ga rad predal naprej, na vsem svetu četica ljudi, ki bi rada slišala prav to, njegovo sporočilo. Izvedela, kako je ta oseba premagala neki izziv, si to osebo vzela za vzgled. Zato spodbujam ljudi, naj napišejo knjigo, ker vem, da bo imela bralce. Vem, da bo nekomu pomagala spremeniti življenje.

> Če odštejemo, da so prevodi ene knjige v španskem, kitajskem, ruskem in ukrajinskem jeziku, pa je mojih knjig nekaj čez 400.

PB: Ti si jih izdal zelo veliko. Kako je to mogoče, kdaj najdeš čas?
AŠ: Trenutno je v svetu izdanih več kot 1220 mojih knjig, ki so objavljene pod različnimi psevdonimi, večinoma na Amazonu. Če odštejemo, da so prevodi ene knjige v španskem, kitajskem, ruskem in ukrajinskem jeziku, je mojih knjig nekaj čez 400.
PB: Mogoče pa je številka tako impresivna tudi zato, ker vse tvoje knjige nimajo besedila? Gre za šalo, ki se dobro prodaja, tudi na Amazonu? Od kod ti tako nore ideje?
AŠ: Vse skupaj se je začelo kot šala in izziv. Želel sem postaviti nov svetovni rekord in se zapisati kot avtor, ki bi napisal in objavil več kot 1000 knjig v enem vikendu, 48 urah. Naj se sliši še tako neverjetno, a sem našel rešitev. Z oblikovalcem

> Edina stvar, nad katero sem morda presenečen, je ta, da se od vseh knjig najbolje prodajajo prazne knjige o seksu. No, in knjiga *Odloči se za srečo* je toliko ljudi navdahnila, da vem, da bo tudi po moji smrti pomagala ljudem, da se bodo odločali za srečo.

sva bila dogovorjena, kako bova to izvedla, vendar so mi pri Guinnessu moj podvig zavrnili, zato sem ga poskusil narediti zase. Ugotovil sem, da mi tako ali tako ne bi uspelo, ker sem v eni uri napisal in objavil 'samo' 27 knjig. Nekatere knjige so prazne knjige, ki jih kupijo ljudje za šalo nekomu za rojstni dan (na primer *Sex after 43* ali *Sex After Our 35th Anniversary*). Potem so knjige, ki imajo posebna inspirativna sporočila, ki nosijo spet drugačen psevdonim, teh je skoraj 60. Ter knjige, ki jih objavljam pod svojim pravim imenom. V angleščini sem pod svojim pravim imenom izdal dve knjigi, v slovenščini pa trenutno eno, z naslovom *Odloči se za srečo*. Edina stvar, nad katero sem morda presenečen, je ta, da se od vseh knjig najbolje prodajajo prazne knjige o seksu. No, in knjiga *Odloči se za srečo* je toliko ljudi navdahnila, da vem, da bo tudi po moji smrti pomagala ljudem, da se bodo odločali za srečo.

PB: Sliši se, kot da se v življenju pretežno zabavaš.

AŠ: Imel sem neverjetno srečo, da sem po spletu okoliščin našel nekaj, kar res počnem s srcem in kar me neverjetno izpopolnjuje in navdihuje. To, da lahko pomagam ljudem po vsem svetu, da so bolj pozitivni, motivirani, v resnici pomaga tudi meni. To, kar delam, bi počel tudi, če bi imel ves denar na svetu. Svoje delo jemljem kot hobi in kot moje osebno poslanstvo, zato mi tudi takrat, ko je dela res veliko, ni težko stopiti pred publiko in jim podariti delčka moje energije.

PB: Si pa imel tudi ti težke trenutke, ki so te pravzaprav pripeljali na sedanjo pot.

AŠ: Ja. Sicer sem že kot najstnik veliko bral, užival sem v inspirativnih knjigah Anthonyja de Mella in Normana Vincenta Peala. Knjižnice in knjigarne so bile moj zelo priljubljeni kotiček. V knjižnici sem si sposodil knjigo Z *idejo do bogastva* Napoleona Hilla, a sem potem na to za nekaj časa pozabil. Potem je pa prišlo obdobje, star sem bil okoli 28 let in sem sam potreboval pomoč. Bil sem fizično pretežak, imel sem 104 kilograme, tudi moji odnosi z ljudmi niso bili najboljši, v podjetju sem ravno začel in nismo imeli veliko dela. Že dolgo pred tem sem slišal nekakšen glas, ki me je opozarjal, naj nekaj spremenim. A ga nisem poslušal. Dokler ni bil nenadoma tako močan, da sem moral ukrepati. Končal sem v bolnišnici. Začel sem si postavljati cilje, se drugače prehranjevati, teči, brati, izobraževati, začel sem si pomagati in izboljšal sem si življenje. Da sem to dosegel, sem porabil veliko časa, energije, tudi denarja, in bilo je nekako naravno, saj sem imel zdaj o tem veliko znanja, da sem tudi sam najprej pomagal nekaj ljudem. Potem še par drugim ... in zdaj pomagam mnogim. Na deset tisoče ljudi pride na delavnice vsako leto. To je bil naraven proces. Saj takrat, ko sem sam iskal pomoč, ni bilo nikogar, ki bi pomagal meni. Ta moja sprememba življenja, mišljenja, funkcioniranja je bila tako fascinantna, da sem imel občutek, kot bi se znova rodil. In to bi še danes rad dal tudi drugim, to možnost, da začutijo enako, da začnejo znova. Ni pa bila ta moja pot linearna, ravna, od težave do rešitve, bila je polna vzponov in padcev. Še danes je tako. Vendar je moj najslabši dan danes, v tem novem življenju, kot ga imenujem po preobrazbi, bistveno lepši, kot je bil moj najboljši dan v prejšnjem, starem življenju.

PB: Zakaj bi ljudje radi začeli znova, katere težave nas najpogosteje bremenijo?

AŠ: Veliko je razlogov, ampak najpogostejši so razni strahovi, nerazčiščene stvari iz preteklosti, pomanjkanje motivacije, discipline, pa razne razvade – kajenje, prenajedanje, odlašanje, izgovori. To so stvari, ki ljudem onemogočajo, da bi bili nadzorniki svojega življenja. Velikokrat ljudje živimo svoje življenje, kot bi bili na avtopilotu. Vstanemo, gremo v službo, pridemo domov, gremo v službo. In velikokrat gre za to, da se ljudje zaradi enakih vzorcev razmišljanja vrtimo v istem krogu. Ko opazujem ljudi na svojih delavnicah, vidim v njih toliko potenciala, toliko možnosti, da naredijo nekaj lepega sami zase in za svet. Vendar se ljudje žal velikokrat odločajo, da ostajajo v tej coni udobja, da ostajajo tam, kjer so.

PB: Z reševanjem teh težav se ukvarja tudi psihoterapija, ti pa se poslužuješ drugačnih tehnik, predvsem nevrolingvističnega programiranja in tehnik hipnoze. Kaj je nevrolingvistično programiranje, znano pod kratico NLP?

AŠ: NLP je znanost, veda oziroma tehnika, ki je stara okoli 45 let, uveljavila pa sta jo dr. Richard Bandler – on je tudi moj mentor, pri njem delam kot asistent že sedmo leto – in John Grinder. Začelo se je tako, da sta obiskala in modelirala uspešne terapevte, ki so v tistem obdobju dosegali dobre rezultate. Eden takih je bil znani hipnotizer Milton Erickson, ki je ljudem uspešno pomagal pri odpravi strahov. Šla sta do njega, ga posnela in potem ugotavljala, kaj je tisto, kar on počne drugače od drugih. Nista se ukvarjala le z vsebino, ampak tudi s strukturo jezika, kdaj kaj pove, s kakšnim tonom, kakšne jezikovne vzorce uporablja. Njegove hipnotične tehnike sta matematično analizirala in jih predstavila kot Milltonov model jezika, ki je zdaj eno od NLP-orodij. NLP je zaživel in se razvija, tehnike, ki jih učimo danes, so zelo drugačne od tistih pred desetimi leti. V primerjavi s psihoterapijo se NLP ne ukvarja toliko z vsebino oziroma s preteklostjo, temveč s sedanjostjo in prihodnostjo. Ideja je, da oseba danes boljše razmišlja, kot je včeraj, in da bo seveda jutri bolje razmišljala, kot razmišlja danes. NLP-tehnike se uporabljajo v športu, v zdravstvu, šolstvu, politiki ... Recimo, tudi Obamovi jezikovni vzorci kažejo na uporabo nekaterih NLP-tehnik, zanimiv je odlomek iz enega njegovih govorov, ki gre takole: »All of you would not be here, unless you, LIKE ME, were convinced ...« Besedna zveza *like me* ima dva pomena, v tem kontekstu sicer pomeni 'tako vi kot jaz', a lahko pomeni tudi 'vi me imate radi'. In če nekdo večkrat uporabi to tehniko, torej ponovi ta stavek, ljudem na sofisticiran in prikrit način sugerira, da ga imajo radi. NLP-tehnike so med politiki zelo priljubljene, Clintonov mentor za NLP je bil recimo Tony Robbins, pri katerem sem bil tudi sam prostovoljec štiri leta.

PB: Druga tehnika, ki jo učiš in uporabljaš, je hipnoza. Lahko jo razumemo kot nekaj negativnega, kot manipulacijo, ti jo uporabljaš oziroma učiš kot močno pozitivno orodje. Za kaj gre?

AŠ: Dobra komunikacija je podobna ostremu nožu. Z nožem lahko režemo kruh, pripravimo kosilo, nekomu pomagamo, da preživi, ali pa nekoga ranimo. Kot vsako orodje je tudi hipnoza zelo močno orodje, zato ga moramo uporabljati etično in z dobrim namenom. Ko učim tehnike hipnoze in samohipnoze, vedno poudarjam, da mora biti hipnotizer dober komunikator. Mi vsi smo neke vrste komunikatorji, in to še posebej velja za bolj sofisticirano komunikacijo, kot sta hipnoza ali samohipnoza. Trener NLP-ja mora pogosto poslušati klienta, medtem ko pri hipnozi skupaj s klientom definirava problem, potem pa večino časa govori hipnotizer, ki spravi klienta v pozitivno stanje. Verjamem, da smo vsi hipnotizerji. Pred časom sem na neki delavnici NLP-ja poslal slušatelje v center Ljubljane, da so modelirali brezdomce. Skušali so spoznati njihov nezavedni svet, ki jih je pripeljal na ulico. Ugotovili smo, da večina krivdo za svoje stanje pripisuje nekomu drugemu zunaj sebe. Krivi so starši, država, alkohol, vedno nekdo drug. Danes vemo, da ima oseba, ki se veliko izgovarja, ki odgovornost za svoje stanje prelaga na zunanje okoliščine, dobro izhodišče, da konča tako kot ti brezdomci ali pa da ne dosega ciljev in želja, ki bi jih rada. S tem se lahko naučimo, katera so omejujoča prepričanja, kaj so konfliktne vrednote, kakšne so strategije razmišljanja, ki jih imajo ljudje, ki recimo končajo na cesti; v enem primeru smo celo dobili primer negativne hipnoze: neki brezdomec nam je povedal, da mu je oče še kot otroku večkrat za motivacijo govoril, da če se ne bo pridno učil, bo postal klošar. To mu je tolikokrat ponovil, da se je ta hipnotična sugestija, ki mu jo je oče takrat sicer predajal povsem dobronamerno, uresničila. Poudariti želim, da moramo biti pozorni na to, kaj in kako govorimo, kako komuniciramo.

PB: Med najpogostejšimi razlogi za obisk tvojih delavnic je odprava raznih strahov. Bi se strahu pred letenjem lotil s tehniko NLP ali s hipnozo?

AŠ: S kombinacijo obojega.

PB: Lahko opišeš, kako bi v tem primeru uporabil NLP?

AŠ: Najprej naj še enkrat poudarim, da pri NLP-ju preteklost ni pomembna. Danes vemo, da tudi če človek natančno ve, kdaj in zakaj je strah dobil, mu to še čisto nič ne pomaga pri njegovi odpravi. Zato se ne ukvarjamo z raziskovanjem preteklosti, ampak se osredotočimo na to, kako osebi pomagati, da bolj optimalno deluje zdaj. To pa tako, da jo vprašamo, kaj konkretno naredi v mislih, da jo je strah. Mi mislimo zelo hitro, nezavedno, zato se ne zavedamo, kako povzročamo strahove, ki jih imamo. Ko razumemo proces, ga začnemo spreminjati. Če gre za strah pred letenjem, nam oseba recimo pove – opisujem resničen primer – , da si predstavlja, kako mizice, ki so pritrjene na naslonjala sedežev, letijo po letalu in ji prerežejo vrat. Naša naloga je, da torej pripravimo osebo do tega, da ko pomisli na letenje, ne vidi več letečih mizic, ampak letalo, ki varno in srečno pristane. Ko se notranji svet spremeni, se spremeni tudi reakcija navzven. Strahovi so zelo pogosto nekakšna sidra ali pogojni refleksi. Nekateri strahovi so koristni, saj če se oseba boji višine in si ne želi hoditi po robu strehe nebotičnika, je takšen strah lahko zelo koristen, saj pomaga osebi, da ne ogroža svojega življenja.

> NLP je znanost, veda oziroma tehnika, ki je stara okoli 45 let, uveljavila pa sta jo dr. Richard Bandler, ki je tudi moj mentor, in John Grinder.

PB: Neželene strahove je torej mogoče odsidrati?

AŠ: Ja. Ljudje se lahko zelo hitro nečesa naučimo – recimo, če otrok pade v vodo, in tudi če je bil rešen v nekaj sekundah, je že lahko pridobil dolgotrajen strah pred vodo. NLP deluje na predpostavki, da če se lahko nečesa hitro naučimo, se lahko prav enako hitro tega tudi odučimo. Zato na NLP ne gledamo kot na terapijo, ampak ga imenujemo optimizacija delovanja uma. Uporabljamo različne tehnike, recimo tehniko z vprašanji. Naj dam pogost primer, ko ženska reče: »Nikjer ni nobenega normalnega samskega moškega moje starosti – ali so vsi zasedeni ali pa niso normalni.« Včasih je dovolj, da samo vprašamo nazaj – »Ga niiii?« – ali pa ponovimo vprašanje na smešen in ironičen način – »Ahaaaa, a prav niti enega ni?« – in se oseba že zamisli. Kajti pogosto se nam naše misli navznoter zdijo zelo resnične, ko pa jih povemo na glas ali jih slišimo iz ust nekoga drugega, ki še malo pretirava ali spremeni ton, se nam naenkrat zazdijo smešne. Saj je dejstvo, da je oseba do

takšnega sklepa prišla na osnovi zelo majhnega vzorca ljudi, ni pa vzela v obzir, da obstaja na svetu tri milijarde petsto milijonov moških, od katerih so številni samski, normalni in v pravi starostni skupini. Gre torej za vzorec oziroma miselni proces posploševanja.

PB: Ki sicer ni vedno napačen ...

AŠ: Ki je večinoma celo koristen, ne pa vedno. Ko nam starši pokažejo stol, in ko enkrat razumemo, da stol služi sedenju, medtem ko miza ne služi sedenju, se potem, ko pridemo kam na obisk, ne usedemo na mizo, ampak na izdelek, ki je podoben stolu. Takrat smo torej posplošili, da če vidimo izdelek, ki ima štiri noge in površino, na katero bi se bolj ali manj prilegala naša zadnjica, ta izdelek služi sedenju. Tako posploševanje je koristno. Posploševanje, kot sem ga omenil prej, pa je dostikrat omejujoče. Kajti ko hodimo po svetu, ne iščemo izjem, ampak potrditve za naša prepričanja. Pogosto jih celo sami izzovemo.

PB: Stvari počnemo rutinirano.

AŠ: Ja, po rutini se vedemo, po rutini tudi razmišljamo, zato tudi probleme ves čas rešujemo na enak ali vsaj zelo podoben način. Zato prihaja do podobnih izsledkov oziroma rešitev. Če bi se postavili v preteklost in poskusili razmisliti, kdaj smo to rutino dobili, recimo, kako se zavežejo vezalke ali pa katero hlačnico si najprej oblečemo, ugotovimo, da smo se morali cel kup stvari, ki jih danes počnemo avtomatizirano, nekoč naučiti. Banaliziram, ker želim pojasniti, da nam je bilo nekaj, kar danes počnemo avtomatizirano, nekoč popolna neznanka. Potem smo se pa tega naučili in zdaj gibe samo ponavljamo v neskončnost. Enako je z vzorci. Nekoč smo se naučili, da se prestrašimo, recimo letenja, in potem zdaj vsakič, ko pomislimo na letenje, začutimo ta isti strah. Statistično je večja verjetnost, da se nam nekaj zgodbi v prometni kot pa v letalski nesreči, kljub vsemu pa se oseba boji vožnje z letalom, in ne z avtomobilom. Vemo sicer, da ta strah ni realen, saj danes na milijone ljudi leti, pa jih ni strah, po drugi strani pa si v mislih vseeno začnemo proizvajati določene slike – to se dogaja v mikrostotinkah sekunde – , ki se jih po navadi niti ne zavedamo, in kar naenkrat začutimo strah. Na NLP-delavnicah ozavestimo te notranje svetove in jih začnemo sprejemati. Naučimo se povezati recimo letenje ali pa javno nastopanje, ki je tudi zelo pogost strah, z nekim dobrim ali pa vsaj nevtralnim občutkom.

PB: V kakšnem mentalnem stanju pa mora biti človek, ki si želi odpraviti določen strah?

AŠ: Fajn je, da postane človek malo jezen na svoje razmišljanje. Lahko ta strah prestavimo v prihodnost, da človek pomisli – ojoj, še 20 let letenja v strahu – in se razjezi na te svoje misli ali jih ima dovolj. Kajti vemo, da je verjetnost, da bo imela oseba nesrečo v letalu, res zelo majhna. Pomaga tudi, če se začne človek tej svoji težavi smejati. Zelo pogoste so težave v partnerskih odnosih, zato rad dam primer, ko se nekdo zaljubi v Justina Bieberja. In trdi, da je lahko srečen samo v zvezi z njim in z nikomer drugim. Oseba ima v svojih mislih mentalno sliko, kjer je sreča povezana z Justinom Bieberjem. Že če se zave, da je to samo mentalna slika, ki ni povezana z resničnostjo, se lahko osvobodi. Nekateri so prav obsedeni z določeno osebo in 'trdijo', da brez te osebe ne morejo biti srečni. To je zelo trdna formula, zelo huda in treba jo je malo poenostaviti. Nikjer ni univerzalno zapisano, da smo lahko srečni samo z eno določeno osebo. Napako delamo ravno s tem, da se fokusiramo, da je naša sreča odvisna od točno določenega človeka ali od vedenja določenega človeka ali celo od tega, kako se ta človek počuti. Starši velikokrat čutimo odgovornost za svoje otroke, zavedati pa se moramo, da smo odgovorni lahko samo sami zase. Samo na svoj notranji svet lahko v celoti vplivamo. Mogoče je moje poslanstvo ravno v tem, da ljudi spominjam, da začnejo svoje notranje formule nekoliko rahljati, poenostavljati. Da smo lahko srečni že, ko vidimo sončni vzhod ali zahod, ko popijemo kozarec vode, ko dihamo, da sploh lahko dihamo ... In potem poskušam klientom dopovedati, da je to, da vidijo Justina Bieberja kot edinega pravega, zgolj njihova mentalna slika, da to ni resničnost. In če torej sami ustvarjamo mentalne slike, jih lahko v kateremkoli trenutku tudi zamenjamo, umaknemo in na njihovo mesto postavimo druge. Mi smo tisti, ki postavljamo omejitve, ki povzročamo trpljenje, od katerega bi se tako radi osvobodili. Prav to zavedanje, da se borimo proti nečemu, kar sami ustvarjamo v svojem umu, je lahko neverjetno osvobajajoče. Vse, po čemer hrepenimo, od česar bežimo, je samo misel, mentalni konstrukt, iluzija. Rešitev ne tiči v tem, da spremenimo nekaj navzven, ampak navznoter. S tem ko se osvobodimo lastnih misli, osvobodimo sebe.

> Mogoče je moje poslanstvo ravno v tem, da ljudi spominjam, da začnejo svoje notranje formule nekoliko rahljati, poenostavljati. Da smo lahko srečni že, ko vidimo sončni vzhod ...

PB: Zaljubljeni ljudje si težko predstavljajo, da bi lahko bili enako srečni s kom drugim.

AŠ: Naši modeli sveta in naše razmišljanje so izredno zanimivi. Bom povedal primer, vprašanje, ki ga pogosto zastavim ljudem na mojih delavnicah: če bi bili samski in bi spoznali svojo sanjsko osebo, a bi hkrati izvedeli, da bo ta oseba čez pol leta umrla, tega pol leta pa bosta skupaj neskončno srečna – ali bi se odločili vstopiti v romantičen odnos s tem človekom? Večina ljudi, kakšnih 80, 90 odstotkov, dvigne roke, da bi. Potem pa postavim drugo vprašanje, in tukaj se vidi, kako so zanimivi naši modeli sveta in naše razmišljanje, ki se glasi enako kot prvo, torej ali bi v primeru, če bi bili samski, šli v odnos z osebo, v primeru da nas ta čez pol leta zapusti – a s to razliko, da zdaj ne umre, ampak si takoj zatem najde drugega partnerja/partnerko, s katerim je spet zelo srečen. Na vprašanje, ali bi se v tem primeru spustili v romantično zvezo s tem človekom, pa večina ljudi ne dvigne roke. Kar v bistvu pomeni, da raje vidimo, da ljubljena oseba umre, kot da je srečna z drugim. Ne zavedamo se, da naše dojemanje sveta ni toliko odvisno od sveta samega, ampak od tega, kako je sprogramirana naša notranjost.

PB: Kar ni najlaže, če nas, kot praviš v knjigi *Odloči se za srečo*, v negativo usmerjajo že v rani mladosti: »Če opazujete in berete naše pisatelje in pesnike, lahko opazite, da je večina pisala v žalosti in obupu. Koliko depresivnih in žalostnih zgodb smo se morali naučiti že v osnovni šoli. Nekatere celo na pamet, da smo jih vedno znova ponavljali in začutili to negativno in žalostno energijo.«

AŠ: Prepričan sem, da je imel Cankar tudi veliko lepih in ljubečih trenutkov s svojo mamo, trenutkov, o katerih bi tudi veljalo kaj slišati, pa nismo. Bil je zelo subjektiven, prikazal nam je samo eno stran zgodbe. Mi pa se skozi te zgodbe učimo, še toliko bolj v mladih letih. In problem je v tem, da skozi takšne zgodbe dobivamo vzorce razmišljanja. Krivdo, žalost, nesamozavest, jezo. Moje povabilo torej je, da bi se otroci vsaj v enaki meri ali pa po možnosti v veliko večji učili tudi iz navdihujočih zgodb, ki jih prav tako imamo. Poglejmo samo Pavčka, ki nas navdihuje, da ko hodimo, gremo vedno do konca, ali pa, da smo na svetu zato, da smo sami sonce. Poznam primer družine iz Avstralije, ki se je preselila v ZDA s štirimi otroki. V dveh letih so ti otroci v novem šolskem sistemu postali samostojni, samozavestni in so verjeli, da lahko

uresničijo sanje, ki jih imajo skrite globoko v sebi. Šola jim je dala nekaj neprecenljivega, vero vase in v svoje sanje. Želim, da bi čim več slovenskih avtorjev ljudi inspiriralo, jim dajalo upanje, vero, hvaležnost, te dobre in pozitivne občutke. Želim si, da bi tudi naši učitelji spodbujali pri naših otrocih samozavest, vero vase, pozitivno mentalno naravnanost. Ne vem, morda sem bil jaz kot otrok negativen, ampak res se ne spomnim prav veliko veselih, navdihujočih zgodb. Na ta svet smo pa prišli, da smo v dobrem občutku, takrat smo tudi bolj zdravi, privlačimo dobre stvari, svet je lepši. Če počnemo nekaj, pa pri tem nismo srečni, tega ne počnemo na pravi način. Tega se moramo ves čas zavedati in si za srečo prizadevati.

PB: Tudi v današnjih medijih pozitivnih zgodb ni veliko. V knjigi praviš, da so v neki angleški raziskavi ugotovili, da mediji povprečno pokažejo 17 negativnih novic na eno pozitivno.

AŠ: Vse je *breaking news*, vse so samo krize in tragedije. Če si kamela v Afriki zlomi nogo, potem bomo to videli kot glavno novico dneva. Takšne zgodbe vsebujejo dovolj adrenalina, da nam prsti na roki zmrznejo, da ne prestavimo z novic na drugi kanal. Ne pomislimo pa na to, da bi lahko mediji pokazali tudi cel kup lepih, pozitivnih in inspirativnih zgodb, polnih ljubezni, pohval. Tudi zato je moj nasvet, da ko preberemo slabo novico, da namensko poiščemo še eno dobro. Kajti takšen je ta svet – medtem ko nekdo umre, se nekdo rodi, medtem ko se nekdo skrega, se nekdo pobota, medtem ko nekdo trpi, se nekdo veseli. Spomnim se predavanja v Pakistanu in kako gostoljubni in topli so bili domačini, odprti, željni znanja. Čez mesec dni, ko sem bil že doma, so talibani vdrli v šolo na severu države in pobili 150 otrok. Šele takrat sem res dojel, kako se ne zavedamo, v kakšnem čarobnem svetu živimo, kako smo varni, kako je naš najslabši dan še vedno bistveno boljši od njihovega najboljšega. Večkrat bi se bilo treba zahvaliti za to, kar imamo, kako živimo.

PB: Se preveč ukvarjamo sami s sabo in svojim težavami?

AŠ: Ja, in ravno v tem je problem. Milton Erickson, znani hipnotizer, o katerem sem že govoril, je depresivne ljudi zdravil med drugim tudi tako, da jim je za nalogo dajal opazovanje njihove okolice. Ena od nalog je bila, da opazujejo skupino ljudi in napovejo, kdo se bo prvi premaknil, kdo bo prvi spregovoril, kdo bo prvi odšel iz skupine. Opazovati so morali svet zunaj sebe in takrat niso imeli časa biti depresivni, saj so se ukvarjali z drugimi, in ne s sabo. Niso bili več toliko v svojih glavah. Ljudje, ki so ves dan močno zasedeni z raznimi opravili, po navadi nimajo časa biti depresivni. Zvečer, ko pridejo domov in se umirijo, so še vedno lahko malo depresivni, ampak niso pa depresivni 24 ur na dan. Ljudem pomaga, da so aktivni in da skrbijo za druge. Vedno pravim ljudem, ki iščejo poslanstvo, naj bo to usmerjeno v lastno srečo ter tudi v služenje drugim.

PB: Ampak po navadi najdemo tisoč izgovorov, zakaj ravno mi ne moremo nečesa narediti ali spremeniti, zakaj je ravno naš primer drugačen.

AŠ: Izgovori so največja odvisnost sodobnega časa in imam jih tudi jaz. Je pa res, da se je ob poznavanju vseh teh tehnik število mojih negativnih misli precej zmanjšalo, predvsem se pa znam zelo hitro premakniti naprej. Ljudje se pa pogosto izgovarjajo, da nečesa ne potre-

> Želim, da bi čim več slovenskih avtorjev ljudi inspiriralo, jim dajalo upanje, vero, hvaležnost, te dobre in pozitivne občutke. Želim si, da bi tudi naši učitelji spodbujali pri naših otrocih samozavest, vero vase, pozitivno mentalno naravnanost.

bujejo, da s tem opravičijo, da nečesa nimajo. Vedno je nekdo drugi kriv za njihovo stanje, država, šef, politika, starši, partner, ekonomija, obdobje življenja, v katerem živijo, sosed in še bi lahko našteval. Človeški um je neverjetno kreativen, kar se tiče izgovorov. Pred časom sem imel motivacijsko predavanje v nekem manjšem podjetju. Ko je direktor stopil ven in sem med odmorom ostal sam, je do mene stopil eden od zaposlenih in rekel, da ima veliko več potenciala v sebi, a da ga ne pokaže, ker v tem podjetju ni cenjeno. Jaz pa ljudem vedno povem, naj vsak dan dajo vse od sebe. Čisto vsak dan delajo zase, ne za šefa, ne za druge. In če bodo pridno delali, vadili, potem bo potenciala vedno več. Če ga ne bodo opazili v tem podjetju, ga bo nekdo drug. Izgovori, da se mora zgoditi nekaj zunaj vas, da boste srečni, da boste dali vse od sebe, da boste obogateli, so točno to – izgovori. Zgodba, ki jo ponavljate vedno znova in ste ji morda začeli celo verjeti. Nehajte se izgovarjati, govorim vsem tečajnikom vedno znova. S tem se boste osvobodili in laže korakali proti ciljem. Poskusite se naslednji teden izogniti čisto vsem izgovorom, takim navznoter in navzven. Obljubim vam, da bo vaše življenje lepše. Nimamo vpliva na življenje, imamo pa vpliv na odziv na življenje. Izgovarjati se nehamo, ko nam resnično ni pomembno, kaj si drugi mislijo o nas, ko bi res radi nekaj uresničili in imamo za to veliko motivacije. Ko vemo, zakaj bi radi nekaj uresničili. Najdimo 'zakaj' in otresli se bomo izgovorov. Večinoma je to v primerih, ko gre za nekaj večjega od nas samih.

PB: Kaj bi pa ti rad uresničil – brez izgovorov in večjega od tebe?

AŠ: [smeh] Trinajstega oktobra 2081, takrat bom star 107 let, bi rad navdihnil, osvestil, osrečil, nasmehnil, predaval eni milijardi, 111 milijonom, 111 tisoč 111 ljudem. Vedno, ko razmišljam o sebi, razmišljam tudi o ciljih po mojem življenju, recimo, kaj bo leta 2500, kaj bo takrat ostalo za mano. In verjamem, da so knjige, avdio-, videoposnetki stvari, ki jih puščamo za seboj naslednjim rodovom. Mogoče bodo takrat naši otroci v šolah brali Cankarja in kot protiutež jim bo učiteljica dala za domače branje še mojo knjigo *Odloči se za srečo*. Kaj pa vem, mogoče bo iz tega nastala nova religija, religija ljudi, ki bodo zase rekli »mi smo ljudje, ki se odločamo za srečo«. Rad bi, da bi za mano ostalo to zavedanje, da so ljudje sami kreatorji svoje sreče, ne glede na to, kakšne so njihove okoliščine, ne glede na to, v kakšnih razmerah so zrasli, ne glede na to, kaj so težkega doživeli. Vse to je za njimi, v tem trenutku lahko začnejo znova. Kajti svoboda ne prihaja od zunaj, prihaja od znotraj. Nelson Mandela, ki je bil ogromno let zaprt po nedolžnem, se je v svoji notranjosti odločil, da je svoboden in da bo tisti trenutek, ko bo stopil na prostost, zaživel svobodno. Odpustil je tem ljudem, ni več razmišljal o krivici, zato nam daje neverjeten vzgled, kako se je treba nehati ukvarjati s preteklostjo, temveč živeti sedanjost in prihodnost.

PB: Vsebina ene od tvojih najbolj priljubljenih delavnic je Secret – zakon privlačnosti. Pred nekaj leti je ideja, da s svojimi mislimi ustvarjamo resničnost, v filmu in knjigi kot nekakšna sodobna mantra preplavila svet in tudi Slovenijo. Vendar pa ta misel ni nova, o njej lahko beremo že v Vedah in drugih besedilih razvitih starodavnih kultur, zadnjih sto let pa se raziskovanju kvan-

Na zgornji fotografiji od leve: dr. Richard Bandler, soustanovitelj NLP, ki je tudi mentor dr. Aleksandra Šinigoja, pri njem dela kot asistent že sedmo leto, in Paul Mckenna, ki je najbolj znan angleški hipnotizer.

tnega polja posvečajo tudi številni priznani znanstveniki. Za kaj gre?

AŠ: Glavna ideja je, da se vse začne z mislijo, da to, kar mislimo in čutimo, privlačimo v svoje življenje. Najprej pride misel, nekaj si zaželimo, in vesolje nam odgovori s priložnostjo. Mi pa moramo to priložnost zagrabiti. Eni pravijo, da mora misel trajati 72 sekund, drugi pet minut, jaz pa pravim, da če oseba nima glede določenega vprašanja kakšnih omejujočih prepričanj, je za to, da se nekaj uresniči, dovolj že ena sama misel, ena sama sekunda misli. Pomislimo – želim vodo – in v naslednjem trenutku vstanemo in gremo v kuhinjo po kozarec vode. Nič nam ne stoji na poti k uresničitvi te misli. Težava nastopi, če se vedemo takole – bom karikiral s primerom naročila pice na dom: najprej pokličemo in naročimo pico; čez minuto pokličemo še enkrat in spremenimo naročilo; čez dve minuti ponovno pokličemo in naročilu pice dodamo še gobice; potem čez minuto pokličemo ponovno in preverimo, kako daleč je naša pica. In čez minuto spet pokličemo, kje za vraga je pica. Človek na drugi strani pa se sploh še ni lotil pice, saj mora kar naprej odgovarjati na naše klice. V prenesenem pomenu se tako obnašamo v življenju, tako komuniciramo z vesoljem: hočem denar, hočem zdravje, hočem partnerja, vse hočemo takoj, zdaj. In ker smo nepotrpežljivi, smo v negativnem čustvenem stanju. Težava in razlog, zakaj se nam želje tudi potem, ko smo prebrali knjigo *Zakon privlačnosti*, ne uresničujejo, je prav v tem, da te svoje želje ves čas pogrevamo. Ljudje si pišejo listke, jih lepijo po hladilnikih, delajo afirmacije. Kar je isto, kot da bi tega ubogega picopeka ves čas gnjavili. Vesolje se pa ne pusti gnjaviti.

PB: Kaj pa bi bila prava pot?

AŠ: Vsak človek mora najti svojo lastno pravo pot. Predvsem si naše misli med seboj ne smejo nasprotovati. Velikokrat govorimo o omejujočih prepričanjih, lahko pa celo o omejujočih vrednotah. Omejujoča vrednota je recimo ta, da nam je pomembnejše udobje oziroma užitek hranjenja kot teža. V primeru odnosov je pogost primer ta, da nam je pomembnejša varnost sedanjega poznanega odnosa, čeprav ta ni optimalen, kot da se odpremo in smo ranljivi v iskanju nečesa novega. V karieri je za veliko ljudi pomembnejša varnost kot pa to, da bi iskali podjetniško pot. Zelo pogosto se znajdemo v internih konfliktih, ko delamo korak naprej, korak nazaj, korak naprej, korak nazaj. Kot bi vesolje nagovarjali takole – rad bi tole, ampak ... rad bi nekaj drugega, ampak ... Tako je vesolje zmedeno in ne ve, kaj bi nam dalo. Veliko ljudi ne razume, da smo v resnici narejeni iz iste materije, kot je narejeno vesolje, da nismo del vesolja, ampak vesolje samo.

PB: Kakšen je torej tvoj nasvet za hitro manifestacijo naših želja?

AŠ: Če pogledamo ljudi, ki so hitri v svojih manifestacijah, ki znajo hitro pritegniti stvari v svoje življenje, ugotovimo, da so to ljudje, ki niso veliko v svojih glavah. Če so v odnosu, ne razmišljajo cele dneve o tem, ali jih ima partner rad ali ne, ali bo ostal z njimi ali ne, kako bo kaj naredil, ampak se prepustijo in samo uživajo v odnosu. Dajejo sami sebi in partnerju – ljubezen, hvaležnost, veselje. Če pogledamo na področje kariere, oseba ne razmišlja, ali bo uspešna ali ne, ampak samo ukrepa in nekaj opravi. Se nenehno uči, izpopolnjuje, daje vrednost. S tem se, če nič drugega, nekaj novega naučimo, kar nam koristi v prihodnosti. Kar pogrešam v knjigi in filmu *Skrivnost*, je napotek, kako manifestiramo skozi akcijo. Vsekakor pa zagovarjam zgolj akcijo v dobrem čustvenem stanju, kajti v dobrem stanju sprejemamo dobre odločitve, v slabem čustvenem stanju pa slabe. Ne verjamem v akcijo iz pohlepa, iz jeze, iz slabe volje. Tudi v moji knjigi *Odloči se za srečo* trdim, da ko se oseba odloči za srečo, začne v svoje življenje privlačiti dobre, srečne stvari. Če imamo otroke, zanje želimo predvsem srečo. Če bi se lahko odločili, ali bi imeli raje bogatega in nesrečnega otroka ali pa srečnega in z manj denarja, mislim, da bi se večina staršev odločila za srečo. Kajti če je nekdo srečen, bo v svoje življenje pritegnil tudi ostale dobre stvari, tudi več denarja, zdravja in ostalega, česar si želi. Velikokrat rečem samskim ljudem, ki si želijo partnerja, da ni pomembno, kaj si bodo oblekli, ali bodo shujšali za kilogram ali ne, temveč je pomembno, da naredijo nekaj na sebi, da bodo zadovoljni, srečni, dobre volje, kajti potem bo okoli njih naenkrat cel kup ljudi, ki si bodo želeli njihove družbe. Predvsem pa verjamem, da če hočemo spremembo, potrebujemo drugačne misli in drugačne aktivnosti. Pretekle aktivnosti so nas pripeljale na mesto, kjer smo zdaj. Sedanje, nove, drugačne aktivnosti nas bodo pripeljale v prihodnost.

PB: Verjameš v zakon privlačnosti?

AŠ: Verjamem, da če nekaj pomislimo, se to lahko tudi zgodi. To se dogaja vsak dan. Pomislimo na osebo, pa nas ta pokliče. Vizualiziramo parkirišče, in ga dobimo. Razmišljamo o nekem dogodku, dogodek se nam uresniči. Vendar po navadi to zmoremo za male stvari, v uresničitev večjih pa kar težko verjamemo. Ta filmski odnos do zakona privlačnosti je odprl novo poglavje razmišljanja, problem pa je v tem, da ljudem ne ponudi ravno veliko strategij, znanja, vedenja, kako vse skupaj uresničiti. Zato tudi verjamem, da sta hipnoza in NLP odlični orodji, ki pomagata uporabiti načela zakona privlačnosti.

> Veliko ljudi ne razume, da smo v resnici narejeni iz iste materije, kot je narejeno vesolje, da nismo del vesolja, ampak vesolje samo.

PB: Mogoče bi v uresničitev večjih stvari laže verjeli tudi tedaj, če bi nam jih potrdila kakšna avtoriteta. Zato imamo religije, zato verjamemo zdravnikom.

AŠ: Točno, in tudi tukaj se zaplete. Zdravniki, ki pacientom rečejo imate še dva meseca, pripravite se, za moje pojme komunicirajo neprimerno. Gre za hipnozo, ki je lahko za pacienta zelo nevarna. Pomembno je, kdo sugestije daje, kajti avtoritetam zaupamo. Oseba bo takšno sugestijo sprejela. V resnici pa vemo, da tudi zdravniki ne vedo vsega. Zdravnikov pravilni odgovor bi torej bil, da on s svojim razmišljanjem in znanjem medicine v danem trenutku ter z dejanskimi lastnimi spoznanji medicine v danem trenutku tega ne zna pozdraviti – kar pa seveda nikakor ne pomeni, da ozdravitev ni možna. Vsi vemo, da medicina napreduje iz dneva v dan. Morda pa obstaja kdo drug, drug zdravnik uradne medicine, ki zna kje drugje, doma ali v svetu, to konkretno bolezen pozdraviti. Poznamo tudi alternativne možnosti, slišali smo za razne nepojasnjene, čudežne ozdravitve. Moji tečajnici, ki je zaradi napake pri operaciji ostala na vozičku, so rekli, da je 99-odstotna verjetnost, da nikoli več ne bo hodila. In na svojo srečo se je odločila, da bo izbrala tisti en odstotek, in danes hodi. Ne čuti sicer nog v celoti, vendar hodi. Če ne bi bila vztrajna, če bi verjela negativni hipnozi, bi bila danes še vedno na vozičku. Okoli nas je ogromno ljudi, ki nam ves čas dokazujejo, da je vse mogoče. Kajti v vesolju, v katerem živimo, je neomejeno različnih možnosti, stvari, ki so možne in potencialno mogoče. Naša največja rast ni v tem, za kar vemo, da ne vemo. Naša rast, na katero moramo biti pozorni v prihodnosti, se skriva v vsem tem, za kar sploh še ne vemo, da ne vemo. In tega, za kar sploh še ne vemo, da ne vemo, je na področju potenciala uma in našega razvoja res ogromno.

TEKST KATJA ŠTRAVS
FOTO MARK KUCLER, JAN PIRNAT, MARK PRESETNIK

NA VOŽNJI DO OLIMPIJSKIH IGER

Zvesta ljubica edinega slovenskega profesionalnega skejterja Timoteja Lampeta Ignjića je že več kot deset let suha lepotička s štirimi oblinami. Na njej bo 24-letni Ljubljančan lovil športne sanje in olimpijsko vstopnico za Tokio čez štiri leta.

Zaljubljen od mladosti

Spoznal jo je pri dvanajstih letih, ko jo je dobil od očeta za darilo. Po prvih neodobravanjih njegovega nenehnega skakanja in vragolij z leseno desko so se domači sprijaznili, da je nadarjen in da ima poleg tega še močnejšo voljo in neuničljivo zagnanost. Kajti prav nič ga ni odvrnilo od treniranja in preizkušanja vedno novih trikov. Tudi grobi padci ali potolčena in odrgnjena kolena ne. Vsega, kar zna, se je naučil sam. Pet let po prvem, usodnem srečanju s skejtom je že potoval po vsem svetu, sodeloval v najvišjem rangu tekmovanj za svetovni pokal in nekajkrat že stal na zmagovalnem odru. Rezultati so prišli s trdim delom, vztrajnostjo in znanjem, ki ga je od nekdaj pilil sam s pozornim gledanjem posnetkov največjih skejtarjev na svetu. Nazadnje je na najvišji stopnički stal letos v Pulju na Hrvaškem, v svoji zbirki ima pre-

cej prvih, drugih in tretjih mest, a najpomembnejša tekma v življenju ga še čaka.

Pot v X

Športna vročica zaradi poletnih olimpijskih iger v brazilskem Riu se je že polegla, toda za nekatere, kot je Timotej, se je šele dobro začela. Kajti čez štiri leta, leta 2020, bomo, upamo, na olimpijskih igrah v Tokiu spremljali njegove trike, skoke in spektakularne obrate. Letošnjega 3. avgusta je namreč Mednarodni olimpijski komite v Riu na svoji 129. seji skejtanje poleg športnega plezanja, karateja, bejzbola/softbola in srfanja uvrstil med olimpijske športe. Pametna odločitev sivih, včasih očitno tudi modrih glav, saj so s tem za olimpijske igre pridobili predvsem mlajše občinstvo. Za skejtarsko olimpijsko vozovnico se bo na vsem svetu potegovalo 40 moških in 40 žensk, ki bodo v deželi vzhajajočega sonca in sevajoče Fukušime tekmovali v skejtarskem parku in v uličnih disciplinah.

»Za kvalifikacije in udeležbo na olimpijskih igrah bom moral doseči normo, podobno kot deskarji na snegu na tekmovanjih svetovnega pokala in tekmovanj FISE World Series,« pravi Timotej in samozavestno doda, da ima precej velike možnosti, da mu to tudi uspe. Je navsezadnje edini Slovenec, ki se s skejtanjem ukvarja profesionalno in od tega tudi živi, zato tudi pri omejitvi zaradi prevelikega števila prijavljenih iz posamezne države ne bo imel veliko težav. A kako to, da v tem segmentu v Sloveniji ostaja osamljeni jezdec? Glavni razlog tiči v financah, četudi skejtanje ne velja za izjemno drag šport. »V začetku je to kar velik zalogaj, saj moraš nenehno potovati po vsem svetu, se udeleževati tekmovanj in potem morda najdeš morebitne sponzorje. Gre za dolgotrajen proces, ki traja vsaj nekaj let.« Njemu so se stvari začele obračati po dveh letih.

> Je edini Slovenec, ki se s skejtanjem ukvarja profesionalno in od tega tudi živi, zato tudi pri omejitvi zaradi prevelikega števila prijavljenih na OI ne bo imel veliko težav.

Potovanja v tujino precej olajšajo denarnico, finančni zaslužki na tekmovanjih pa se ne morejo primerjati kakšnim večjim, bolje

uveljavljenim športom, kot sta na primer tenis in golf. »Nagrade so različne, na tekmovanjih svetovnega pokala se gibljejo med tisoč in deset tisoč evri, v Avstriji in bližini pa precej manj, nekje do tisoč.« Drug vir prihodka so sponzorstva. Timotej ima svojo desko, na kateri vsak dan preživi od dve do pet ur, polepljeno z devetimi logotipi znamk, ki ga podpirajo – večino jih je našel sam. »Navadno je težko dobiti že sestanek ali intervju, kaj šele potem sam posel. Če ne gre za znamko, povezano s skejtanjem, je to še toliko teže,« pravi Timotej. Nedavno je podpisal pogodbo s priznano znamko skejtov Jart, ki je skupaj s Playboyem ustvarila posebno kolekcijo skejtov z značilnim logotipom, na katerem so zajčice v bikinkah, in s posebnimi kolesci v podobi pokerskih žetonov. Španska znamka izdeluje deske iz ameriškega javora, njeno vodilo pri izdelavi pa sta ohranjanje ekologije in trajnostni razvoj. Timotej je poleg tega za slovenski Slowatch ambasador ur znamke G-Shock.

Seveda nas zanima, koliko je dober oziroma vrhunski rezultat odvisen od samega skejta. »Rezultati niso odvisni od deske in koleščkov, ampak le od vrste in težavnosti trikov, čeprav se seveda tekmuje le s profesionalnimi skejti,« pove Timotej, ki desko zamenja vsak teden, medtem ko koleščki lahko zdržijo tudi po leto dni. Krivulja in velikost deske sta odvisni od uporabnika in njegovih navad, prav tako pa pri dosežkih ne igra velike vloge.

Globalizacija

»Skejtanje je povsod, ne le pri nas, v porastu. Urbani športi so postali bolj priljubljeni. Ne gre pa le za sam šport, ampak za način

Nedavno je podpisal pogodbo s priznano znamko skejtov Jart, ki je skupaj s Playboyem ustvarila posebno kolekcijo skejtov.

življenja. Pri nas je opaznejša razlika v razvoju in popularnosti, odkar imamo v Novi Gorici skejtpark in tekmovanje Flowgrind Contest, ki je letos gostil najboljše skejtarje iz 18 držav,« pravi Timotej. V Ljubljani za zdaj ni ustreznega mesta in objektov, kjer bi lahko treniral in meni, da se verjetno v tej smeri še ne bo kaj kmalu veliko spremenilo. »V Sloveniji treniram predvsem v Novi Gorici, v Ljubljani na ulici, kjer preizkušam trike, ki jih bom izvajal na tekmovanju, in v zadnjem času tudi v gimnastičnem centru Vič, kjer s trenerjem Žigo Britovškom veliko delam na stabilizaciji, koordinaciji in kondiciji.« Nekajkrat na leto zamenja asfalt za sneg, saj je pred skejtarsko kariero nekaj let treniral deskanje na snegu, z drugimi športi pa se zaradi morebitnih odsotnosti zaradi poškodb niti ne ukvarja. Morda je rojen pod srečno zvezdo, saj kakšnih resnih poškodb v karieri še ni imel, razen nekaj lažjih zvinov, ki so sestavni del adrenalinsko obarvanega športa.

Eden od dejavnikov za rastočo priljubljenost tega ameriškega najstniškega športa je nedvomno internet in z njim družbena omrežja, saj so velik del skejtarske subkulture tudi videii in videoprojekti, ki jih fantje (in manj tudi punce) snemajo zase in za sponzorje. Meka skejtanja je vse od štiridesetih let prejšnjega stoletja še vedno sončna Kalifornija, kamor Timotej za nekaj mesecev navadno pobegne čez zimo, po sezoni, ki traja od aprila do novembra. Razmere za treniranje so tam, razumljivo, povem na drugi ravni. V Los Angelesu je skejtanje med top petimi športi po priljubljenosti, veliko več je predstavnic nežnejšega spola, ki se po rampah podijo za skejtom, odmevnejša so tudi tekmovanja.

Vsakoletno ameriško tekmovanje X-Games, ki ga prireja športna televizija ESPN, osredotočena na ekstremne športe, že od leta 1995 zaznamuje največja skejtarska elita. Tony Hawk, Ryan Sheckler, Paul Rodriguez, Shaun White so le nekateri od priljubljenih tekmovalcev v zadnjih dvajsetih letih. V skejtanju tekmuje 25 najboljših skejtarjev, pri čemer nihče ne prihaja iz Evrope. »Že nekaj let tekmujejo med seboj in ne pustijo nobenega zraven, sploh se ne moreš kvalificirati za tekmovanje, seveda pa si sam želim

takšno tekmovanje videti tudi od blizu,« pojasni Timotej. Morda se mu bo želja vsaj deloma izpolnila in se bo spopadel z najboljšimi na svetu že kaj kmalu, na tekmovanju, ki je za vsakega športnika vrhunec kariere. Na olimpijskih igrah. In nemara kakšnega velikega čezlužneža tudi prekosil.

Piaggio MP3 300 LT yourban

Motoristični užitki z izpitom za avto

Se spogledujete z zamislijo, da bi vozili motor, pa nikakor ne najdete volje in časa, da bi opravljali še izpit A-kategorije? Potem je prava stvar za vas Piaggiov novi MP3 yourban. Urbani skuter, ki zaradi svoje specifične trikolesne zasnove ponuja maksimalno dinamičnost, varnost, uporabnost in lahkotnost. Pelje se kot čisto pravi motor in ponuja užitke ob nagibanju v ovinkih in pri premagovanju mestne gneče, saj ni širši od običajnih motorjev in maksi skuterjev. Pohvali se lahko z izredno stabilnostjo v zavojih in varnostjo pri zaviranju, kjer mu poleg para sprednjih koles pomaga tudi sodobni ABS zavorni sistem.

Yourban v izvedbi LT spada v razred L5 in je lahko vozen z izpitom za avto oziroma z B-kategorijo. Cena: 7599 EUR

Že njegovo ime nam pove, kam ta novi trikolesnik sodi, v urbana središča. Poleg tega pa je dovolj zmogljiv, da tudi v dvoje popelje na čisto pravi motoristični izlet po zavitih podeželskih cestah. Inženirji pri Piaggiu so želeli razviti trikolesnik, ki bi bil vodljiv in lahkoten kot dvokolesni skuter, hkrati pa bi nudil izredno stabilnost, kot jo nudijo člani družine MP3. Pri yourbanu jim je to vsekakor odlično uspelo.

www.piaggio.si

Čelada Piaggio by Police

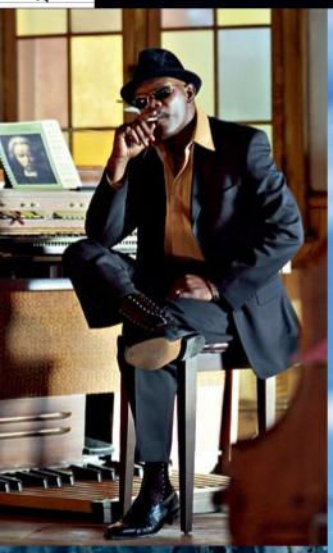

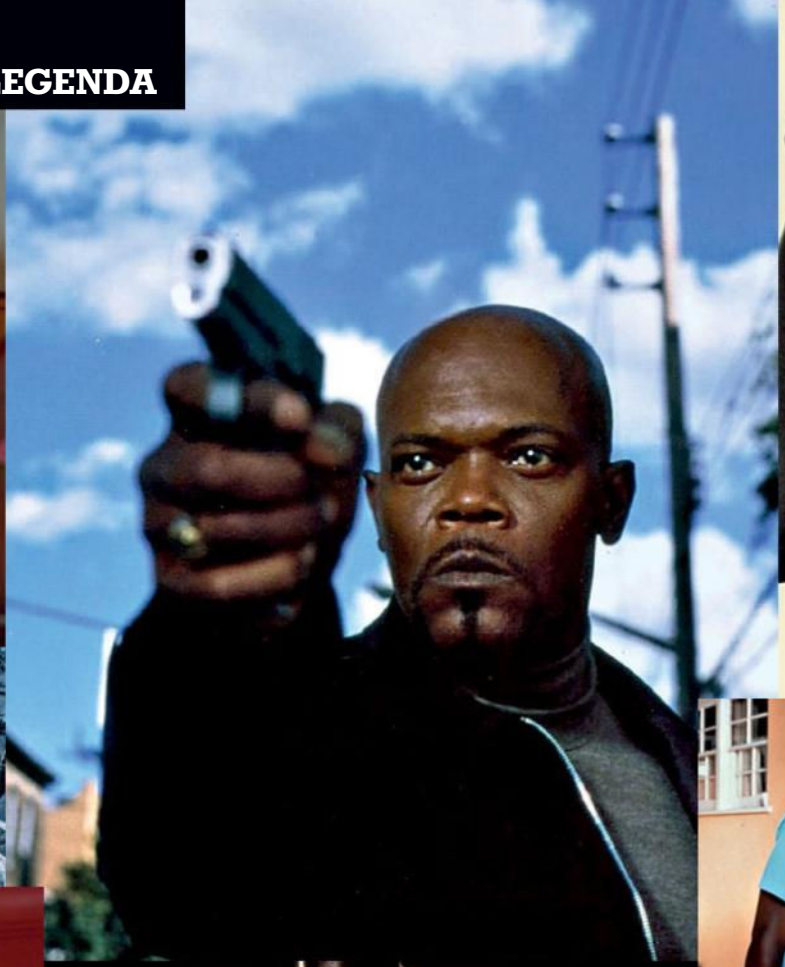

PULP
FICTION

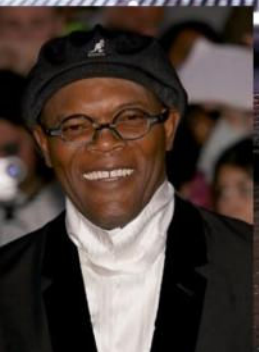

Samuel L. Jackson

»VČASIH SEM RESNIČNO NAVDUŠEN NAD SABO«

Nad njim se navdušujejo tako nune kot Quentin Tarantino. Vnema do dela ga je uvrstila v Guinnessovo knjigo rekordov, radovednost pa popeljala v džunglo. Nič čudnega, da je Samuel L. Jackson zelo zadovoljen s sabo.

TEKST **BRIGITTE STEINMETZ** FOTO **PROFIMEDIA**

Prve lepotice na soncu pretegujejo svoje minimalistične bikinke, oljnata lounge glasba lebdi nad bledo modrim bazenom, v katerem je čofotala tudi Marilyn Monroe. Hotel Roosevelt diha hollywoodsko zgodovino, zato je dostojanstven kraj za srečanje s super-truper-mega zvezdnikom, Samuelom L. Jacksonom. Sedeminšestdesetletnik raje sprejema v nekoliko temnejšem salonu streljaj od bazena. Povsem v slogu filma *Legenda o Tarzanu* pride v zelenih chino hlačah, puliju v barvi medenine, športnih copatih iz tvida ter obveznim klobukom Kangol. Prekrižanih rok in čakajočega pogleda.

PLAYBOY: Gospod Jackson, slovite po tem, da se vas novinarji bojijo. Zakaj, pravzaprav?
JACKSON: Kdor ima veliko intervjujev, mu zastavijo tudi veliko neumnih vprašanj. Tako je, če veliko delaš.
PLAYBOY: Kaj se zgodi, če nekaj časa ne delate?
JACKSON: Potem imam cel kup sestankov in grozim agentom. Vendar se to ne zgodi pogosto. Dlje kot en mesec brez snemanja ne zdržim.
PLAYBOY: So vam snemanja po več kot 160 filmih še vedno v veselje ali so postala rutina?
JACKSON: Sem mnenja, da te mora snemanje filmov vedno veseliti. Enako, kot smo se včasih veselili igrati ravbarje in žandarje s prijatelji. Žal pa vedno kdo pokvari zabavo. Nekdo, ki ni dobro pripravljen ali pa ustavlja proces.
PLAYBOY: Ste potrpežljivi z začetniki?
JACKSON: Dosegel sem točko v karieri, ko lahko rečem ne, če režiser od mene hoče nekaj, kar mi ne ustreza. Prejšnji teden sem snemal tri strani dolg govor za *xXx: Vrnitev Xanderja Cagea*. Režiser je vprašal, kako želim razdeliti prizor. Prosim?! Tri strani besedila se naučim v pičlih 20 minutah, prizor smo posneli v enem poskusu.
PLAYBOY: Vas je podcenil?
JACKSON: Ne smemo pozabiti, da je režiser praviloma oseba z najmanj snemalnimi izkušnjami. Celo povprečni igralci imajo za sabo od 10 do 50 filmov. Enako velja za tehnično ekipo. Pa režiser? Šest, če je izkušen.
PLAYBOY: Režiser filma *Legenda o Tarzanu* David Yates ima kljub vsemu v svojem portfelju zadnje štiri filme o Harryju Potterju.
JACKSON: David je super in ve, kaj počne. Zaradi dolgoletnega dela z otroki in najstniki je razvil način komunikacije, s katerim dobi, kar želi, in ob tem nikogar ne prizadene. Je zelo nežen moški.
PLAYBOY: Kako pa poteka komunikacija z Aleksandrom Skarsgardom v opasniku?
JACKSON: Alexander kot Tarzan žal ne nosi predpasnika, ampak hlače. To me je kar precej razočaralo, čeprav manj kot mojo hčer. Vsaj srajco so mu dovolili sleči. Na tak način je trpel zaradi svojih trebušnih mišic.
PLAYBOY: Bi za vlogo še bili pripravljeni oblikovati telo?
JACKSON: Mislite, če bi se zredil? Zrediti se ne morem. Kvečjemu lahko nosim obleko, zaradi katere izgledam debel. Tudi zelo suh ne morem biti. Ko sva se z režiserjem Davidom Yatesem dobila na uvodnem pogovoru, sem bil takšne, kot sem danes. Ko sem čez nekaj mesecev podpisal pogodbo za *Tarzana*, sem jedel vegansko in tehtal 15 kilogramov manj. Po srečanju je David poklical mojega agenta in se pozanimal, ali je z mano vse v redu. Tudi žena se je že pritoževala nad mojo koščeno medenico. Potem sem znova začel jesti jajca in sir. Tako se bolje počutim.

> Tudi žena se je že pritoževala nad mojo koščeno medenico. Potem sem znova začel jesti jajca in sir. Tako se bolje počutim.

PLAYBOY: V *Tarzanu* igrate Georgea Washingtona Williamsa, zgodovinsko osebo, za katero večina ljudi verjetno še ni slišala ...
JACKSON: Tudi jaz ne. V snemanje *Tarzana* sem spontano privolil iz enakih razlogov kot za *Kače na letalu* ali za *King Konga*, ki ga trenutno snemam. Ker so to filmi, ki sem jih rad gledal kot mladenič. Kakšno zgodovinsko pomembnost je imel George Washington Williams, sem dojel šele, ko sem prebral scenarij. Večina ljudi ob holokavstu pomisli na Hitlerja, toda tudi v Afriki

se je zgodil genocid. Pod kraljem Leopoldom je v 19. stoletju umrlo pet milijonov Afričanov. In ta Williams, vojak v ameriški državljanski vojni, kronist in pridigar, se je odpravil v Kongo, da bi razkril grozodejstva kralja Leopolda.

PLAYBOY: Kakšen je vaš odnos do Afrike?

JACKSON: Obožujem jo tako zelo, kot bi tam že živel. Čast, ki jo doživljam ob srečanjih z Afričani, me gane. Name gledajo kot na nekoga pomembnega in so zato ponosni name na način, ki ga ne poznam. Razen morda iz Vatikana. Enkrat bi skoraj omedlel, ko se je nekaj nun med zasebnim vodstvom škodoželjno zasmejalo: »Samuäl Jaggson, hihihi!«

PLAYBOY: Kako se počutite, ker ste oboževani?

JACKSON: Ne moti me, da sem prepoznaven. Ženi gre to včasih na živce, jaz pa sem od začetka vedel, v kaj se spuščam. Le ravnovesje je treba najti med javnim in zasebnim življenjem. Pri meni razlika ni velika. Nisem obdan s telesnimi stražarji in po ulicah New Yorka, Londona ali Pariza se sprehajam sam. Marsikdo je ob tem presenečen, vendar to tudi sporoča, da sem povsem običajen tip. Tip, za katerega je bolje, da ga ne nadlegujete. Pametni telefoni so prekletstvo našega časa.

PLAYBOY: Zakaj pa potem objavljate selfieje?

JACKSON: Na fotografijah nisem v ospredju jaz, temveč to, kar je za mano. Večinoma na robu fotografije vidite le moje oči, ki kažejo na to, da sem posnetek naredil sam.

PLAYBOY: Veliko vaših kolegov trdi, da se nočejo videti niti v televizijskih ponovitvah vaših filmov. Vi pa menda hodite celo v kino, da si ogledate svoje delo.

JACKSON: Ja, vedno pravim, da če se sam ne moreš prenašati, zakaj bi gledalec potem plačal 13 dolarjev za kino. Zdi se mi, da sem dober. Ko se ponoči sprehajam med televizijskimi kanali in predvajajo moj film, se vedno ustavim. Včasih sem res navdušen nad sabo.

PLAYBOY: Se radi gledate v ogledalu?

JACKSON: Seveda pazim na svoj videz. Pri skoraj 70 letih bi moral vsaj poskusiti izgledati kot odrasel. Strgane kavbojke niso več primerne. Imam pa 200 klobukov. V Hollywoodu dnevno vidim, kako se ni dobro starati. Petinšestdesetletnike, ki se oblačijo tako mladostno, kot mislijo, da ugaja njihovim 20-letnim prijateljicam.

PLAYBOY: Dotakniva se znova družbenih medijev. Kaj vam je pri tem všeč?

JACKSON: Neposrednost. Objavljam slike umetnosti in arhitekture, sveže zapadlega snega ali pečine v Vietnamu, v kateri iščem King Konga. Kažem izreze iz mojega življenja, kar je včasih nenavadno, večinoma pa normalno.

PLAYBOY: Berete komentarje na vašem Twitter ali Instagram profilu?

JACKSON: Ves čas. Včasih tudi pokomentiram.

PLAYBOY: Sanje oboževalcev.

JACKSON: Nekateri ljudje se norčujejo, zato moraš odgovoriti. Sam si ogledam profile ljudi, ki širijo poredne stvari. Oh, Troll ima samo tri sledilce? Tega raje pustim pri miru.

PLAYBOY: Vaš najbolj zvesti oboževalec je Quentin Tarantino.

JACKSON: Povezuje naju velika ljubezen do filma. Na njegovih snemanjih imava bojevniški klic: »Let's do one more!« Vseeno, koliko je ura ali kako utrujena sva, en prizor še zmoreva. Kajti vsakdo, pa naj bo oskarjev nagrajenec ali nosač kablov, neznansko rad dela s Tarantinom. Tarantino ti olajša delo. Njegovi scenariji so vizionarski.

PLAYBOY: Je Tarantino toliko genija, kot je tiran?

JACKSON: Je poglavar družine. Kadar snemamo, se ekipa sestane trikrat na teden in pogledamo si surove posnetke. Ob sobotah pa je Quentin Tarantino Theater. Skupaj si ogledamo film po njegovi izbiri. Potem gremo v bar in se družimo. Vedno vlada družinsko vzdušje in tudi zato vsakdo na snemanju čuti odgovornost za uspešnost filma.

PLAYBOY: Kljub temu na vprašanje o vašem najljubšem filmu nikoli ne odgovorite z naslovom Tarantinovega filma, ampak vedno z akcijskim trilerjem Geene Davis *Poljub za lahko noč*.

JACKSON: Ja, toda to je prikrit kompliment Tarantinu. Geena Davis je že leta 1996 kot morilska gospodinja imela nekaj tega, kar ima Uma Thurman v *Ubila bom Billa*. In še vedno prijateljujem z režiserjem, njenim nekdanjim možem, Rennyjem. Kar je čudež, če pomislimo, kako dobro sva Geena in jaz ...

PLAYBOY: Ja?

JACKSON: Skupaj sva plesala in pela ter se grela drug ob drugem. Mislim, da je v filmu razvidno, kako zelo rada sva se imela. Tako zelo sva sodila drug k drugemu, da je testno občinstvo takrat izžvižgalo originalni konec. Moj lik bi moral umreti. Toda gledalci so temu nasprotovali.

PLAYBOY: Vaša žena je enkrat povedala, da je skrivnost vajine 40-letne zveze »amnezija«. Kaj je morala pozabiti?

JACKSON: Zagotovo vse, česar se tudi sam ne spomnim več.

PLAYBOY: Tako kot veliko bivših odvisnikov od drog danes igrate golf.

JACKSON: Celo v pogodbah imam zapisano, da moram vsaj dvakrat na teden igrati golf in takrat imeti prosto. Večinoma to ni težava, razen morda sredi zime v Kanadi. V skrajni sili za dva dni odpotujem potem kam, kjer je topleje. Kadar ne delam, igram golf vsak dan.

PLAYBOY: Ni to že nekakšna obsedenost?

JACKSON: Zakaj? Dobro se počutim. Ženske za to drvijo v joga studie.

PLAYBOY: Vam je danes še mar, kaj pravijo drugi?

JACKSON: Seveda, živim od tega, da sem ljudem všeč. Četudi mi ni treba kot nekoč prepričevati producentov, da Afroameričan lahko igra zdravnika, odvetnika ali morilskega plačanca.

PLAYBOY: Samoumevno to še vedno ni.

JACKSON: Ne, toda ta #Oscars-SoWhite-Debatte v začetku leta po mojem mnenju ni govorila toliko o rasizmu, temveč precej bolj o ignoranci elite. Člani Akademije nimajo nič proti Afroameričanom, ne bi pa si ogledali filma, kot je raperska drama *Straight Outta Compton*. S tem nočem reči, da bi si Ice Cube zaslužil oskarja. Sploh ni imel možnosti. Po drugi strani pa imamo filme, kot je *12 let sužnj*, ki zbudijo tako veliko pozornosti na mednarodnih festivalih, da se Akademija čuti prisiljena, da jih nominira. Ob tem se vprašamo, ali je to bila zmaga iz usmiljena. To ostaja zapleteno.

naročite se na

avto magazin

letna naročnina - 26 številk

35 % POPUST

Ugodna cena s popustom.
Številko prejmete na dan izida.
Dostava revije je brezplačna.

AM Ljubljana, d. o. o., Bleiweisova cesta 30, 1000 Ljubljana

04/511 64 44

narocnine@adriamedia.si
www.adriamedia.si/narocnine

TEKST GREGOR ZALOKAR

PODTALNO SRCE URBANE LJUBLJANE

Ikona, ki je postavila Slovenijo na svetovni klubski zemljevid in s katero so povezane kariere številnih domačih ustvarjalcev, je po nekaj kriznih letih ujela tla pod nogami. Po verjetno največji prenovi doslej se bo Štirka v 28. sezoni vrnila k minimalistični podtalni podobi, a kot tehnično najbolje opremljen klub daleč naokoli in z ambicijo, da spet postane prva izbira mladine ter inkubator avantgardnih kultur, ki bo stal na domačih ustvarjalnih močeh, a močno vpet v mednarodne tokove. Sezona se začne 16. septembra!

Kot študentski klub je Štirka sicer uradno prvič odprla vrata 25. maja 1989, na dan mladosti torej, toda zgodba legendarne kleti na Kersnikovi 4 se začne nekaj let pred tem. V osemdesetih letih je v Ljubljani cvetela avantgarda, od NSK v vseh pojavnih oblikah do hardcora, panka in zgodnje elektronike. Osrednji gravitacijski točki alter scene sta bila FV in ŠKUC, ki se je po selitvah med Študentskim naseljem in Šiško na koncu ustalila v kleti stavbe, kjer je bil sedež kulturnih in političnih študentskih organizacij. Žuri napol zaprtega tipa so tam divjali že v drugi polovici osemdesetih let 20. stoletja, prestolnica pa je končno dobila svoj alter klub, ko je projekt požegnala ZSMS.

ALTER PLAC

Skozi leta se je program precej spreminjal, a je K4 ohranila status soustvarjalca urbane alternativne scene v regiji in prostora, kjer vlada sproščeno vzdušje in kjer lahko spoznaš sveže trende in vsebine, ki jih drugje ne najdeš. V prvih letih so program polnili hardcore, pank, alternativni rok, hip hop in zgodnja elektronika. Roke so si podajali Henry Rollins, Gary Numan, Jon Spencer Blues Explosion, Front Line Assembly, Asian Dub Foundation in Atari Teenage Riot, poleg tega se je od tod po regiji širili slovenski tehno, drum & bass, funk, hip hop in še kakšen zvok. In če verjamete ali ne, v Štirki takrat ni nastopila le Helena Blagne, ampak tudi Power Dancers – nad tem bi se danes hipsteraj zagotovo javno zgražal ob nervoznem vihanju brkov.

Toda v devetdesetih letih so se zgražali predvsem tisti, ki kluba niso videli niti od zunaj, še najmanj pa jih je motila muzika: v ruralnem zaledju je bila takrat Štirka bavbav, leglo razvrata, kjer na nič hudega sluteče žurerje iz temnih kotov skačejo pedri in se jejo mamile z veliko žlico. O drogah ne gre izgubljati besed, je pa bil K4 res dolgo edina inštitucija v državi, ki je organizirala dogodke za gejevsko skupnost, tam pa so podirali tudi tabuje o raznih fetiših. Ikonični Roza večeri, z Rozavizijo in Slovenia's Next Best Drag Show vred, so se spomladi 2016 žal iztekli, a predvsem zato, ker so postali nezanimivi, saj geji niso več tabu in jih je okolje v veliki meri sprejelo kot normalne.

Pozor, konec meseca prihaja v goste DJ Marky, ki se je podpisal pod enega najboljših žurov v zgodovini K4!

KRIZA IN NOV ZAGON

Klub K4 je preživel socializem, globalizacijo, internet, štanco, emancipacijo LGTBQ scene, preskok rejvov v pop festivale ... bi ga pa skoraj pokopala demokracija in turbo kapitalizem. Leta 2013 je prvič zaprl vrata, potem pa še enkrat po sezoni 2014/15. Zadnja leta je bil pogosto v medijih zaradi dolgov, po neuspešnih sanacijah, zamenjavah uprav in shodih zainteresirane javnosti pa ga je lani po javnem razpisu ŠOU prevzela ekipa, ki v mestu že skrbi tudi za nekaj drugih priljubljenih lokalov.

»Videti je bilo, kot da so nad klubom K4 vsi obupali, in ni bilo videti rešitve. Odzvali smo se, ker je to pomemben steber ljubljanske in slovenske urbane kulture in ne sme pasti,« pravi direktor Aleš Prestor. »Ob dobri diskoteki, ki lovi stik s trendi na

K4 je že v svinčenih časih rušil tabuje: od prvega javnega predvajanja Globokega grla do gejevskih in lezbičnih večerov, erotičnih inštalacij ...

velikih plesiščih, potrebuje mesto tudi klub za ustvarjalce in ljubitelje nišnih zgodb. S to glasbo smo se srečali že v Centralni postaji in v Placu 33/45. V zadnjih letih smo se veliko naučili o sceni in postavljanju programa, da je ta napreden, a poslovno vzdržen. Po dobrem razmisleku in pogovorih z mnogimi ljudmi smo zagrizli v ta izziv. Reakcije na naš prihod so bile pozitivne in negativne, a najprej smo morali ugotoviti, zakaj je klub sploh zašel v krizo. K4 v glavnem ni imel denarja – ko pa ga je imel in so ga trošili racionalno, so bili rezultati zelo dobri. Od takrat se je veliko spremenilo, scena se je razdrobila in zdaj ima tudi alternativa svojo alternativo.«

Klub je bil v res slabem stanju: notranjost dotrajana, prostori umazani in ropotarnica za celo hišo. Očistiti je bilo treba klimo, urediti veceje, sanirati tla ... »Program je eden manjših izzivov: pogledali smo, kaj je bilo dobrega prej in kaj je dobrega na sceni, ter skušali stopiti v stik z vsemi primerni ustvarjalci. Z nekaterimi smo se ujeli, z drugimi poizkusili in videli, da ne gre, v glavnem pa se je pokazalo, da ima K4 še vedno velik potencial – a ga mora voditi ekipa z žanrsko širino. V zadnji sezoni je vse delovalo, kot mora, organizatorji in občinstvo so bili zadovoljni, kar je bil dober začetek.«

Aldo Ivančič: »S K4 smo postavili Ljubljano ob bok Berlinu in Londonu ter popolnoma ujeli duha tistega časa.«

Poleti so se lotili resne prenove: »Prostor deluje in ljudje, tako starejši obiskovalci kot mlajši, se tu počutijo dobro, zato smo v ambinet posegali konservativno: vrnili smo se k minimalizmu, črnim stenam in kovini, a v četrt stoletja so se klubi, glasba, scena, način preživljanje prostega časa, zahteve ustvarjalcev in obiskovalcev zelo spremenili, čemur smo se morali prilagoditi. K4 se odpira kot tehnično najbolje opremljen klub daleč naokoli, kar nam bo omogočilo izvedbo še pestrejšega programa, zasnova odra bo prispevala k boljši povezanosti nastopajočih z občinstvom, prehajanje med prostori bo bolj tekoče, boljša in hitrejša pa bo odslej tudi gostinska ponudba,« doda Prestor.

POMLADITEV SCENE

Za program v klubu skrbi širša ekipa, v kateri so tudi ustvarjalci, ki v tam delujejo že več kot

Ena gonilnih sil prvega obdobja Štirke je bil tudi koncertni promotor in družbeni kritik Igor Vidmar (levo).

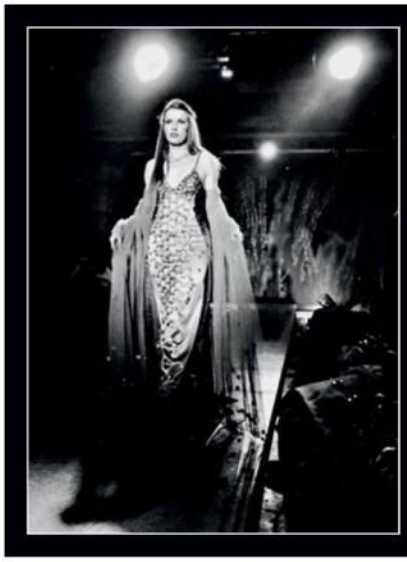

Na modni reviji Chupa Chups so se kot mladi oblikovalci predstavili Nataša Peršuh, Sanja Grcić, Zoran Garevski, Barbara Podlogar, Stanka Blatnik in zmagovalka Jelena Proković ...

FOTO PETRA ŠVAJGER, MINUSPLUSFORWARD, MATIC KREMŽAR, JUŽE SUHADOLNIK, NINA KURNIK, SIMON STOJKO – FALK, ARHIV KLUBA K4 IN OSEBNI ARHIVI SOGOVORNIKOV

(Najbrž) prvi slovenski hip hop allnighter, april 1994: Matej Jovan, hišni didžej K4 Roman Kopač, Pier, Jure Košir, Zeds in Klemen Klemen, kot jih je ovekovečil SS Falk.

V K4 so si roke podajali alternativni mojstri, kot so Henry Rollins, Asian Dub Foundation (na fotki), Jon Spencer Blues Explosion, Front Line Assembly, Gary Numan, Atari Teenage Riot ...

15 let, pa tudi nekaj svežih imen. Vodja kluba Lejla Kekić: »Posebnost Štirke je, da ponuja kakovosten alternativni program tudi med tednom. Naš cilj je, da spet postane klub za študente in druge obiskovalce, ki cenijo kakovostno glasbo in zabavo. Da je klub z družabno in izobraževalno noto. To bo priložnost, da novi generaciji nevsiljivo predstavimo naše rezidente in program, s katerim bomo stregli ob vikendih. Številni mladi zadnja leta niso niti pomislili na K4, ker kluba niso poznali oziroma jim ta ni znal predstaviti svojih kvalitet, staroborci pa tudi pogrešajo več svežih obrazov in energije v klubu.«

Petki bodo še naprej rezervirani za clubbing, predvsem tehno in drum & bass pa tudi bass, disco house, trap in še kaj svežega: »Ob postavljanju programa ob sobotah pa smo razmišljali tudi o tem, kaj ponuditi 30-letnikom, ki še vedno radi plešejo v čistih, urejenih lokalih z dobrim gostinstvom, a se izogibajo komercialnim klubom in se na koncu v Ljubljani pogosto nimajo kam dati. Eden od žanrov, ki ga želimo spet bolj okrepiti, je house, sodobne disko zgodbe pa tudi kakšen odbit retro žur z glasbo devetdesetih let. Skratka vsebine, ki so že spet zelo močne v tujini, pri nas še niso dobile pravega prostora ali pa vsaj niso bile predstavljene na pravi način.«

Pa še na eno pomembno dejstvo opozarja Kekićeva: »K4 ostaja tudi prostor za učenje, rast, promocijo in mreženje ustvarjalcev urbane scene, od didžejev in glasbenikov do vidžejev, plesalcev, brejkerjev, raperjev, oblikovalcev, fotografov in street artistov. Temu so namenjene delavnice, torkova druženja, na katerih lahko na ozvočenju K4 stestiraš komad in dobiš kak nasvet prekaljenih mačkov. V te projekte bomo skušali še bolj pritegniti tuje goste. Glavni protagonisti sezone 2016/17 bodo sicer domače ekipe, ki bodo na svojih večerih kdaj gostile tudi kakšno sveže svetovno ime, a radi bi, da čim več obiskovalcev spozna naše ustvarjalce in se vrača zaradi njih.«

Ikoničen žur je bil tudi nastop Helene Blagne na Roza večeru na vrhuncu slave. Diva se je sama sebi in fenom poklonila z rimejkom leta 2012.

MARKO MILADINOVIĆ, Armada

Soustvarjalec slogana 'K4 za zmeri!'

»K4 je bil od nekdaj kul underground klub, ki je bil v moji mladostniški nemirnosti eden od rednih ciljev nočnih izletov. Spomnim se ga po super koncertih, zabavah z dobrimi didžeji in Roza disku: vročih zabavah z močno seksualno energijo, ki se je prenašala tudi na nas, heteroglavce. Pot v K4 sem začel z žicanjem varnostnikov, ali gremo lahko not trije za eno karto, kasneje smo tam organizirali večere za naročnike, ko sem odprl svoj prvi oblikovalski studio, Kladivo, pa sem sodeloval pri rebrandingu in oblikovanju novih promo materialov. Takrat smo postavili slogan: 'K4 za zmeri!'

S Kladivom smo za naročnika v K4 izvedli tudi modno revijo Chupa Chups fashion competition, kjer so se kot študenti oblikovanja med drugim predstavili danes znani oblikovalci Nataša Peršuh, Sanja Grcić, pokojni Zoran Garevski, Barbara Podlogar, Stanka Blatnik in Jelena Proković, ki je prejela prvo nagrado. V žiriji pa sta bila tudi Magnifico in Miha Hočevar.

Tam sem spoznal tudi prvega in zadnjega idola, Ramba Amadeusa. Po odličnem koncertu sem se mu približal, ko je sam visel na računalniku. K4 je bil namreč v tem času prvi internetni caffe/klub. Zečela sva se pogovarjati in ponudil sem mu prevoz do hotela. No, tja sva prišla ob osmi zjutraj, pred tem pa preživela noč v internem bifeju slovenskih železnic v debati in smehu.«

Aleš Prestor: »Če bo klub prepoznaven po dobri glasbi, je to 30 odstotkov, 20 doda prijeten, čist ambient, vsaj toliko tudi gostinstvo, drugo pa je odvisno od razvoja scene in nočnega življenja v mestu. Če kdaj, je zdaj čas za ponovni razcvet K4.«

IGOR IVANIČ, glasbeni založnik

Rezidenčni didžej od 1989 do 1995, programski vodja 1995/96

»K4 je prinesel stalno lokacijo in s tem neko potrditev mestne alternativne glasbene scene. Prej smo se družili v Turistu, Palmi, kleti 4. bloka v Rožni dolini, Domu svobode v Šentvidu, na raznih koncertih in košarkarskih igriščih. Ob odprtju je potrdil, da je bil institucionaliziran subkulturni prostor, tako glasbeno kot širše, skoraj nujen. Je bil pa tako rekoč edini, zato je bil vsebinsko sedem dni v tednu izjemno raznolik. Prav takega, raznolikega, trendseterskega ... potrebujemo tudi danes. Najpomembnejša oseba, ki sem jo spoznal tam, je bil pred kratkim preminuli Boško Bursač - Boban. Pa še približno 300 do 400 ostalih, ki jih ne bom našteval.« Igor je še vedno tudi rekorder v številu prodanih vstopnic za K4 v enem večeru: »Kako prodati več kot 1100 vstopnic v klubu za 600 ljudi? Preprosto: ob 22. uri klub napolniš z najstniki, od katerih jih mora 90 odtotkov na zadnjo trolo ob polnoči. Potem pa ga napolnijo oni nad 20 let. Z opombo, da to danes ni več možno.«

JANEZ ZUPAN – DJ LUNIC, Drumwise

Vodja kluba 2013/15, programski sodelavec v več obdobjih od 2001 do danes, DJ

»Prvi spomini na K4 segajo v čas, ko sem se začenjal ukvarjati z elektroniko. Čeprav si tako muziko lahko občasno slišal v Ljubljani tudi kje drugje, je bila scena zbrana okrog K4 najbrž prvi resni periodični elektronski underground clubbing v prestolnici. Štirkin pomen sem vedno povezoval s podajanjem glasbenih sladkorčov, ki jih pri nas nisi mogel slišati drugje. Muzika v Titaniku v Sežani ali kasneje v Gavioliju je bila povezana z bolj uveljavljenimi trendi, tudi če so se dotikali mejnih področij tehna in housa. Ekipe okrog K4 pa so vedno predstavljala imena, ki so šele prihajala. Danes je kljub spremembam na sceni nujna ohranitev tega poslanstva, saj ga tudi zdaj nihče ne opravlja. Gotovo je večkrat to na ali pod mejo ekonomičnosti, a upanje na boljše čase ne sme zamreti. Hkrati je spet nujna jasna opredelitev K4 kot edinega pravega 'underground' elektronskega kluba pri nas in v širši okolici ter da je treba odvreči vsebine, ki so bolj doma v drugih prostorih v Ljubljani. Zame najusodnejši moment je bil naš prvi dogodek leta 2002, s katerim smo se oblikovali kot Drumwise, najboljši pa Noisia iz leta 2014.«

UMEK

V K4 je začel kot DJ, soustvarjal je serije Consumer Recreation, Astrodisco in 1605

»Prvi stik z elektronsko glasbo sem dobil v oddaji Cool Night na Radiu Študent, ki so jo vodili Primož Pečovnik, MC Brane in Aldo Ivančič, takrat tudi didžeji v Štirki. Spomnim se prvega obiska: mami sem rekel, da grem k polnočnici, v resnici pa šel v K4, kjer je tisti večer vrtel MC Brane. Doma bi moral biti ob enih, a sem komaj še ujel zadnji avtobus in sem imel potem kar nekaj časa policijsko uro. Ko se je režim zmehčal, sem dobil dovoljenje, da sem se vračal ob treh, ker pa je zadnji avtobus proti Šiški odpeljal petnajst minut kasneje, sem domov, čez pol mesta, kar tekel. Ker sem treniral košarko, mi kondicije res ni manjkalo.

Prvo priložnost za vrtenje mi je sicer dal Iztok Kurnik v Palmi, v času ko sva na RGL-u zagnala oddajo Technomania, pa je v meni prepoznal talent tudi Aldo in mi ponudil ogrevanje večerov v K4. Kadar sem vrtel, sem si lahko s honorarjem kupil en cede, a bistveno je bilo, da sem lahko vrtel. Tam sem spoznal Gregorja Zemljča iz Random Logic, studijskega mojstra svetovnega fomata, ki mi je dal veliko nasvetov o mašinah in še kak drug trik. Še prej mi je Jure 'Sare' Havliček razkazal svoje Rolande in ostalo opremo in mi povedal, s čim se ustvarja glasba, v K4 pa sem navezal tudi stik z Urošem in Vidom, s katerim smo ustanovili elektronski bend Mouse Trap. Tam smo bili aktivni z ekipo Consumer Recreation, pred desetletjem smo gostili ikonično medtedensko serijo Astrodisco, lani pa serijo zabav 1605.«

Anika Horvat in Valentino Kanziany

DJ Dojaja (Consumer Recreation / Astrodisco / Chilli Space)

PRIMOŽ PEČOVNIK, Matrix Music

Pomočnik DJ Alda, vrtel EBM, house, tehno, elektro, dark wave in indie, novinar v prvem valu elektronike na Slovenskem, ključni založnik slovenske elektronske scene

»K4 je prinesel vonj po urbani zabavi za okuse, ki so se razlikovali od prevladujoče struje zgodnje MTV-populacije, ter je bil prostor za druženje kreativcev, intelektualcev in 'drugačnih'. Bil je prostor za zabave po velikih koncertih alter rokovskih zvezd in klubskih didžejev. V tedanjem K4 so bili prepoteni, zakajeni koncerti in DJ-nastopi vzhajajočih zvezd undergrounda. V predmetelkovskem času torej esencialen družabni prostor. Pomemben pa je bil tudi, ker se je tam dalo – to je bil čas brez interneta in mobitelov – gledati videovsebine, ki jih ni bilo na TV. Tam so bile projekcije alter spotov in koncertov, kultnih filmov, najnovejših hitov, ki so v kino prišli kasneje. To je bil čas prodora cenejše videotehnologije in VHS-kaset.

DJ-pult prve Štrike je bil, kjer je zdaj šank, in sploh nisi imel pregleda nad plesiščem, ki je bilo, kjer je zdaj manjši floor, saj je bila vmes stena. Veliko plesišče pa je bilo skladišče. Na hodniku je bil TV, kjer smo gledali filme in spote. Gramofoni so bili brez možnosti prilagajanja hitrosti, veliko smo vrteli s kaset. Sicer pa sem tam spoznal tudi ženo [Zemiro Alajbegović Pečovnik, soustanoviteljico diska FV in FV-Videa, Borghesia, avtorico glasbenih in plesnih filmov ter oddaj o umetnosti].«

SIMON STOJKO – FALK

Fotograf, bmx šampion, DJ, glasbenik, spremljevalec Klemna Klemna, D-Fact ...

»Prvič sem bil v Štirki že leta 1990, kot fotograf, ko so imeli Skate kolektiv tam mini rampo in se je prvič v Ljubljani skejtalo v zaprtem prostoru. Okoli leta 1994 sem bil na žuru ekipe Radyoyo, kjer sta vrtela Zeds in Pier, rapala sta Klemen in Jure Košir, ki je takrat snemal hip hop kot Košir Rap Team, kasneje Pasji Kartel. Občasno sem hodil tja s kolegi ob petkih, pa na koncerte, nekaj časa tudi na Umeka 'na telovadbo'. To je bila zlata doba tehna, ko je vrtel na vinile, tam je bila tudi Gaby ... Potem pa sem bil tam še največkrat kot DJ s Klemnom Klemnom.«

KLEMEN KLEMEN

Pionir slovenskega hiphopa, član skupine Pasji Kartel ...

»K4 je bil del infrastrukture v kateri se je v devetdesetih letih razvil slovenski hip hop. Jaz sem rapal napisane komade, tja pa se je hodilo poslušat tudi freestylerje. Takrat se je v K4 dogajalo veliko rapa. Spomnim se, ko sem prišel na neki žur in slišal žensko rapati tako dobro, da sem bil prepričan, da je to CD, Lady of Rage ali kaj takega. Ko pa sem prišel do plesišča, sem je na odru punca rapala v živo. To je bila Staša Rep iz Celja.«

VALENTINO KANZYANI

Pionir elektronske glasbe, ki je v K4 dobil prva gostovanja, spomladi pa je po sedmih letih tam obudil tudi ikonični projekt Jesus Loved You

»Prvič sem zašel v K4 sredi tedna leta 1992. Prijatelj je slišal, da so tam rejvi, pa smo šli pogledat. A tisto noč ni bilo rejva. Pod jakno sem imel srajco z rožnatimi motivi in jo dobro skrival, saj smo prišli na pank!

Leta 1993 smo spoznali Alda in prijatelj mi je uredil prvi nastop na legendarnih sredinih večerih Rave Land. Še vedno imam doma plakat, na katerem piše Valentino Kanzyani, KP/TS. Še danes ne vem, zakaj so me zapisali kot Tržačana. Mogoče zato, ker sem Aldu rekel, da plošče kupujem tam, pa je napisal še Trst, ker je to takrat palilo.

Na prvem nastopu sem spoznal tudi Umeka, ki ni vedel, da tisti večer še kdo nastopa z njim. Takrat je bil nekakšen rezident, čeprav je bil nov v igri, na plakatu ga sploh ni bilo. Simpatično je bilo, da me na najinem prvem srečanju ni hotel pustiti vrteti, ker je bil prepričan, da je ta večer le zanj! Pa mu je Aldo pojasnil, da sem gost iz koprske oziroma tržaške pokrajine, in je popustil. Nastop je bil super uspešen, takoj sem dobil še povabilo v Roza disko, kjer se je ob nedeljah družila zelo alternativna gejevska publika, ki je dobro sprejela mojo mešanico tehna in progressive trancea ...

K4 je imel kar velik vpliv na moje začetke, to so bila moja prva gostovanja, tako da hvala Aldu, ki je bil za eksperiment in mi je dal priložnost brez 'preseravanj', kar zelo cenim. Takrat nas je bilo malo in tudi prostorov za nastopanje didžejev ni bilo veliko, brez mikserja in gramofonov si bil pečen, tako opremo pa so imeli le klubi, ki so zelo redko odprli vrata elektroniki, sploh taki, kot sem jo takrat vrtel jaz.

Za konec pa se vrnimo na prvi večer, ko smo se bližali odru, jaz pa sem skrival mojo srajco. Ko smo prišli do roba legendarnega bazena, se je odvila nora scena: s plesišča je priletela ena glava, se zabila v drugo, da se je le-ta zabila še v steno in odbila nazaj ... nato pa je sledila še prava pank romanca: fant je skočil proti punci, jo najprej zabil z glavo in potem sta se začela strastno poljubljati. Jaz pa sem skrival srajčko, da me ne bi panksi ubili. Ludilo! Keri cajti!«

IAN F

Soustvarjalec serij Colour in Faces

»Iz kluba K4 imam veliko lepih spominov. Tam smo leta 2007, ko se je Kanzyani preselil na Ibizo, začeli delovati kot ekipa z večeri Faces pod okriljem založbe Jesus Loved You. Dve leti kasneje pa sva z Aneurio zagnala svojo serijo Colours In Music. Iz tistega obdobja sem odnesel ogromno lepih izkušenj, novega znanja in prijateljstev z gostujočimi artisti. Naše izhodišče je bilo predstavljati sveža imena, ki so zdaj že poznana po vsem svetu in nas še vedno navdihujejo s svojim ustvarjanjem. Lepe spomine imam tudi z after partyjev, ki smo jih organizirali po vsakem dogodku na raznih lokacijah po Ljubljani, in vesel sem, da smo danes še vedno skupaj in imamo tudi nove člane v ekipi, ki lepo napredujejo.«

Lejla Kekić: »Zdaj je K4 spet vrhunski klub in upam, da se bomo bojevali za primat na sceni. Pri programu ne verjamemo v ekstreme: K4 ne sme zajadrati v komercialo in tudi ne sme zapasti v preveliko alternativo.«

ALDO IVANČIČ, Borghesia

Kultni selektor, mecen mladih ustarjalcev in oče Roza večerov, ki je z ekipo K4 takrat postavil Ljubljano ob bok Berlinu in Londonu

»K4 se je po zaprtju Diska FV definiral kot središče alternativne scene ljubljanskega podzemlja. Poleg hrama nove glasbe je postal prvi gay disko (po FV) v vzhodni Evropi. Tu so dom našle tudi feministke iz skupine Lilith, ki so organizirale klubske večere za ženske, kar je bil eden redkih takih prostorov v Evropi, prve grafite na stenah K4 pa so narisali člani skupine Irwin.

V predinternetnem obdobju, ko so bile bile informacije skope, smo imeli tudi filmske večere z underground filmi: zgodnji horor, pa 'klasike', kot so filmi Johna Watersa Pink Flamingos, Desperate Living … do prvega javnega predvajanja kultnega pornofilma Globoko grlo z Lindo Lovelace … Ista ekipa je takrat štartala Magnus, prvi gejevski filmski festival v Evropi, danes znan kot festival LGBT.

V glasbenem smislu je K4 nadaljeval tradicijo Diska Študent oziroma FV-ja, kar pomeni eklekticizem od metala, hip hopa do reggae in glasbe sveta, poseben poudarek pa smo dali spremljanju prvih rave in tehno ritmov. Umek je tu začel kariero kot fantek, ki je vrtel svoje prve gabber cedeje, in spomnim se, da je bil edini, ki je hotel biti samo DJ in nič več. Kar mu je tudi uspelo. Tudi Valentino je imel prve nastope v Ljubljani v K4. To je bil prvi klub, ki je v Jugoslaviji začel vabiti didžeje iz tujine, tu je padel tudi prvi 24-urni party in s K4 smo postavili Ljubljano ob bok Berlinu in Londonu in popolnoma ujeli duha tistega časa.«

DJ PIER & DJ FU, RootsInSession

Selektorja, ki kot člana kolektiva Radyoyo še vedno širita urbani zvok prestolnice

»Meni je vrata v K4 pri štirinajstih letih odprl Roman Kopač, ki je vrtel pank, grandž, rap in vse, kar je bilo alter, a ne tehno. On je tja pripeljal Zedsa, Jureta Koširja, Mateja Jovana, Klemna Klemna ...« se spominja Pier, ki spomni tudi na prenovo, ko so v klub pod sloganom Odpiramo ventile kot oblikovalski element postavili cevi, kot glasbeni presežek zgodnjega obdobja pa Roza nedelje. »Začel sem v Palmi in K4, Radyoyo se je razvil iz radijske oddaje na radiu Gamma MM, stičišče scene pa je bil Truebar, današnja Centralna postaja, kjer sem spoznal Jamirka.« Fu: »Po prvem žuru na Metelkovi leta 1997 so nam odprli vrata v K4. Tam sem bil sicer prvič, ko sva leta 1991 s prijateljem iz Turista zalutala na tehno. Notri je bil stroboskop, vrtel je Umek, bazen je bil zakrit, izkušnja pa je bila unikatna. Tam sem spoznal Klemna in večino hip hop scene. Tam in v Truebaru.«

»Prvi drum & bass dogodek v sklopu Radyoyo v K4 je bil DJ Loxy & MC Rage, prvo hip hop gostovanje pa Das Efx – to je bil prvi rap koncert v Ljubjani. Ko smo prišli z njimi v McDonalds na štacjonu, se je tam vse ustavilo,« se spomni Fu. Pier: »Začeli smo z drum & bassom in junglom, kasneje pa smo se širili v breakbeat, hip hop, funk, reggae ... A ni šlo brez porodnih krčev. Najprej smo z junglom praznili plesišče. Zeds je vrtel Beasty Boys, jaz pa šel ljudem z junglom tako na živce, da so mi grozili, da me bodo počakali pred klubom in me pretepli. In res so me enkrat počakali ... A smo vztrajali in danes je drum & bass živ. Premaknili smo sceno in sledili so nam drugi: Illegal so vpeljali trši, tehnoiden d&b zvok, Drumwise je šel v liquid in soul d&b ...«

»Pečat v devetdesetih letih je na našem delu scene pustil tudi bend Heavy Les Wanted, ki je bil na žalost pred časom, a premik se je zgodil. K4 je takrat gostil dobre koncerte, potem pa so jih v nekem trenutku izrinili in klub opredelili kot prostor za DJ-program.« Fu: »To je bilo povezano tudi s selitvijo koncertov alter bendov na Metelkovo, odprli so se novi klubi, na primer Sub Sub, razpadla pa je tesna povezava z Radiem Študent, s katerim je bil klub prej življenjsko povezan.« Fu: »K4 je bil inštitucija, ki so jo poznali v krogu 500 kilometrov, a zaradi menjavanja programskih vodij, ki se niso ozirali na preteklost, se je ta kult kluba K4 uničil. Želim si, da bi vsaj enkrat na leto naredili dogodek, na katerem bi se poklonili preteklosti in da K4 ne bi bilo le ime brez vsebine. Ljubljana krvavo potrebuje tako institucijo z zgodovino. Je pa konkurenca prizorišč danes res velika.« Pa najboljši d&b žur v Štirki? Pier: »DJ Marky & MC Stamina!« No, Marky se vrača v K4 30. septembra!

AIDA KURTOVIĆ

Prva didžejka v K4, specialistka za jugo rok, ki nam je predstavila Ramba Amadeusa

»Pred K4 sem vsaj dvakrat na teden zahajala v Palmo, ki je gostil tematske večere (reggae, metal ipd.). Takrat sem že sodelovala z Radiem Študent, kjer sem se še najbolj glasbeno profilirala. Z glasbeno in koncertno ponudbo je bil K4, kot tudi KUD France Prešeren, menza v Študentskem naselju in klub B51 na Gerbičevi, po svoje podaljšana roka RŠ. To je bil takrat praktično edini elektronski medij, ki je podpiral in pokrival tamkajšnje dogodke, prav tako je večina didžejev prihajala z RŠ-a. Nekaj jih je bilo tudi iz RGL-a (zame najboljši Igor Ivanič). V K4 so super muziko vrteli tudi Jane Weber, Jure Longyka, Peter Barbarič, Nik Jeffs, Urban Volk in drugi.

Nekajkrat sem priložnostno didžejala v Palmi, v K4 pa me je najprej kot 'izvedbenico' povabil Jure Potokar. Po razpadu skupne države, ko so jugoslovanski rok v številnih medijih čez noč prenehali vrteti, sem ga na RŠ ob podpori vodstva kot poznavalka predvajala naprej, saj take glasbene zgodovine ne moreš kar zradirati. Kmalu po prvem balkan žuru v klubu B51 so me povabili tudi v K4. Na prvi četrtkov žur je prišlo okrog 900 ljudi in ni bilo prostora niti za šivanko. Izjemen žur, sijajna energija in posebna povezanost med gosti! Vrtela sem Partibrejkerse, Messerschmite, Majke, Res Nullius, Azro, Pankrte, Niete, Haustor, Prljavo kazalište ... To so bili neverjetno odmevni večeri v K4, a sem se po treh letih umaknila, ker so se balkan žuri popolnoma skomercializirali, ko so jih nekateri začeli graditi na raznih severinah in cecah. Takrat sem didžejala predvsem za osebni užitek. Nekaj časa sem bila edina redna didžejka – tudi v klubu K4.

V istem obdobju sem zakrivila tudi prvi koncert Ramba Amadeusa v Ljubljani, ko sem ga leta 1991 kot posebneža v vseh ozirih pobvabila na intervju za RŠ, nato so ga organizatorji povabili še na špil v K4. In prav tam se je začela koncertna pot Ramba Amadeusa pri nas.

K4 je bržkone klub z najdaljšo in najbogatejšo tradicijo, središče Ljubljane ga potrebuje. Morda z večeri s sodobno nekomercialno elektronsko glasbo, a tudi s kakšnim žurom s starejšo rokovsko tradicijo, ki bi ga povezali z novejšim mainstream rokom. Morda bi za šalo, kot inovacijo in presežek, spet vpeljali 'stiskanac', hehe, kar bi pomenilo, da bi zadnjih 20 do 30 minut vrteli nežno, baladno in romantično glasbo za sveže zaljubljence in simpatije. Tako so imeli včasih mladi možnost neposrednega stika, spoznavanja iz oči v oči (ne pa virtualno omreženih iskalcev ljubezni), kar je pripomoglo k bolj zdravi morebitni bodoči partnerski zvezi. Čas je torej za retro stajl! S sodobnim pristopom nazaj v preteklost in zavedanjem o njenih vrednostih in vrednotah!«

Življenje z rožnatem

FOTO **MAURICIO NAHAS**

Da ne bi prehitro pozabili Ria in Brazilk, objavljamo fotografije precej drzne Thaise Biance, ki je sicer doma v mestu Bauru, 330 kilometrov severozahodno od Sao Paula in 755 kilometrov od Ria de Janeira. Kdor je bil v Braziliji, itak ve, da so tam tolikšne razdalje mačji kašelj. Sploh še, če ima človek v mislih vročekrvne Brazilke, kot je Thais.

Miss oktobra
PLAYBOY
SLOVENIJA
Thais Bianca

THAIS BIANCA
3. april 1988, Bauru, Brazilija
Mere 92-65-98

PLAYBOY Varieté

Jože pride v posteljo pijan kot mavra. Ploskne svojo Marijo po zadnjici in zavzdihne:
»Prav dobro nama je!«
»Tebi je mogoče že dobro,« je besna Marija, »meni pa je slabo zaradi tebe.«
Jože malo pomisli in reče:
»Veš kaj, matičar je rekel 'v dobrem in slabem'. Sprosti se in zaspi.«
»Ja, matičar je rekel tudi 'dokler vaju smrt ne loči'. Zdaj se pa ti sprosti in zaspi, če upaš.«

Hraber
Prideš sredi noči pijan domov, žena je že v postelji, ampak ne spi. Vzameš stol, se usedeš zraven postelje, nato te žena vpraša:
»Ja kaj pa ti delaš?!«
In ti ji odgovoriš:
»Želim sedeti v prvi vrsti, ko se bo začel ves ta cirkus!«

Hrabrejši
Prideš sredi noči domov, žena te čaka z metlo v rokah in ti jo vprašaš:
»Kaj je, stara, čistiš ali misliš kam odleteti?«

Najbolj hraber
Prideš sredi noči pijan domov, dišiš po ženskem parfumu in imaš šminko na ovratniku srajce. Pokneš ženo po riti in ji rečeš:
»Ti si naslednja!«

Hraber v tri p... m...
Prideš sredi noči domov z ljubico in šepneš ženi na uho:
»Delaj se, da si mi sestra!«

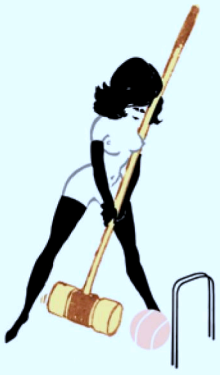

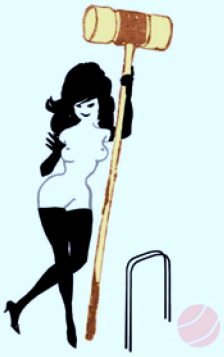

Tone in Jože se pogovarjata.
»Jože, si ti kdaj gledal svoji ženi v oči med seksom?«
»Sem, Tone, sem. Bilo je strašno. Stala je med vrati ...«

Nekaj modrih taksista Ibra na twitterju:
»Jakov Fak je moj idol. Ma, pusti to pucanje i bježanje na smučkama. Da je meni znat govorit slovenščinu ko on ...«
»Slovenija je baje naručila nova vladna vozila. Porsche paranema.«
»Umetne joške su ko zeleni val u Ljubljani. Znam da obstaja, ali nisam še izkusio.«
»Kira mene trema spopadne, k sm na blagajni u Hoferu.
Use jzt smislim lepo, sam k una začne dodavat, je ko level 9 na tetrisu.«
»Udovič je edini čovjek na svijetu, k lahko reče parizsanžermen sa zaprtim ustima.«
»Men je ovo kolesarjenje do jaja šport, ker jzt tud rad velik pijem pa pol bacam flaše.«
»Od useh naprav na fitnesu najteže mi je na bankomatu.«

Vpraša pacient zdravnika:
»Doktor, koliko življenja mi je še ostalo?«
»Deset.«
»Deset? Deset česa? Deset mesecev? Deset let?«
»9, 8, 7, 6, 5 ...«

Kakšna je razlika med straniščem in pokopališčem?
Ni je – ko se mora, se mora!

»A je današnji večer formalen ali kaj ...«

Miles Teller

TEKST **ALEX SCORDELIS** FOTO **JOYCE KIM**

Brez opravičil

Po soočenju z J. K. Simmonsom v *Ritmu norosti* (*Whiplashu*), igranju v raztrganem filmu *Fantastični štirje* (*Fantastic Four*) se je sredi letošnjega avgusta vrnil z glavno vlogo v komični drami *Vojni psi* (*War Dogs*). Brez opravičil.

1. Film *Vojni psi* temelji na resnični zgodbi o dveh vročekrvnežih, ki sta postala trgovca z orožjem za ameriško vojsko. Odrasli ste na Floridi ...
Ne v Miamiju. Miami je zgodba zase. Odrastel sem v Mehiškem zalivu. Po rekah sem se spuščal z zračnimi blazinami, v gozdu sem prižigal ognje in počel podobne stvari.

2. V filmu imata David in Efraim na steni veliko fotografijo iz *Brazgotinca* (*Scarface/Brazgotinec iz leta 1983*, De Niro igra mafijca Tonyja Montano). Odigrali ste prekupčevalca orožja, starega dobrih dvajset let, ki je v Miamiju obogatel – ali vas je kaj skrbelo, da bi poveličevali ta lik in ustvarili novega Tonyja Montano?
Ne idealiziram Tonyja Montane. Lahko se povežem s stremljenjem po uveljavitvi, ne pa tudi s stremljenjem po moči in denarju. Toda navijaš za slabega fanta. Menim, da Efraim v *Vojnih psih* sprejema grozne odločitve. Enako velja za Davida, toda Efraim je bolj brezsramen glede vsega. Oba pa sta zabavna lika za opazovanje.

3. Vaša družina se je veliko selila naokrog, preden se je ustalila na Floridi. Kako vam je bilo všeč, da ste pristali v sončni državi?
Rodil sem se v Downingtownu v Pensilvaniji. Ko sem bil star dve leti, smo se preselili v Georgio in nato za kratek čas v Delaware. V južnem Jerseyju sem na Cape Mayu živel od sedmega do enajstega leta. Če se ne motim, se govori, da ima tam hišo Oprah. Nato smo se preselili v okrožje Citrus na Floridi – v svetovno prestolnico morskih krav. Ko smo se preselili tja, je ob mojem prvem prihodu na tamkajšnjo šolo v razred vstopil deček v kavbojskih škornjih, kavbojkah Wrangler, T-majici s konfederacijsko zastavo in kavbojskim klobukom. Pomislil sem: 'O sranje, gotovo igrajo kakšno igro.' Potem sem videl še enega enako oblečenega pobiča in zadelo me je: 'Tukaj torej sem.' V sedmem razredu sem si izbral predmet kmetijstvo, pri katerem smo morali čistiti prašičem in odstranjevati kravje dreke. To je bil zame velik kulturni šok. Toda do današnjega dne so moji najboljši prijatelji iz okrožja Citrus.

> Lahko se povežem s stremljenjem po uveljavitvi, ne pa tudi s stremljenjem po moči in denarju.

4. V srednji šoli ste obiskovali gledališki krožek. Ste to počeli zato, da bi srečevali dekleta?
V resnici ni bilo zaradi deklet. Bil sem razredni klovn in vse leto sem igral bejzbol. Ko sem bil v drugem letniku srednje šole, mi je starejši prijatelj, ki me je pogosto vozil domov, povedal, da bo šel na avdicijo za igro. Učiteljica igranja je bila precej vroča. Stara je bila 28 let. To me je torej pritegnilo, da sem se udeležil avdicije, toda zabavanje drugih mi ni bilo tuje. Vedel sem, da sem dober v pripovedovanju šal. Bil sem velik pametnjakovič. Ko sem bil v šoli in je učitelj kaj rekel in se mi je porodilo kaj smešnega, se *nisem* mogel upreti, da tega ne bi izustil. In pri nas doma je vedno vladal nadzorovani kaos. Vsi so igrali kakšen glasbeni inštrument in moja starejša sestra je pela opere. Moja mama je uživala v ustvarjalni kakofoniji. In tako sem dobil to vlogo. Spominjam se, da sem prvega večera nekaj naredil in da sem za to dobil velik aplavz ter pri publiki povzročil velik smeh. In to je bilo to.

5. Kaj ste igrali?
Footloose. Isto vlogo sem igral v filmu [leta 2011], kar je bilo precej kul.

6. Lani ste v filmu *Fantastični štirje* igrali tudi Mr. Fantastica. Kakšen je bil vaš odnos do filmov o superherojih, da ste sprejeli to vlogo?
Nisem hlepel po tem, da bi bil superheroj. Čeprav takrat – to je bilo pred nekaj leti –, če si bil mlad fant v tem poslu, je del tebe govoril: 'Moram dobiti Marvelov projekt, moram biti superheroj,' ker vidiš vse te igralce, ki jih spoštuješ in ki so tako vstopili v ta svet. Ne bi si želel biti Spider-Man, ker si ne bi želel, da bi me vsa ta stvar zaznamovala. Užival sem v tem, da sem bil del zasedbe v *Fantastičnih štirih*. Ne želim pa, da bi se nam to, kar se nam je zgodilo, pripetilo še pri kakšnem drugem filmu. Težko je, ker obstajajo tako velika pričakovanja. Stripi tako veliko pomenijo velikemu številu ljudi.

7. Ali bi vas zanimalo sodelovanje pri drugem delu?
Če bi se to zgodilo, upam, da bi se izteklo tako, da bi bili ljudje zadovoljni. Želiš si zadovoljiti oboževalce, toda ne moreš zadovoljiti vseh. Nam jih je uspelo zadovoljiti zelo malo.

8. Nosite kapo Philadelphia Eaglesov. Iz tega lahko razberem, da ste privrženec Lakersov, Eaglesov in Phillisov. Če bi lahko zamenjali kariero s katerim od trenutnih športnikov, kateri bi to bil?
Mike Trout. On je fant iz Jerseyja. Vlogo bi zamenjal z njim in nato bi zahteval prodajo k Phillisom. Vrni se domov, Mike.

9. S *Psi vojne* in prihajajočo dramo o posttravmatski stresni motnji z naslovom *Thank You for Your Service* (premiera v letu 2017), boste igrali v dveh vojnih filmih. Če bi bili selektor festivala vojnih filmov, kaj bi prikazali?
V prvi plan bi postavil *Thank You for Your Service*. Film se osredotoča na tranzicijo: vemo, kako fante poslati v vojno, ne vemo pa še, kako jih pripeljati domov. Abraham Lincoln je uporabil termin vojakovo srce; zavedal se je, da se vojaki vrnejo domov globoko prizadeti zaradi bojev. Prav tako bi prikazal *Reševanje vojaka Ryana* (*Saving Private Ryan*), *Sestreljeni črni jastreb* (*Black Hawk Down*) in *Apokalipsa zdaj* (*Apocalypse Now*).

10. Ste precej dobro izšolan igralec ...
Točno tako: precej dobro. Ker sem izšolan igralec, se vsakič, ko začnem igrati v filmu, vprašam: Ali znam to narediti?

11. In na katere temelje svojega šolanja se oprete, ko se to zgodi?
Rečem si: V redu, po kosilu moram odigrati sceno, v kateri sem razkurjen ali karkoli drugega. Nihče pa ti ne pove, kako naj boš razkurjen. »Hej, Miles, razkurjen moraš biti čez deset minut.« Pripraviti se moraš do tega, da misliš na stvari, ki te razkurijo, moraš jih utelesiti. Včasih se med snemanjem zgodi, ko moraš vstopiti v stik s čustvom, ampak ga ne moreš spraviti na plano. To pripelje do tega, da narediš nekaj drugega, kar da učinek, ki ga nisi načrtoval.

12. Kakšen je bil tipični sobotni večer v študentskem naselju v vaših študentskih letih na newyorški univerzi?
Tega vam ne morem povedati, ker nismo hodili ven. S prijatelji smo pokadili veliko trave, igrali smo videoigrice in poslušali glasbo. Prihajam iz majhnega mesta, živel sem v študentskih domovih. Moj najtesnejši prijatelj je bil iz Kolkate, resnično super tip. Veliko

otrok na newyorški univerzi je imelo skrbniške fonde ali veliko denarja. Pri meni ni bilo tako. Starši so mi dali dovolj denarja, da nisem bil lačen, nisem pa bil poln denarja. V študentski sobi sta bili dve televiziji. Zadevali smo se, igrali videoigrice in poslušali kul glasbo. In veliko smo se pogovarjali.

13. Katero glasbo in katere videoigrice?
Moj prijatelj Bird je pogostokrat predvajal glasbo Manu Chao, zlasti pesem *Bongo Bongo*. Ko sem jo prvič slišal, sem dejal: »Kaj je ta brezhibni zvok?« In videoigrice? Veliko *Pro Evolution: Winning Eleven*. Toda zdaj sem zavoljo ravnotežja FIFA-tip.

14. Ali imate doma veliko glasbenih inštrumentov?
Ravno sem si omislil nov komplet bobnov. En komplet imam vedno doma. V glasbeni skupini sem začel igrati pri petnajstih. Resnično rad igram z drugimi ljudmi. Nisem kot Andrew, moj lik iz *Ritma norosti*, kjer poskušam biti najboljši bobnar. Glasba mi ne pomeni osamljenega potovanja, temveč skupinsko. Toda rad imam, da imajo ljudje na voljo različne inštrumente. Imam klavir, nekaj kitar, ojačevalnikov. Pravkar sem dobil havajsko kitaro. Mislim si, če jo bom imel doma, se jo bom enkrat naučil igrati.

15. Menil sem, da imate sloves človeka, ki se rad zabava, toda na Twitterju ste objavili fotografije sebe in svojega dekleta, na katerih se zdite precej udomačeni. Ali ima javnost izkrivljeno podobo o tem, kdo ste?
Težko je. Tega se ne moreš rešiti. Začelo se je že v srednji šoli – pri pouku sem poskusil odigrati resen prizor in spomnim se, da so

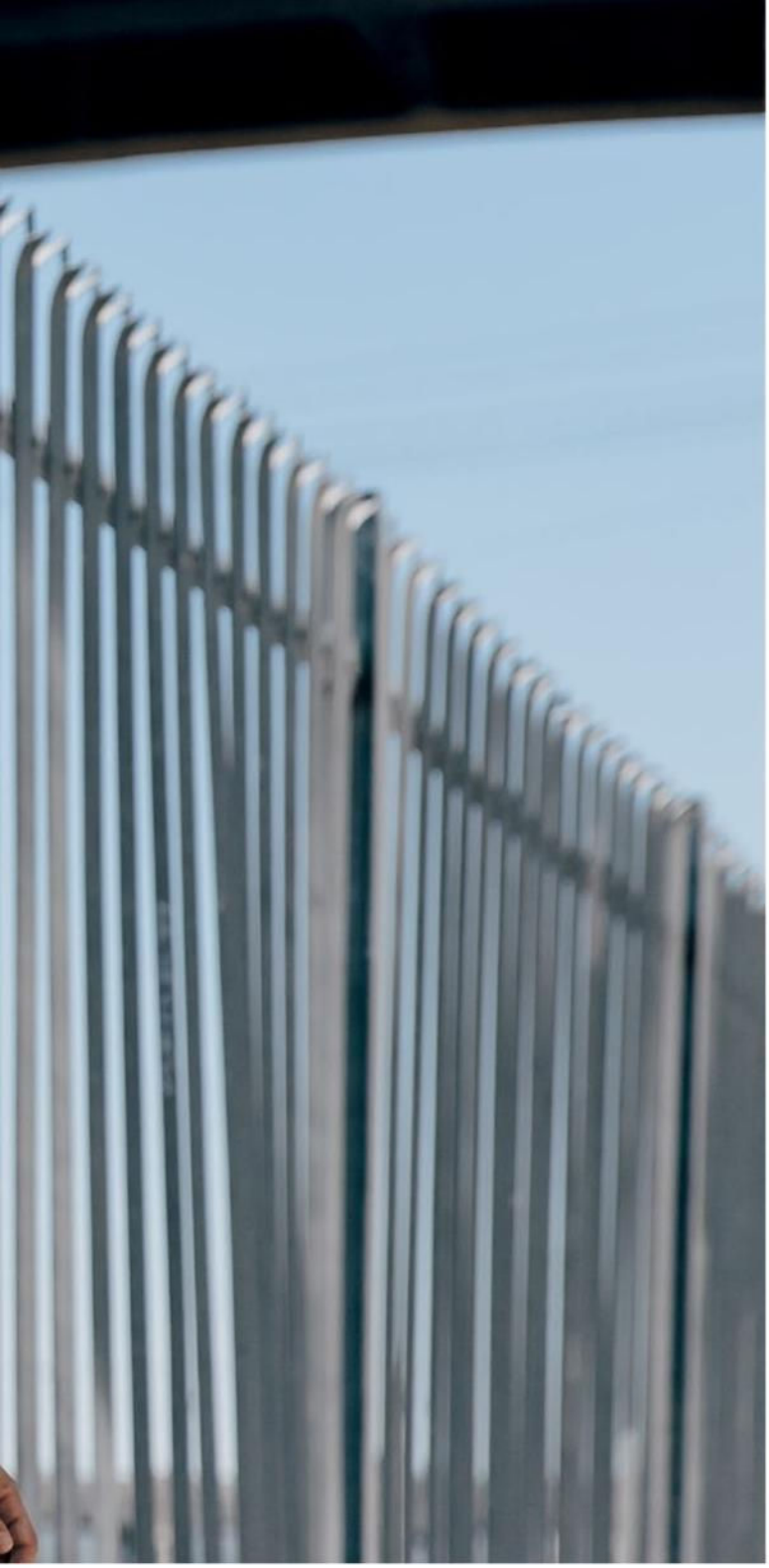

samo poslušam skupino Dead. Toda tudi pijem. Uživam tudi v občasnem kaosu.

16. Ko uživate v občasnem kaosu, kaj počnete?
Vse je odvisno od skupine ljudi. Rad sem gostitelj. Kadar imate prave ljudi in pravo glasbo, je vse v redu. V New Yorku je enostavno iti v bare. Los Angeles je bolj klubsko in VIP-ovsko naravnan. Za to mi je malo mar. Veliko raje sedim ob ognju in se samo pogovarjam.

17. Lani ste bili v reviji Esquire naslovna zgodba, za katero ste dejali, da vas je napačno predstavila. Ali ste po tej izkušnji previdnejši z mediji?
Da, nekako. Pri tisku ni toliko preverjanja in usklajevanja. V tem primeru ali v kateremkoli drugem te lahko prikažejo, kakorkoli si te želijo. Če pri igralcu izhajajo iz tvojega dela, ga vidijo dve leti po tem, ko si ga naredil. Toda filmi, ki prihajajo zdaj, popolnoma nasprotujejo vaši sliki o meni. Sploh ne veste, kaj delam zdaj.

18. Na primer, ne vem, zakaj imate zdaj blond lase.
Bralci, tukaj zdaj sedim z blond lasmi! Če kdo želi narediti bombastično novico, jo bo naredil. V tem primeru si je novinarka Esquierja ustvarila podobo o meni, še preden sem se pojavil. To, kar pri tem jezi, je, da me označi za kretena, in ker je to objavljeno v reviji, ljudje rečejo: »O, gotovo je.« Toda kakorkoli, že veliko let sem to, kar sem, in vem, kakšen sem. To, kakršen sem, zagovarjam z dejanji. Ljudje lahko naredijo s tem, kar hočejo. Toda ko pomislim o velikem številu igralcev, ki jih občudujem, se vprašam, kaj so ljudje govorili o njih, ko so bili stari 27 ali 28 let. Prepričan sem, da ni bilo vse laskajoče. Kdo ve? Morda napišete bombastično stvar. Ona je bila enako prijazna, kakor ste vi.

19. Dejali ste, da niste ljubitelj socialnih medijev, toda ste na Twitterju in občasno všečkate tvite svojih sledilcev. Ali ni nevarno brati, kaj imajo reči o vas anonimneži?
Anonimneži, kar jih je 99 odstotkov na Twitterju, lahko rečejo, da je moj obraz videti kot stopalo ali da sem dvojnik Teda Cruza. To name nima vpliva. Seveda, nekoč sem bral negativne stvari. Včasih to napiše kritik ali novinar, in to lahko uporabiš kot gorivo. Pri Twitterju mi je všeč, ker se lahko izrazim s svojimi besedami. Nekaj napišem in, bum, gre ven do velikega števila ljudi. Pomembno je imeti svoj glas. Ne uporabljam pa Instagrama. Ljudje preveč visijo na svojih telefonih. Rečejo mi je bilo, da če bom imel račun na Instagramu, bom dobil več ponudb za vloge in oglaševanje. To te bolj zgradi kot znamko. Toda to me ne zanima. Svojo bazo privržencev želim pridobiti s filmi in samo s filmi.

20. Kateri je najboljši nasvet, ki ste ga prejeli do kolega igralca?
Nikoli nisem iskal mentorja, toda veliko sem se naučil, ko sem delal z odličnimi igralci, kot so Bryan Cranston, Nicole Kidman, J. K. Simmons, Aaron Eckhart. Sami vidite, kako se vedejo. To počnem približno sedem let. Občudujem jih zaradi tega, kar so. Da bi dosegel njihovo raven, moram to početi še 20 let in vedno narediti kaj drugačnega. To je težko. Cilj je dolgoživost. Kar pa se tiče nasveta, mi je neki igralec nekoč dejal: »Ko si na svojem, živi svoje življenje. Toda ne zaserji ga pred svojimi kolegi.« Ta človek očitno ni odraščal obdan s telefoni, ki imajo kamere. Toda tvoj ugled je vse. Ne pokvari si ga.

se vsi smejali. Menili so, da je tako zelo smešno, kar me je razkurilo, da sem izgubil svojo publiko in da je nisem več mogel upravljati. To me še vedno rahlo jezi. O meni lahko preberete ali rečete karkoli, toda mene zanima resno delo. Tega ne počnem zaradi slave. Ne igram igre socialnih omrežij. Želim si samo vstopiti v sobo z igralci in sodelovati. To pride tudi s filmi, ki jih odigraš. V kratkem časovnem razmiku sem posnel *Polnih 21* (*21 & Over*) in *Projekt X*. Nato pa me ljudje vidijo na kakšni zabavi in si mislijo: »Miles je ta faca.« Ne gre za to, da nisem. Ljudje smo kompleksna bitja. Uživam v inteligentnih pogovorih. Kadar razvijam vlogo,

> Že veliko let sem to, kar sem, in vem, kakšen sem. To, kakršen sem, zagovarjam z dejanji.

Po oceni Mednarodne avtomobilistične zveze FIA je slovenski relist Tim Novak eden izmed 12 najobetavnejših mladih voznikov na svetu. Zanimalo nas je, kje je in kaj trenutno počne.

TEKST TINA TORELLI **FOTO** Uroš Modlic & FIA

SLOVENIJA IMA TALENT

Študent strojništva se je rodil z dirkaškimi geni in dirkaškimi sanjami. Na težkokategorniške – nekoč bi se namreč rad udeležil relija Dakar, in to s tovornjakom – bo moral kljub življenju na prehitevalnem pasu še malo počakati, je pa kljub svoji mladosti že okusil nekaj adrenalina in zvezdniškega prahu največjih tekmovanj.

Dirkanje ima v krvi – začela sta njegov oče in starejši brat Aljoša, prav tako relist, Tim pa jima je sledil takoj, ko je lahko. Prvič je sedel v dirkaški sedež na

paralelnem relikrosu v Vrtojbi pred štirimi leti (prej ni šlo, ker mora tudi tisti, ki zna voziti miže od desetega leta starosti, imeti v žepu vozniški izpit), že v isti sezoni je nadaljeval v reliju, nato se je dve leti kalil s škodo fabio R2 in z njo predlani postal mladinski državni prvak. Leta 2014 je v Zagrebu na predizboru za elitno izobraževanje t. i. FIA Institute Academy med 20 kandidati iz južne in vzhodne Evrope zmagal, se nato udeležil zahtevnih delavnic pod taktirko psihologov, trenerjev in voznikov – njegovo znanje

je pilil tudi nekdanji voznik formule 1 Alexander Wurz – in FIA je podala razsodbo: »Tim Novak je eden od 12 najobetavnejših mladih voznikov na svetu.«

Doma jih skoraj praviloma ne opazimo doma, tod zato velike talente zagotovo opazijo v tujini. Zmagovalcem predizborov po vsem svetu FIA omogoči tako dirkaško kot vozniško enoletno izpopolnjevanje na vseh koncih sveta. Cilj je celostna dirkaška vzgoja, saj za uspeh na motošportnem poligonu še zdaleč ne zadostuje le dirkaško znanje. Timu Novaku so tako psihologi na akademiji sestavili tudi osebnostni profil. In kaj bistvenega je up slovenskega relija tam izvedel o sebi? »Da sem analitičen, preudaren in da niti nisem rad v ospredju, temveč raje urejam stvari v ozadju. Seveda to velja za vsa področja, razen za dirke, ko dirkaški adrenalin naredi svoje,« se pove Tim, ki si je k srcu vzel vse napotke, zato zdaj tudi veliko več trenira.

Med slovenskimi dirkači jih ni veliko, ki so imeli možnost tekmovati na reliju za svetovno prvenstvo. Od še aktivnih dirkačev so to Aleks Humar, Darko Peljhan in Rok Turk, letos pa je to priložnost dobil tudi Tim, saj ga je kot tekmovalca nemškega pokala ADAC Opel Rallye Cup doletel tudi nastop na nemškem reliju za svetovno prvenstvo. Slovenska avtomobilistična posadka Tim Novak-Uroš Ocvirk je v Trierju zasedla odlično četrto in sedmo mesto. In to je šele začetek.

Sicer pokal ADAC šteje sedem relijev oziroma osem dirk in Tim, ki je trenutno peti v skupni razvrstitvi, se mora spopasti le še z eno preizkušnjo. Leščan, ki je lani dosegel 3. mesto v pokalu Mitropa ter 1. mesto med dirkalniki, ki nastopajo na prednji pogon, je tudi uradni ambasador varne vožnje FIA, na kar je posebno ponosen. Žal mu je le, da tega pri nas ni nihče zagrabil in da njegovo znanje tako ostaja neizkoriščeno. In kakšni smo Slovenci na cesti? »Nevarni, ker smo nezbrani. Slovenec med vožnjo dela vse razen tega, da zbrano vozi.« Na akademiji so Tima mentorji označili za modrega voznika, zato mu verjamemo. »Vsem priporočam šolo varne vožnje, avtošola te nauči čistih osnov in pravil vožnje, to je pa vse. Z dinamično vožnjo ni nič narobe, a zanjo potrebuješ precej znanja,« še doda Tim. Beseda mladega, a modrega voznika, v razmislek … pa srečno in zbrano na cesti!

Dežela pripovedovalcev zgodb

TEKST & FOTO **ALEŠ BRAVNIČAR**

Tistega jutra sem sedel na ladji, ki je mirno in tiho plula mimo Gibraltarja. Ogromna rdeča krogla je vzhajala iz morja in se lesketala v mojih utrujenih očeh, ki so po 32 urah vožnje čez Italijo, Francijo in Španijo počasi izgubljale bitko s stvarnostjo. Le slabih 13 kilometrov iz Evrope so čakale obale črne celine, nasičene z eksotiko in mistiko bibličnih proporcev. Al-Maghrib Al-Aqsa, dežela zahajajočega sonca, je vabila v svoj objem.

Maroko je fuzija srednjeveškega z modernim, mozaik nasprotij, kjer tabuji padajo vsak dan.

Ko pozimi v Zagori na pragu Sahare sonce neusmiljeno pogreva snope datljev na palmah in se kamelje karavane odpravijo na pot po razbeljenih sipinah, v zasneženi smučarski vasici Ifrane mimo dvonadstropnih hišic, ki nesramno spominjajo na kakšen švicarski kanton, vozijo bleščeči BMW-ji in terenci študentov univerze Al-Akhawayn, najprestižnejše valilnice nove maroške elite. Berberski pastirji z vznožja Atlasa se po paši ovac odpravijo v svoje kamnite hiše s satelitskimi antenami in budno spremljajo Aljazeerine novice. In ženice, do nosu pokrite s črnim blagom, stopicljajo skozi ulice in labirinte starih mest ob najstnicah v kratkih, oprijetih krilcih. Maroko je fuzija srednjeveškega z modernim, mozaik nasprotij, kjer tabuji padajo vsak dan.

V Chefchaouenu, kamor bi se zlahka preselil in živel umirjeno umetniško življenje med pastelno modrimi ulicami na svežem zraku Rifa, je ponoči bril peklenski mraz. Kljub temu da je zima idealen čas za obisk Maroka, saj lepljive vročine, značilne za preostale mesece, pozimi ne poznajo in se živo srebro čez dan ustavi pri udobnih 20 stopinjah Celzija, noči prisilijo popotnika, da najde zavetišče ob udobnem prasketanju kamina ali pa odrine v toplejši Fes, ki je prežet z mistiko sufijskega islama. Ko sem v labirintih tamkajšnje medine hodil med smrdljivimi kadmi v četrti strojarjev usnja, ki po srednjeveških metodah barvajo kože s toksičnimi barvami in belili, v katerih so kot nepogrešljive sestavine tudi žveplena kislina, kravji urin, ribje olje in golobji kakci (obrt je vendar stara več kot 5000 let), sem ob pogledu na premočene delavce pomislil, ali je človeku, ki vsak dan gara v strupih in preklada kože, iz katerih bodo delali copatke, res kaj mar za Dolce in Gabbano, Gucci in Prado.

V Maroku človek otrdi. Tako je že stoletja. Sultan Moulay Ismail ibn Sharif (1634–22. marec 1727), najbolj krut in neizprosen

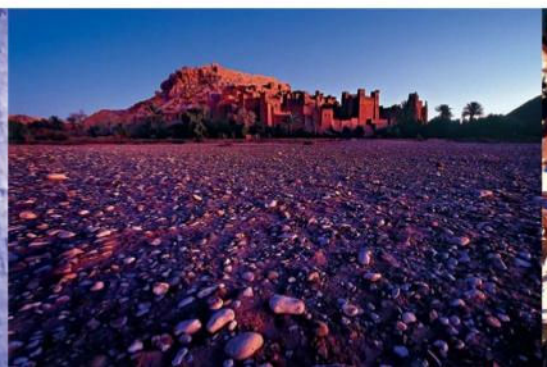

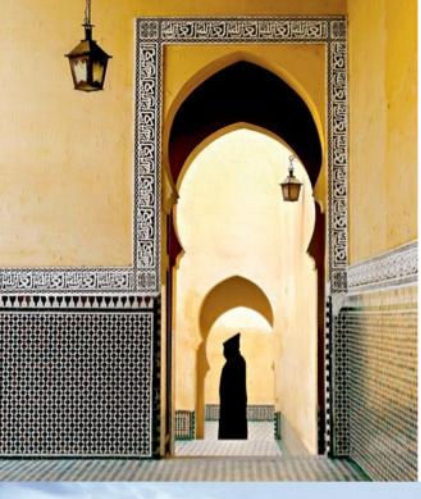

vodja Maročanov, je v času svoje slave konec 17. stoletja (vladal je med letoma 1672–1727) svojim 25 tisoč krščanskim sužnjem zaukazal, da postavijo kraljevsko mesto Meknes. Kdor se je upiral, je svojo glavo našel obešeno z mestnega obzidja, nasoljeno in konzervirano v opomin preostalim. Sultan je imel konjušnico z 12 tisoč konji, štiristo žena pa mu je povilo 800 otrok. Njegova grobnica je eden najlepših spomenikov v Maroku in ena redkih religi-

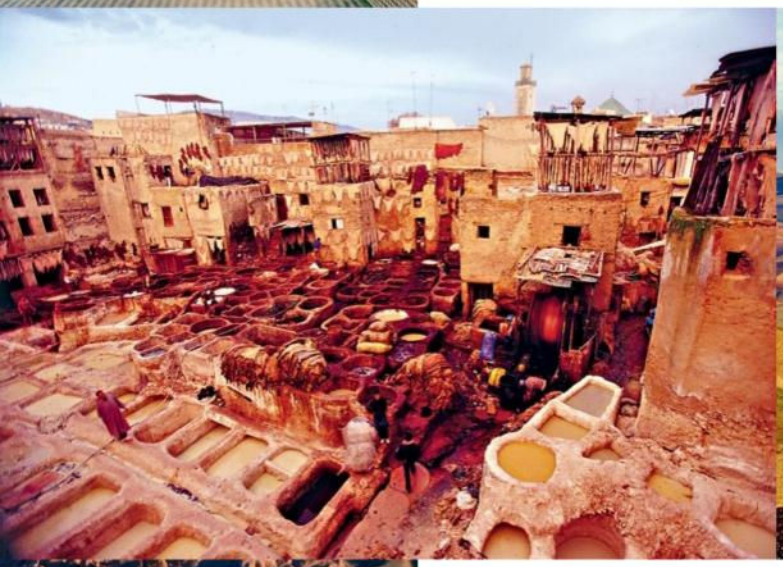

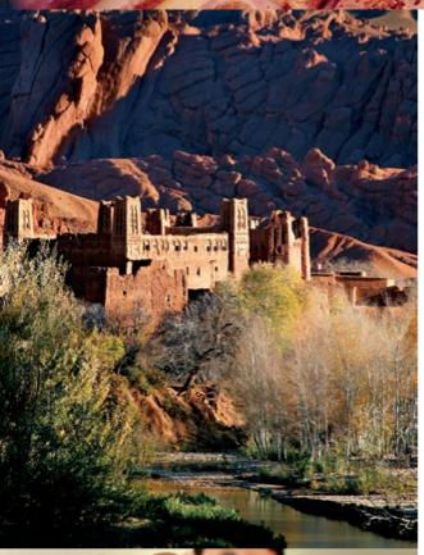

oznih stavb, ki jih smejo obiskati tudi nemuslimani. Potomci dinastije Alavitov, ki ji je pripadal tudi sam, vladajo Maroku še dandanes.

Henri Matisse, Mark Twain in Jimi Hendrix so vsak po svoje ljubili Maroko. Ljubil pa ga je tudi Hollywood. Kar dvakrat sem ob prvem jutranjem svitu občudoval *ksar* Ait Benhaddou, nedvomno enega najlepših v deželi, ki je že neštetokrat gostil velikane filmske industrije. Tu so Bertolucci, Scorsese in Lean posneli mojstrovine *Čaj v Sahari, Lawrenca Arabskega* in *Poslednjo Jezusovo skušnjavo*. »Za film *Gladiator* so kulise v ksarju postavljali tri mesece. Potem je prišel gospod Crowe in so vse kadre posneli v enem dnevu,« mi je energično razlagal natakar Mahmoud ob berberski omleti in presladkem metinem čaju na terasi bližnjega Hotela La Kasbah. »V sosednjem Ouarzazatu lahko v filmskih studiih Atlas vidiš celo tibetanski samostan iz filma *Kundun*.«

Pot čez Dades, ki ji brošure pogumno pravijo dolina tisočerih kasb, je še ena poslastica Maroka. Res so posejane levo in desno, ene napol uničene, druge še kako žive. V ozkih soteskah se skrivajo tiste najlepše, popolne in fotogenične kot čudovito žensko telo. V njih je kanček erotike. Tiste prave, prvinske. In če so obkrožene s palmami in obdane z rečno strugo, kot sem jih imel priložnost videti v dolini Draa, ki vodi naravnost v Saharo, so še za odtenek bolj mamljive.

Ena najbolj varovanih skrivnosti Maroka je dolina Ait Bougoumez. Vse skupaj spominja na osamljeno kraljestvo sredi Himalaje, le da je postavljeno ob vznožje gorovja Atlas nekje jugovzhodno od Marakeša. Berberske vasice iz blata in kamna (Tabant, Agouti, Ait Imi) so zaradi izolacije ostale nespremenjene dolga tisočletja, cesto pa je dolina dobila šele pred desetletjem. Moje priljubljeno početje je bilo opazovanje najbolj preprostih kmečkih opravil – paše ovac,

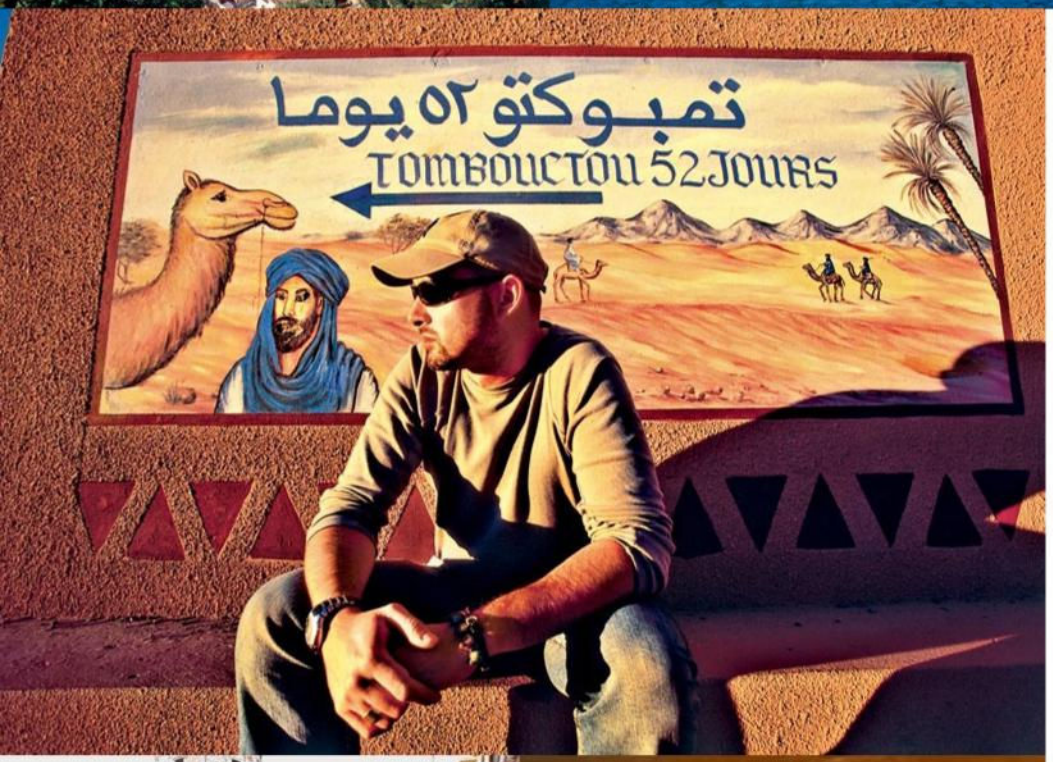

»To je eden najlepših kotičkov na zemeljski obli,« je sam Winston Churchill dejal Rooseveltu.

kuhanja tažin in kuskusa, obešanja na roke opranega perila in karanja navihanih otrok. Najlepše pri vsem pa je bilo, da v dolini ni bilo niti enega samega turista! Kako popoln kraj za uživanje tradicionalnega berberskega življenja, še zlasti pred evforijo mojega najljubšega maroškega mesta, ki je naslednje čakalo na obisk.

V Marakeš sem se pripeljal v poznem popoldnevu. Sence palm so že segale čez obzidje medine, veter pa se je igral z dimom s stojnic tržnice Djemma el-Fna, ki vsak večer poganja kri po žilah rožnatega mesta. Sprehod med brezzobimi krotilci kač, napol golimi pripovedovalci zgodb in gručami, ki se ob somraku pozibavajo v hipnotičnemu ritmu gnawe, pomešanim z mujezinovimi klici z minareta mošeje Koutubia, je absolutni klimaks maroškega doživetja. »To je eden najlepših kotičkov na zemeljski obli,« je sam Winston Churchill dejal Rooseveltu, ko ga je ta prepričal, da prespi v veličastnem marakeškem biseru La Mamounia, ki je veljal za najdražji hotel v Maroku. Zlitje tradicionalne maroške arhitekture in kolonialnega art dekoja se šopiri s prav tako slavno knjigo gostov – v njej so podpisani Nicole Kidman, Elton John, Yves Saint-Laurent in Nelson Mandela.

Rdeči Marakeš, ki je bil od ustanovitve na začetku 11. stoletja večkrat prestolnica Maroka in danes neuradno šteje milijon duš, je četrti po velikosti in pomembnosti v hierarhiji pisanih maroških mest. V preteklem stoletju se je v starem delu mesta spremenilo bore malo. Le turisti, ki se od časov hipijskih romanj in obiska Rolling Stonesov v poznih šestdesetih valijo v mesto v vse večjem številu, občasno pokvarijo popolno kuliso pristne orientalske idile. A bojda prav zaradi njih Marakeš ostaja takšen, kakršen je. Mnogo investitorjev je hotelo spremeniti mestno podobo v grdo, urbano mravljišče (kot

je danes Casablanca), a je zmagala volja ljudstva. Še en paradoks sodobnega sveta se je manifestiral v polni obliki.

Iz Tiznita, maroške prestolnice srebra, vodi zavita cesta proti Tafraoutu, mirni pokrajini intimnih berberskih vasic Anti-Atlasa, ki kot prividi iz srednjega veka ždijo ob vznožju gora in na vrhovih nizkih okoliških gričev. Prepolni renault 4, ostanek francoskega kolonialnega imperija, ki je ustavil na praznem panoramskem parkirišču ob mojem avtomobilu, je poleg osmih članov povprečne maroške družine na strehi prevažal tudi nekaj, česar nikoli ne bi pripisal puščavski podobi Maroka. Bile so smuči! Smučanje na več kot 3000 metrih je za Maročane nekaj čisto običajnega in v gorskem mestecu Mischliffen lahko v hotelih najamete smučarsko opremo za borih deset evrov in se spustite po panoramskih smučinah pobeljenih gorskih vrhov. Družina sicer ni bila namenjena na smučanje, temveč na sejem, kjer naj bi smuči francoske znamke Rossignol prodali.

Maroška kuhinja je fuzija najrazličnejših kulinaričnih vplivov, ki so stoletja oblikovali zgodovino dežele. Berberi so prispevali kuskus, Mavri oljke in oljčno olje, Židje sladek priokus hrani, Francozi pa umetnost peke slaščic in pridelovanja žlahtne kapljice. Maročani so vse elemente združili in ponudili svetu svojo izvedbo odličnih specialitet. Najbolj tipična maroška jed se imenuje tažine. Enolončnica iz mesa in zelenjave, pečena na žerjavici v posebni glineni posodi z zašiljenim vrhom, se pripravlja iz jagnjetine, ki ji dodajo slive in mandlje, pa tudi iz kokošjega mesa z žafranom in čičeriko ter svežih rib z obilno porcijo oliv in rdeče čebule. Skrivnost dobre tažine sledi maroški filozofiji življenja – izredno počasna priprava in kar se da pazljiva kombinacija sestavin. Maroko ponuja tudi nekaj edinstvenih biserov – tako je mogoče za relativno zmerno ceno prebivati v čudovitih riadih, tradicionalnih maroških domovanjih, zgrajenih v samem srcu medine, ali pa v prenovljenih kasbah, strateško postavljenih na vrhove gričev, ki ponujajo fantastičen razgled daleč naokoli. V Maroku se na srečo še vedno da doživeti kraljevski občutek iz 1001 noči brez strahu, da bi pristali v bankrotu. Po vseh turbulentnih ostankih arabske pomladi je kraljevina Maroko tudi edina muslimanska dežela v neposredni okolici Evrope, kjer ste popolnoma na varnem. Če vas seveda prodajalci spominkov ne bodo spravili čisto ob živce. To jim gre odlično od rok.

FOTO **MARTA WOJTAL**

zapeljivka

Danes 30-letna Čehinja Marta je takole pokazala svoje čudovite naravne prsi, nas pogledala z zelenimi očmi in nas omamila z rjavimi lasmi, da bi ob njenih 170 centimetrih in 59 kilogramih skorajda spregledali lepe mere, ki se glasijo: 66-98-85.
Ah, saj se šalimo! Kaj pa vi?

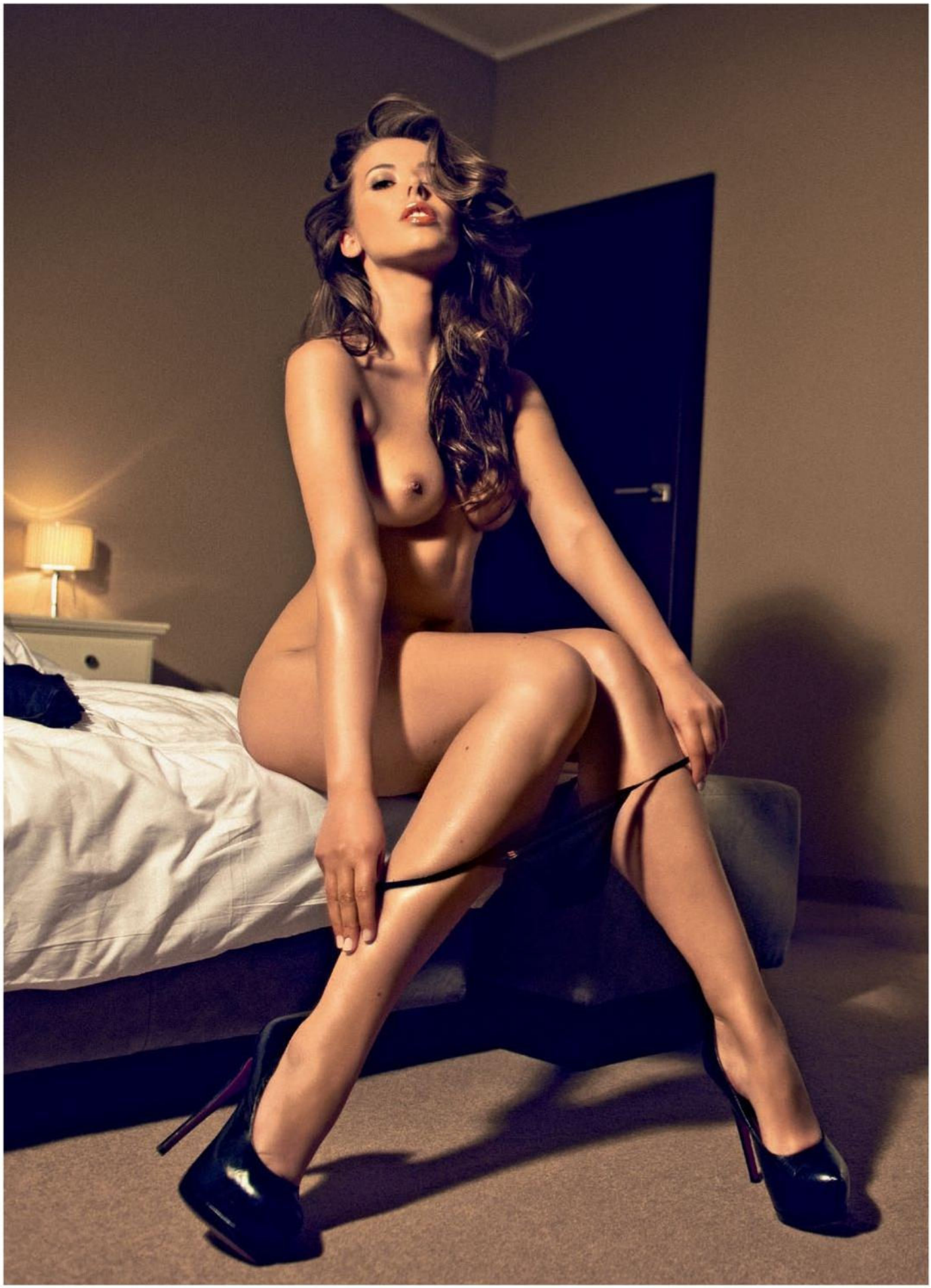

TEKST TINA TORELLI
FOTO UROŠ MODLIC

KAKO SEM V POKALNEM TWINGU

IZGUBILA DIRKAŠKO NEDOLŽNOST

»Če se ti zdi, da imaš vse pod kontrolo, ne greš dovolj hitro,« je rad govoril Mario Andretti, Lucky, urednik Avto magazina, pa je pred mojo prvo dirko v življenju vse skupaj samo parafraziral z naslednjimi besedami: »Tina, preden pred ovinkom zabremzaš, preštej do tri!« Štela sem do štiri, ampak svetlobno hitro ...

Andretti, svetovni prvak v formuli 1 leta 1978 z lotusom, pa je rekel še nekaj, kar mi je ob branju Ališičeve knjige *Prvaki* ostalo v glavi: »Kogar je strah, naj gre prodajat žemlje!« Žemlje ali dirka, to je bilo zdaj vprašanje, ko me je avtomagazinovec Aljoša Mrak konec julija poklical in me vprašal, ali bi se udeležila čisto prave, 4-urne vztrajnostne dirke s pokalnim twingom na Grobniku. Sicer se je bivši dirkač Mračni obnašal, kot da je štiriurna vztrajnostna dirka pekovski posel, a sem si vseeno izborila dve uri za razmislek. Tudi Kini je prodajal žemlje, mi je rojilo po glavi. Moj junak Hans Kinigadner Kini, ki nikoli ni končal nobenega Dakarja, ker je šel čez puščavo vedno s plinom do konca! Po mislih se mi je zapodil Nasser Al Attiyah, ki vozi tako, kot da ni jutrišnjega dne. Pomislila sem na Tobyja Pricea, ki ima toliko polomljenih kosti kot let, in tudi misel nanj ni bila odrešilna.

Pogovori novinarke za motošporte z dirkači se vrtijo okrog pritiska, strahu, fokusa, bolečine, tekmovalnosti, zmagovanja, porazov in strasti. Mislila sem, da ta čustva razumem, strast pa ... je tako ali tako moj motor. Sploh strast do motošporta. Ljubezen še v spalnici ni dovolj, kaj šele na motošportnem poligonu. Da bi bil dirkač pri-

Žemlje ali dirka, to je bilo zdaj vprašanje, ko me je avtomagazinovec Aljoša Mrak poklical in me vprašal, ali bi se udeležila čisto prave krožno hitrostne dirke na grobniškem dirkališču.

pravljen na vse psihofizične napore ter finančne izzive, mora biti pripravljen trpeti, čakati, se boriti s pritiskom, vestjo, zaupanjem vase in v višjo silo. Naj se na domačem kavču raje izognem vsem nevarnostim življenja?!? Vedela sem, da ne bo lahko, na psihološko vojno v sebi pa vseeno nisem bila pripravljena.

Vse je šlo zelo hitro, kot se za motošport spodobi. V sredo sem se odločila, da vikenda ne preživim na off z nogami v lavorju, v četrtek sem si predrzno omislila trening na karting stezi, v petek, ko so me po treningu z gokardom tako peklensko boleli bicepsi, pa sva jo s kolego Aljošo že mahala proti Grobniku in mi je srce že utripalo po športno. Parkirala sva pred dva tovornjaka ekipe Lema Racing, pred garažo, atmosfera je bila dirkaško naelektrena, dirkači so se namakali v bazenu, mehaniki so bili pogreznjeni vsak v svoje delo, ki ga je z enako zašmiranimi rokami budno spremljal kralj ekipe Mirko Marinšek a.k.a.

Lema. Boštjan Avbelj, aktualni prvak pokala twingo, ki letos tekmuje s pokalnim cliom in serijsko zmaguje v vseevropskem pokalu ESET-V4, torej edini profi v naši ekipi, mi je vrgel kombinezon, v roke dal dirkaške superge, kakršne je nosil Senna, in čelado, dirkalnik pa je bil že pripravljen, da ga zapeljemo na stezo in ... preizkusimo. Ker sem bila članica ekipe z najmanj dirkaškimi izkušnjami (orgazmično vriskanje na sovozniškem sedežu ne šteje), sem morala na stezo prva. »Pa veste, da zaradi mene zagotovo ne boste zmagali?« sem še enkrat za vsak slučaj vprašala fante. Pokimali so in mi rekli, da bo vse v redu, če se le ne bom vrnila v bokse z volanom v roki. Vročine v ognjevarnem kombinezonu, ki se je izkazal za boljši shujševalni pripomoček kot vsake shujševalne hlačke iz TV-prodaje, nisem več čutila, z njim sem se zlepila in čas je bil, da se z 870-kilogramskim dirkalnikom z varnostno kletko, dirkaškim sedežem in digitalno dirkaško instrumentno ploščo odlepim s pita. Dobila sem zeleno luč in zapeljala v promet.

Takoj me je prehitelo nekaj dirkalnikov – ne tako uvidevno, kot so nas učili v avtošoli, ampak z vseh strani in za trenutek sem se počutila kot v kakšnem hitro premikajočem se sendviču. Hitro mi je tudi postalo jasno, da tajvanske gume Nankang lepo primejo, čeprav dirkalnik na zadnji pogon in z motorjem zadaj v ovinkih precej odnaša. Če bom zapeljala v travo, bom pogrnila odejo in iz Sport Billy torbice potegnila košaro za piknik, sem razmišljala. Humor pomaga, strah pa ne. Tega bi lahko vsaj med prvimi krogi odmetavala z lopato. Postalo mi je grozno vroče in nekaj prvih krogov sploh nisem dihala. Atmosferski motor s slabim litrom delovne površine res poganja le 80 'konjev', a meni se je zdelo, kot da z Nasserjem letiva čez sipine, s Solbergom čez prevale in z Blockom na ovinkih radirava gume. Ko so me fantje poklicali v bokse, me je štoparica prizemljila in čas je bil za kazenske minute za mizo v garaži, z načrtom steze in lekcijo iz linij. Šli smo čez ovinke in Boštjan mi je razločil, kje naj vozim v tretji in kje v četrti, kje naj bremzam in kje naj na bremzo pozabim. Ob vrnitvi na stezo sem v vsakem krogu čutila večje zaupanje vase, predvsem pa v material. Saj je šlo bolje, a več kot očitno sem bila potrebna

Boštjan Avbelj, ki letos serijsko zmaguje v pokalu ESET TWC, mi je vrgel kombinezon in dirkaške superge – manj bi se razveselila 'manolk', kot sem se teh starih 'obšlesanih' copat.

šok terapije. Boštjan se je domislil, da me posadi v avto k pravemu dirkaču. »Samo tako boš videla, kdaj je treba stopiti na bremzo,« mi je rekel in bil videti še kar optimističen. In sem videla ... vse zvezde, bremzanja pa bolj malo!

Na sobotno kvalifikacijsko jutro je naša ekipa v postavi Avbelj, Mrak, Stropnik in jaz v ogenj poslala profesionalca. Sin devetkratnega državnega prvaka v motokrosu Marjana Avblja ima dirkanje v krvi, njegov posebni talent pa je vožnja na limitu. (Kar moj ni – ne še.) Kljub pokvarjenemu menjalniku je Avbelj ekipi priboril tretjo startno pozicijo, mehaniki so nato menjalnik zamenjali, mi pa smo v nedeljo dopoldne pod taktirko Aljoše Gregoriča, organizatorja ekipe Lema, staknili glave in udarili še taktični posvet. Štiriurna vztrajnostna

Zatišje pred nevihto se je nekaj minut pred startom spremenilo v grmenje, devet dirkalnikov je čakalo, da se požene na progo, in že v prvem krogu so poletela vzratna ogledala, blatniki in celo – vrata!

dirka ima namreč svoja pravila, ki jih je treba čim bolj izkoristiti ekipi v prid – dirkač vozi najmanj 20 minut, postanki v boksih so dolgi točno 5 minut, enkrat bomo natočili gorivo in zaradi večinoma levih grobniških ovinkov bomo predvidoma enkrat zamenjali tudi zadnjo desno gumo. Sklenili smo, da bo startal Aljoša Mrak, sledil mu bo Avbelj, nato bo šel na progo Stropnik, vmes bomo natočili gorivo, nato pa se bom s polnim tankom in vso artilerijo na novo osvojenega dirkaškega znanja na progo podala jaz. Trenutki pred startom, ki sem jih vedno z užitkom doživljala kot novinarka iz zakulisja, so se spremenili v najdaljše minute mojega življenja. V garaži se je zgodil hiter briefing, noben od sodirkačev me ni grdo gledal, kar pomeni, da se nihče ni čutil ogroženega, in bitka za pokal se je lahko začela. Zatišje pred nevihto se je nekaj minut pred startom spremenilo v grmenje, devet dirkalnikov je čakalo, da se požene na progo, in že v prvem krogu so poletela vzvratna ogledala, blatniki in celo – vrata! Aljoša Mrak je v svojem prvem delu ohranil naše tretje mesto iz kvalifikacij, Boštjan Avbelj je njegov čas še popravil, sploh v svojem drugem nastopu, ko je zabeležil tudi najhitrejši krog in smo nekaj časa celo vodili, David Stropnik pa je dokazal, da je v zimzeleni dirkaški formi, to pa kljub neporavnanim računom z grobniškim grobim asfaltom, ki mu je pred dvema letoma skoraj vzel obe roki.

FOTO **DOMEN HROVATIN**

FOTO **DOMEN HROVATIN**

Dobila sem hitrost, na ravnini prestavila v četrto, tiščala do konca, da se mi je zdelo, da bom z nogo v podvozje naredila luknjo, in en dva tri štiri ... zavrla čim kasneje.

Ko sem lahko končno sedla v dirkalnik in se pripela z varnostnim pasom, se je moj svet skrčil na progo. Na dirkalnike na progi. Na zeleno luč ob izvozu iz boksev. V prvi predstavi sem zapeljala skoraj do konca, nato prestavila v drugo in tretjo in poletela čez prvi ovinek. Hitro me je prehitel eden od sotekmovalcev in prilepila sem se mu na rit. Dobila sem hitrost, na ravnini prestavila v četrto, tiščala do konca, da se mi je zdelo, da bom z nogo naredila luknjo v podvozje, in en dva tri štiri ... zavrla čim kasneje. Dirkalnik je metalo pošrek in v enem od zdrsov se je nekdo zaletel vame. »Ne ti mene od uzadi,« sem pomislila, in če bi bila na cestah Rima, bi mu zagotovo pokazala prst. Na ravninah sem, kot so mi naročili fantje, izkoristila vseh osemdeset konj in na račun dejstva, da spadam v mušjo dirkaško kategorijo, pridobila nekaj časa. Iz kroga v krog sem bolj uživala, padla sem v dirkaški tunel in spregledala tablo, ki me je vabila nazaj v bokse. Po dodatnem krogu sem zapeljala skozi šikano, močno ustavila, skočila iz dirkalnika in dirkaški sedež spet prepustila Aljoši. Počutila sem se, kot da me je Russell Crowe v gladiatorskem oklepu naložil na konja in odpeljal v sončni zahod. Približno tako, če ni bil občutek še malo boljši ...

Ne, nisem vozila, kot da ni jutrišnjega dne in nisem se postavila na glavo. Nisem našla limita, kot ga je vedno našel Senna, nekaj pa vem: dirkaških rokavic ne mislim pospraviti. Če ne drugega, sem dirko zaključila kot najhitrejša voznica. Ja, ja, bila sem edina punca na stezi, ampak to je tak resnično nepomemben detajl!

Žemlje ali dirka? Dirka! In sploh nismo bili slabi. Med devetimi ekipami smo pristali na zlatem, 5. mestu. Po poti nazaj mi je Kenny Loggins prepeval Danger Zone in še dobro, da me po šampanjski prhi ni ustavila roka pravice. Dišala sem kot zmagovalka ...

Več o dirkanju z ekipo Lema Racing, o tem, kako si dirkaško izkušnjo lahko omislite tudi sami, ter o nadarjenem dirkaču Boštjanu Avblju si preberite v naslednji številki Playboya!

PREVERITE NOVI
PLAYBOY.COM

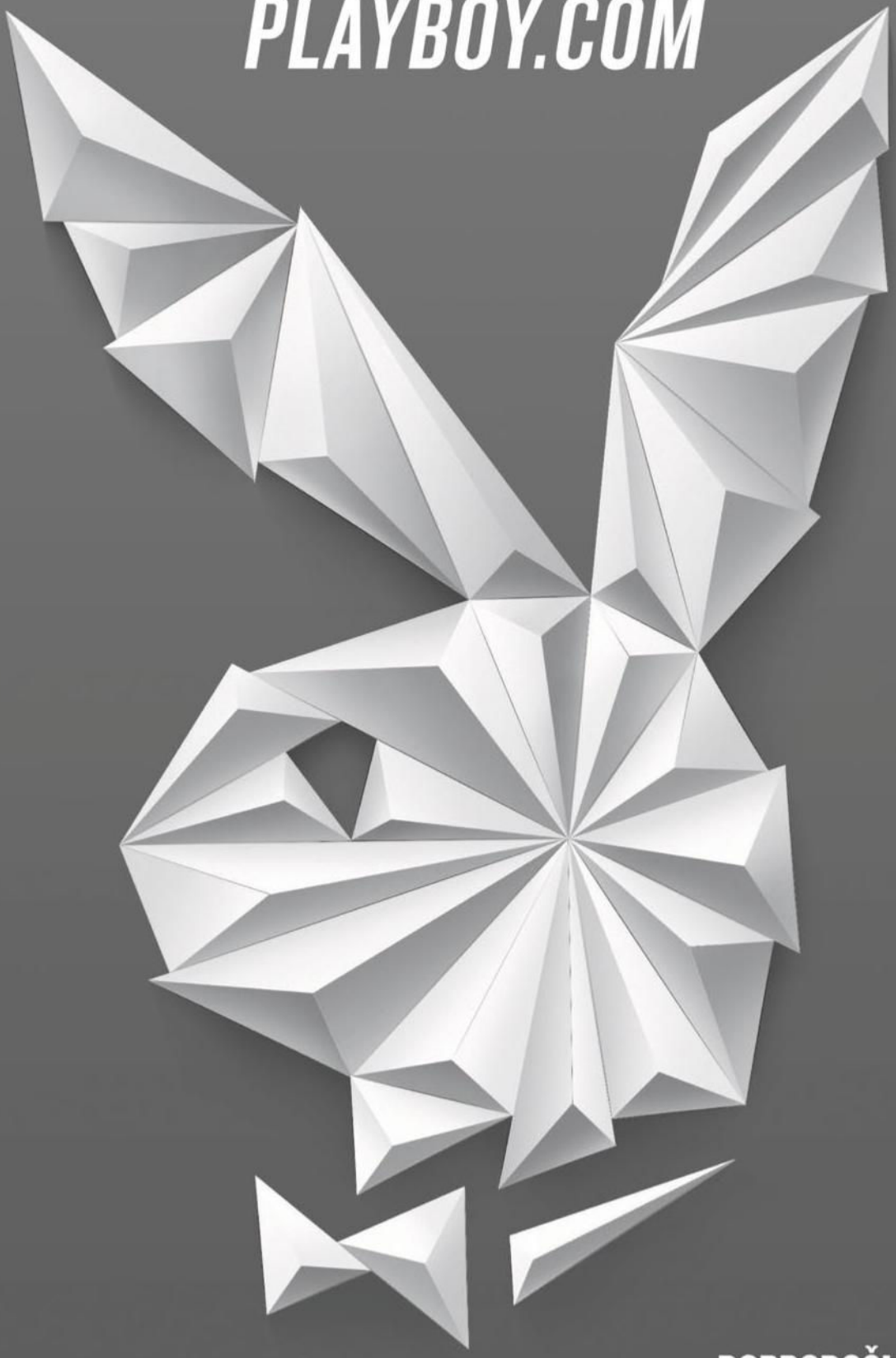

DOBRODOŠLI.

Bi radi presedlali na vinilke?

Kratki vodnik v svet analogne radovednosti.

TEKST CORINNE IOZZIO & DARJO HRIB FOTO KEIRNAN MONAGHAN & THEO VAMVOUNAKIS

Snemanje glasbe s spleta in neposredno poslušanje glasbe na spletu sta morda res ubila glasbo na zgoščenkah, je pa s tem zrasla priljubljenost drugemu mediju: vinilnim ploščam. Po drastičnem upadu uporabe vinilk v osemdesetih se ekosistem te retro plošče zdaj spet prebuja. Od leta 2007 prodaja vinilnih plošč vztrajno raste, leta 2015 pa so celo dosegli nov prodajni rekord. Zdaj vinilke prodajajo povsod in ves čas se odpirajo tudi nove neodvisne prodajalne plošč. In še to: nemško podjetje Newbilt Machinery iz Nemčije je po 30 letih spet začelo prodajati stroje za izdelovanje vinilk. Založba Third Man Records jih je kupila osem. V čem je trik?

Če spregledamo najbolj očitne želje sodobnih hipsterjev po tem, da bi z vinilkami izpadli kul, je glavni razlog za porast prodaje teh plošč popolnoma zbirateljskega značaja. »Ljudje so že utrujeni od tega, da je celotno njihovo življenje priklopljeno na spletni oblak in da morajo biti za poslušanje glasbe prikovani ob zaslon,« pravi Carrie Colliton iz združenja glasbenih prodajaln, nekakšne federalne koalicije lastnikov tovrstnih trgovinic s ploščami. »Globoko v sebi ljudje še vedno hočemo v življenju imeti neko fizično obliko stvari.« Povedano drugače: naročnina na Spotify vam da dostop do glasbe, in če bo Spotify kdaj izginil, bo izginila tudi vsa vaša glasba v njihovi knjižnici. A ta dva svetova nista nujno drug drugemu resna konkurenca.

»Poslušanje glasbe preko Spotify je bolj ali manj preizkušanje različne glasbe,« pravi Dustin Hansen, direktor verige prodajaln Graywhale v zvezdni državi Utah. »Če želiš narediti korak naprej, pa postane smiselno, da si raje kupiš vinilko.« In še doda, da plošče zapolnijo številne naše potrebe. Potešijo našo zbirateljsko naravo, so delčki umetnosti, lahko služijo kot odlična podlaga za zvijanje džojntov, obenem pa dajejo tudi zelo unikaten zvok. Pravo analogno snemanje glasbe ohrani več podrobnosti kot nekatere kompresirane digitalne verzije. Preprosto je tu več prostora, da se lahko shranijo tudi še tako male nianse. Hansen sklene: »V skladbi potem slišite stvari, ki jih niste slišali nikoli prej.«

Na Slovenskem nam najprej pride na pamet ploščarna Spin Vinyl na Gallusovem nabrežju 13 v Ljubljani (www.spinvinyl.si), saj so jo nekateri označili za vinilna nebesa. Ne smemo pozabiti na stari dobri VOM v podhodu med Čopovo in Nazorjevo ulico, kjer dobite stvari iz druge roke, ljubitelji vinilk pa skočite tudi v spletno prodajalno recordslo.com.

PET NASVETOV ZA VINILSKE DEVIČNIKE

ZAČNITE Z OSNOVAMI

Najosnovnejši sistem za poslušanje vinilnih plošč zahteva tri stvari: gramofon, ojačevalnik in zvočnike. Nekateri sistemi imajo vse tri v enem kosu. Audio-Technica LP60BK-BT (na fotografiji: audio-technica.com, ok. 160 €) ima vgrajen ojačevalnik in lahko glasbo predvaja na bluetooh zvočnike ali slušalke.

NADGRADITE IGLO

Najlažji način za dosego odličnega zvoka pri začetniškem gramofonu je, da si privoščite novo iglo. Vprašajte v lokalni glasbeni trgovini ali pa poskusite na TurntableNeedles.com in NeedleDoctor.com.

POSKRBITE ZA ČISTOČO

Koščki prahu in olja na plošči lahko poškodujejo površino – in vašo dragoceno iglo. Investirajte nekaj evrov za osnovni čistilni paket, ki vključuje čistilno sredstvo, krtačko ali krpico in potem plošče po vsaki uporabi očistite.

SPREJMITE DIGITALNO

Glasbene založbe ne pričakujejo, da boste sedaj v tišini sedeli na avtobusu, ko se ta počasi premika proti vaši službi. Zato veliko vinilk ponujajo v kompletu z digitalno kopijo. Na Amazonu se ta opcija imenuje AutoRip, z njo pa kupljeno glasbo na ploščah dobite tudi v vašo spletno knjižnico. Neodvisne založbe, kot je Bandcamp.com, pa ponujajo možnost presnemavanje kupljene glasbe tudi v MP3 različici za uporabo na mobilnih napravah.

BRSKAJTE IN ODKRIVAJTE

Nič ni lepšega kot brskanje po zalogah lokalnih glasbenih trgovin, da si sčasoma ustvarite zavidljivo zbirko vinilnih plošč. Lokacije trgovin poiščite na spletu, iskanje pa si privoščite v živo – nikoli ne veste, kje boste našli kakšen zapuščen album Zeppelinov, ki se je trgovcu pred desetimi leti izmuznil med inventuro. Za vse ostalo pa pokukajte na Discogs.com.

PLAYBACK

ČIKAGO, 1972

The Rolling Stones na obisku pri Hefu v originalnem Playboyevem dvorcu, *Playboy Mansionu*.

FOTO **BILL ARSENAULT**

BRZINA.si - pravo mesto za vse, ki nam avto pomeni **več kot prevozno sredstvo**

www.brzina.si | 041/236-831 | info@brzina.si

AST, Linea Corse, Moton, Motul, Rota, Rundfahren, QSP

VISOKA KAKOVOST PO KONKURENČNIH CENAH!

Dobrodošli v svetu visokih hitrosti!

ŽE OD
41,95€*
/mesec

CELOVITA KOMUNIKACIJA,
ZABAVA IN VELIKO INTERNETA

PAKETI

MODRI | MODRI **PLUS** | MODRI **NET**

NOVO

Paketi Modri so primerni za vsakogar, prinašajo pa **hiter internet**, **vrhunsko televizijo in brezskrbno telefonijo**. Za najbolj povezane s spletom smo pripravili novi paket **Modri Net**, ki vključuje **hiter internet do 100/40 Mb/s**, **10 GB mobilnega prenosa podatkov**, **neomejene klice** in **sporočila** ter vaše **najbolj priljubljene TV vsebine**. Izkoristite **posebno ponudbo** in dodatno prihranite s **6 EUR popusta na mesečno naročnino***.

Naj vas nič ne ustavi.
www.telekom.si

TelekomSlovenije

*Naročniško razmerje s paketom Modri lahko sklenejo novi ali obstoječi naročniki storitev Mobitel in/ali SiOL, ki so zasebni uporabniki, v akcijskem obdobju od 1. 9. do 30. 9. 2016 pa tudi poslovni uporabniki. Naročniško razmerje s paketom Modri Plus in Modri Net lahko sklenejo novi ali obstoječi naročniki storitev Mobitel in/ali SiOL, ki so zasebni uporabniki, v akcijskem obdobju od 1. 9. do 30. 9. 2016. Paketa Modri in Modri Plus vsebujeta: SiOL TV s programsko shemo Standard, ki jo lahko naročniki brezplačno nadgradijo v Mega HD (paket Modri Plus še dodatno programsko opcijo po izbiri, razen opcij Eksplozivni, Eksplozivni+ in Dajmedol+), internet SiOL s hitrostjo do 100 Mb/s/20 Mb/s na FTTH oz. do 20 Mb/s /1 Mb/s VAR na ADSL oz. do 30 Mb/s / 5 Mb/s VAR na VDSL, telefonijo SiOL z eno telefonsko številko, ki vključuje 1.000 minut v vsa fiksna in mobilna slovenska omrežja ter mobilni del, ki vključuje neomejene pogovore v vsa slovenska omrežja, neomejene SMS-/MMS-e in 3 GB (paket Modri) oz. 10 GB (paket Modri Plus) prenosa podatkov v mobilnem omrežju Telekoma Slovenije. Cena 41,95 EUR velja za prvih 12 mesecev od naročila v primeru naročila paketa Modri Net z vezavo za 24 mesecev. Po 12 mesecih se zaračuna redna cena paketa Modri Net, to je 47,95 EUR. Paket Modri Net vsebuje: SiOL TV z osnovno programsko shemo dosegljivo prek spletne aplikacije TViN ali na TV z uporabo ustreznega TV-komunikatorja (TV-komunikator ni vključen v ceno paketa in ga uporabnik lahko najame za 2,9 EUR mesečno), internet SiOL s hitrostjo do 100 Mb/s/ 40 Mb/s na FTTH v omrežju Telekoma Slovenije oz. do 20 Mb/s /1 Mb/s VAR na ADSL oz. do 40 Mb/s / 10 Mb/s VAR na VDSL, mobilni del, ki vključuje neomejene pogovore v vsa slovenska omrežja, neomejene SMS-/MMS-e in 10 GB prenosa podatkov v mobilnem omrežju Telekoma Slovenije. Cene so v EUR z DDV. Za več informacij o ponudbi, vključno z vezavo naročniškega razmerja za 12 mesecev, obiščite www.telekom.si, Telekomov center, pooblaščeno prodajno mesto ali pokličite 041 700 700 oz. 080 8000. Telekom Slovenije, d.d., Ljubljana

Telekom Slovenije, d.d., Ljubljana